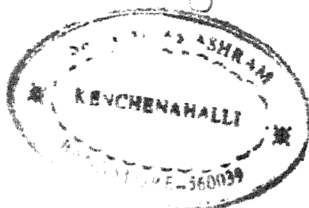
சி. அ. கிராமசாமி

தமிழர் சரித்திரம்

ஆக்கியோன் :

யாழ்ப்பாணத்து நவாலியூர்

திரு. ந. சி. கந்தையா பிள்ளை.

(பத்துப்பாட்டு வசனம், புறப்பொருள் விளக்கம், பதிற்றுப்
பத்து வசனம், அகநானூறு வசனம் பரிபாடல் வசனம்,
கலிங்கத்துப் பரணி வசனம், தமிழகம் முதலியவும்
பிறவுமாகிய பல நூல்களின் ஆசிரியன்)

ஒற்றுமை ஆபீஸ்,

தியாகராயநகர் : : மதராஸ்.

1939.

[விலை ரூ. 2

Printed At
THE ROYAL PRINTING WORKS
Mount Road : : Madras

முன்னுரை.

தமிழர் பழஞ் சரித்திரத்தை ஆரம்பத்திலிருந்து கூறும் தமிழ் நூல்கள் இல்லை. பழந்தமிழ் மக்களைக் குறித்தும், இடைக்காலத்தில் வந்து அவர்களோடு கலப்புற்ற ஆரியரைப் பற்றியும் தமிழ் மாணவரும் பிறரும் தெளிவா யறியுமாறு இந்நூல் எழுதப்படலாயிற்று. தமிழரின் சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கின் நாகரிகம் முதல் (கி.மு. 5000) கிறித்துவுக்குப் பின் சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிற்பட்ட காலம் வரையிலுள்ள நாகரிகம், மொழி உற்பத்தி, வாழ்க்கை முறை, சமயம் ஆதியவற்றை விளக்கமாக இந்நூல் கூறுகின்றது.

இவ்வுலக முழுமையிலும் வாழ்ந்த பழைய நாகரிக சாதியாருள் தமிழ்ச் சாதியாரே தொன்மையுடையவர்க ளென்பதும், அவர்களுடைய தமிழ்மொழியும் சிவமதமும், பிறமொழிகளும் சமயங்களும் தோன்றுவதன் முன் ஞால முழுமையும் பரவியிருந்தன வென்பதும் இந்நூலைக் கற்குந்தோறும் உள்ளத்தில் உறுதிப்படுவனவாகும்.

ஐயுறவுக்கு ஏதுவான பொருள்களைத் தக்கமேற்கோள்கள் காட்டி வலியுறுத்தியிருக்கின்றோம். தமிழ் மக்கள் தம் முன்னோரின் வரலாற்றை எளிதிற் கற்றறிய வேண்டுமெனும் ஓரே நோக்கத்துடன் இந்நூல் எழுதப்படலாயிற்று.

நவாலியூர்
தமிழ் நிலையம்
5-3-1939.

ந. சி. க.

FOREWORD.

BY

Nallur, Swami Gnanaprakasar.

(Author of "Etymological and Comparative Lexicon of the Tamil language; President: Jaffna Historical Society; Vice-President: Jaffna Oriental Studies Society; Member; Royal Asiatic Society. C. B.)

No history of the Tamil people, worth the name, has been so far written in their own language. Only sporadic attempts are made from time to time, to put together any thing like a connected narrative of the origin, progress, culture, &c. of the Tamil race, which, neverthelese, boasts of one of the oldest civilizations in the world. There are, indeed, many scholarly views on the Tamils and their history expressed by a number of writers in English. But they are not available to readers who know Tamil only. To all such, Mr. N. S. Kandiah Pillai has done a great service in this work, by bringing together views and conclusions on his subject scattered in various English writings, and adding to them a vast quantity of historical or quasi-historical material from the ancient Tamil classics known as Sangam works.

Although a small volume intended for the ordinary reader, it is a *multum in parvo* presenting a good summary of all that is known about the Tamils at the

present moment. Mr. Kandiah Pillai is a serious student of ancient history, and this is not the first book that has come out from his fertile pen. He is not afraid to depart from traditional beliefs where critical research has proved them false. His Tamil is simple and easy, but forceful. It makes a striking contrast with the highly involved bombastic style of a certain type of Tamil writers.

I should like to see this work in the hands of every Tamil teacher, who is sure to derive from it a wealth of information on things he ought to know. Many a hard passage in the classics will be easily explained by a knowledge of the customs and habits of ancient Tamil land. Another excellent idea would be, I think, to introduce this work into Tamil Training schools so as to give the students an early taste for making researches in the history of their own land. A great drawback among students coming out from Tamil schools is the want of a spirit of research. Works of this kind should be encouraged more and more, if one wishes to turn out young men with a spirit of inquiry and zeal for further study.

பொருளடக்கம்.

யாழ்ப்பாணத்து நவாலியூர்

திரு. க. சோமசுந்தரப்புலவர்

([illegible])

அளித்த

மதிப்புரை

இவ்வுலகத்திலே நாகரிக வாழ்க்கையில் வளம்பட்டு விளங்கிய மக்களுள்ளே, தமிழ் மக்களே தலைசிறந்தோரா வர். அவர் தம் வரலாற்றைத் திட்ப நுட்பமாக எழுதினோர் ஒருவரும் இலரென்றே கூறலாம். ஒரு சிலர் தமது நோக்கங்களை நிறைவு படுத்த வேண்டி யுண்மை மறைத்து முழுவதும் விரோதமாக எழுதுகின்றனர். மேனாட்டு அறிஞர்களும் தமிழ் நாட்டு அறிஞர்களும் பழந்தமிழரின் வரலாற்றிலே ஒரு சில துறைகளை மாத்திரம் ஒருவாறு எல்லையறைப் பகுத்தி யெழுதினர். மொழி வளர்ச்சி, நூல்களின் வரலாறு, நூற்கொள்கை, புலவர் காலம் என்ற இத்துறைகளிலே ஆராய்ச்சி செய்கின்ற அறிஞர்கள் தக்க ஏதுக்கள் காட்டி ஆராய்ந்து உண்மை களை வெளியிட முடியாமையினாலே தமிழரின் வரலாறு நாடோறும் மாற்றமடைந்து செல்லுகின்றது.

இவைகளை யெல்லாம் கருத்திற் பதியவைத்துத் தமிழர் வரலாற்றை வெளிப்படுத்தக் கருதிய நவாலியூர் பண்டிதர் திரு. க. சி. கந்தையாபிள்ளை அவர்கள் ‘தமிழர் சரித்திரம்’ என்னும் இந்நூலை எழுதி வெளியிட்டிருக் கின்றார்கள். ஒரு பூஞ்சோலையிலே யுள்ள பல்வேறு மலர் களிலும் ஒரு வண்டு சென்று படிந்து ஆங்காங்குள்ள தேன்றுளிகளை யெல்லாம் பலகால் முயன்று எடுத்து

ஓரிடத்தே தொகுத்துவைத்துப் பிறருக்குப் பயன்படச் செய்வதுபோல, இந்நூலாசிரியரும், மேலைப் புலவறிஞரும் தமிழ் நாட்டறிஞரும் ஆங்காங்கே கூறிய பொருளுரைகளாகிய தேன்றுளிகளை யெல்லாம் முயன்று தொகுத்துத் தமது மதி நுட்பங்களையும் ஆங்காங்கே காட்டி இந்நூலைப் பிறருக்குப் பயன்படுமாறு வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள்.

இந்நூலாசிரியர் போன்ற ஆராய்ச்சியாளரைத் தமிழுலகு ஆதரியாது விடுதலினாலே தமிழில் வரலாற்று நூல்கள் வெளிவராதிருக்கவேண்டியதாகின்றது.

இந்நூல் தமிழ்மக்களின் வரலாற்றை ஒரு கண்ணாடி போல இனிது புலப்படுத்துகின்றது. இது கல்லூரி மாணவருக்கும் [illegible] நூல் [illegible] கும் மிக்க பயன்தருமென்று எண்ணுகின்றேன்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
1	7	[illegible]	[illegible]
௨	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	„	„
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	unichorn	unicorn
[illegible]	11	figure	figures
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
„	„	[illegible]	[illegible]
121	10	[illegible]	[illegible]
180	15	[illegible]	[illegible]

தமிழர் சரித்திரம்

I பழமை

மனிதனின் தொன்மை

இவ்வுலகில் மனிதன் *இலட்சக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து வருகின்றான். அவன் காலந்தோறும் வாழ்க்கையில் திருத்தமுற்றுப் பலவகை நாகரிகங்களுக்கூடாக வந்திருக்கின்றான். அவனது முற்பருவத்து வாழ்க்கை முறைகளை அறிந்து கொள்ளுதற்குரிய ஆதாரங்கள் மிகச் சிலவே கிடைத்துள்ளன. மனிதன் கற்கால நாகரிகத்தில் இருந்தகாலத்து உபயோகித்த கல்லாயுதங்கள் உலகின் எல்லாப் பாகங்களிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இவற்றையும், சரித்திர காலத்துக்கு முற்பட்ட சமாதிகளிற் கிடைத்த பொருள்களையுங் கொண்டு மனிதன் காட்டுமிராண்டியாய் வாழ்ந்ததுமுதல் படிப்படியாக நாகரிகத்தில் வளர்ச்சியடைந்து திருத்தமடைந்தது வரையிலுள்ள வரலாறுகளை ஆராய்ச்சியாளர் வகுத்தெழுதியிருக்கின்றனர்.

‡ சாமுவெல் லயங் என்னும் ஆசிரியர் "மனிதனின் தொன்மை" என்னும் நூலிற் கூறியிருப்பது வருமாறு:

---

* "Recent discoveries have established the fact that the years of man's career must be estimated in hundreds of thousands and probably even more than a million" (In the beginning: The origin of civilization—Prof Elliot Smith.

‡ Samuel Liang—Antiquity of man.

'மனிதன் இப்பொழுதுள்ளது போல நாகரிகமில்லாத காலம் பழைய கற்காலமென்றும், அதன் பின் காட்டுமிராண்டியா யிருந்த அறிவிலும் ஒழுக்கத்திலும் நாகரிகத்திலும் படிப் படியாக முன்னேறி வந்திருக்கிறானென்றும் தற்கால ஆராய்ச்சிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. உலோக காலத்துக்கு முன் கற்காலம் இருந்ததென்பது தெளிவாக அறிந்த உண்மை. தீட்டக் கற்களாற் செய்த அம்புத்தலை, கற்கோடரி கதை, உளி முதலிய ஆயுதங்களுடைய முரடான பாண்ட சட்டிகளோடு, மனித எலும்புகளும் நிலத்தின் மேற் பாகங்களிலும், சமாதிகளிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. பெரிய கொம்பு மிருகங்களுடைய சாதிகள் மறைந்தன.

"மனிதன் பூமியில் தோன்றிய காலத்தைப் பத்தாயிரக்கணக்கான அல்லது நூறாயிரக்கணக்கான வருடங்களைக் கொண்டு அளவிடவேண்டுமென்று தெரிகின்றது. மேற்கு ஐரோப்பா தொடக்கம் திபெத் வரையிலும், மத்திய ஆஸ்திரேலியாவிலும். பனிக்கட்டிக்காலத்துப் பனி மூடியிருந்த இடமல்லாத பிறவிடங்களிலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட மனிதர் உபயோகித்த கல்லாயுதங்கள் பதினாயிரக் கணக்காக நூதன சாலைகளில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாபிலோனிய கட்டடங்கள் 9000 வருடங்களுக்கு முற்பட்டனவென்று சொல்லப்படுகின்றது. மனிதன் இவ்வுலகில் உயிர்வாழத் தொடங்கியதில் இது ஒரு சிறு பகுதி எனக் கூறலாம்."

ஜாவாவிலுள்ள சோலோ ஆற்றங்கரையில் ஒரு மனித மண்டையோடும், இடது தொடை எலும்பும், இரண்டு கொரிப்புப் பற்களும் * யூஜின் டுபோயிஸ் என்பவரால்

* Dr. Eugene Dubois.

1894-ம் ஆண்டு கண்டெடுக்கப்பட்டன. அவ்வெலும்புக்குரிய ஜாவா மனிதனை நிமிர்ந்து நின்று நடந்த மனிதன் என்னும் பொருளில் § 'பிதிகந்த்ரோபோஸ் எரக்டஸ்' என மக்கள் நூலார் கூறுவர். இந்த ஜாவா மனிதனின் காலம் இலட்ச ஆண்டுகளுக்கு அப்பாற்பட்டதெனப் படுகின்றது. ‡ ஜாவா மனிதனுக்கு அடுத்தபடியிலுள்ளவன் "பீக்கிங் மனிதன்"[2] இவனுடைய எலும்புகள் சீனாவிலுள்ள பீக்கிங் என்னுமிடத்திற் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இம்மனிதனை மக்கள் நூலார் 'ஸினாந்த்ரோபோஸ்'[3] என வழங்குவர்.

சமீபத்தில் ஜாவா மனிதனுக்கு முற்பட்ட காலத்து ஒரு பெண்ணின் மண்டையோடும் கீழ்வாயெலும்பும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இது மனிதனுடைய பழமையை இன்னும் சில நூறு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு அப்பாற் கொண்டுபோய் விடுகின்றது[4]

§ Pithecanthropus erectus.

‡ The first human being of whom we have any knowledge is the man of Java, whom as Pitheocanthropus, became of his strong likeness to the apes. He lived probably about a million years ago. (Men of Dawn P. 40.)

[2] Peking man. [3] Sinanthropus.

[4] "The Java anthropologist Kolningo Wald has recently found another example of prehistoric man, a female skull and mandible of Pithecanthropus erectus. The prehistoric congress of the far east, recently held at Singapore was thrilled by the claim that Pithecanthropus, the Java prehistoric man was probably older than Sinanthropus, the Peking prehistoric man. If investigation and discussion lead to general adoption of this opinion, the antiquity of prehistoric man must be put back further than at present

மனிதன் எவ்வளவு காலத்துக்கு முன் இவ்வுலகிற் றோன்றி வாழ்ந்து வருகின்றானென்பது அறிய முடியாம லிருப்பது போலவே அவனது நாகரிகம் எப்போது ஆரம்ப மாயிற்றென்பதும் அறியமுடியாமல் இருக்கின்றது.

ஆறாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் எடுக்கப்பட்ட எகிப் திய சமாதிகள் இன்று உலக அதிசயங்களுள் ஒன்றாக விளங்குகின்றன. பல்லாயிர மாண்டுகளாக அங்கு வாழ்ந்த பின்னோர் அம்மக்கள் பிரமாண்டமான கட்டடங்களை அமைக்கும் அறிவினைப் பெற்றிருப்பார்கள். எகிப் திய மக்கள் செம்படைந்த கபில நிறமுடையவர்களா யிருந்தார்கள். அக்காலத்து எகிப்தியர் அறிந்திருந்த மக் கட்சாதியினரின் உருவங்கள் முகவெட்டோடு நிறமும் புலப்படும்படி நிறமைகளால் சமாதிகளின் சுவர்களில் வரை யப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் இக்காலத்தைப்போலவே அக்காலத்தும் தோற்றத்தால் வேறுபட்ட பலமக்கட் கூட் டத்தினர் வாழ்ந்தார்களென அறிகின்றோம்.

கார் நிறமனிதன் முதல் வெண்ணிற மனிதன் வரை யில் உள்ள எல்லாச் சாதியினரும் ஒரே உற்பத்தியைச் சேர்ந்தவர்களென்றும், வாழும் இடங்களின் வெப்பதட்ப நிலை, உணவு, பழக்க வழக்கம் ஆதியவற்றால் ஒரே மக்கட் கூட்டத்தினர் பல கூட்டத்தினராகப் பிரிகின்றனரென்றும் மக்கள் நூலார் கூறுவர்*. இவ்வாறு மக்கட் கூட்டத்

considered probable since sinanthropus, the Peking prehistoric man is placed a million years ago. If the Java prehistoric man is older the antiquity of man is still greater by a few hundred thousand years (Daily news-Ceylon)

* First, that all tribes of men from the blackest to the whitest, the most savage to the most cultured have such

னர் பல இனங்களாகப் பிரிந்து வாழ்தற்கு மிகநீண்ட காலம் சென்றிருக்கவேண்டுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

இப்பொழுது உலகில் வழங்குகின்ற பிரதான மொழிகள் ஆயிரம் வரையில் என்று கணக்கிடப்படுகின்றது. அவற்றை லாத்தின் ஹெபுரு ஆரியம் திராவிடம் என்பன போற் கூட்டங் கூட்டமாகச் சில இனங்களாகப் பிரித்து விடலாம். இச்சில இனங்கள் பின்சில இனங்களுள் அடங்கும். இவ்வினங்கள் இறுதியில் ஒன்று அல்லது இரண்டில் அடங்கும். மொழிநூலார் இவ்வுண்மையை நன் காராய்ந்து கூறுகின்றனர். மக்கட் தோற்றம் ஒன்றுனது போலவே ஆதியிற்றோன்றிய மொழியும் ஒன்றே என்பதும் புலனாகின்றது. ஒரு மொழியே ஆயிரக்கணக்கான மொழிகளாகத் திரிந்து வழங்குவதற்கு மிகநீண்ட காலம் வேண்டுமென்பது இதனாலும் பெறும்

தமிழர் உற்பத்தி

ஆராய்ச்சியாளர் தமிழரின் உற்பத்தியைக் குறித்து ஒரு தலைப்படக் கூறாது பல திறப் படக் கூறியிருக்கின்றனர் அவற்றை அறிதல் தமிழர் சரித்திரத்தின் சில பகுதிகளை விளக்குவதற்குத் துணைபுரியும். அவற்றுட் பிரதானமான சில கொள்கைகளைக் கூறுகின்றேம்.

---

general likeness in the structure of their bodies and the working of their minds, as is easiest and best accounted for by their being descended from a common ancestry (Anthropology·Sir E. B. Taylor Kt. P. 4)

" The whole migrating tribes underwent bodily alteration through change of climate, food, and habits, so that the peopling of the earth went on together with the growth of resh races (I bid. P. 5)

1. மத்திய ஆசிய அல்லது சிதிய உற்பத்தி

மத்திய ஆசியாவில் வாழ்ந்த ஓரின மக்கள் சிதியரெனப் படுவர். இக்கொள்கை கால்ட்வேல் பாதிரியாரால் கொண்டுவரப்பட்டது. இதற்கு ஆதாரம் இருமொழிகளுக்கும் பொதுவாயுள்ள இலக்கணம், சொல், நாசிவழியாய்ப் பிறக்கும் எழுத்தொலிகள் ஆதிய சிலவற்றின் ஒற்றுமைகளாகும். அவர் கூற்றின்படி, மத்திய ஆசியாவில் வாழ்ந்து வந்த ஆரியரல்லாத துரானிய வகுப்பினர் இமய மலையின் வட மேற்குக் கணவாய் வழியாக இந்தியாவை அடைந்தனர். இவர்களுக்குப் பின் படை எடுத்து வந்த ஆரியர் இவர்களை வென்று தெற்கே துரத்தினார்கள். இக்கொள்கையை மேல் நாட்டு ஆராய்ச்சியாளர் பலர் ஆமோதித்திருக்கின்றனர். தற்கால ஆராய்ச்சியின்படி மற்றைய வகுப்பினரிலும் பார்க்கத் தமிழர் காக்கேசிய அல்லது இந்து ஐரோப்பிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். றேயின் ஹோல்ட் றோஸ்ட் (Reignhold Rost) என்னும் ஆசிரியர் மக்கிலீன் (Macleane) கூறியதை எடுத்துக் காட்டித் தமிழர் சிதிய இரட்டை வகுப்பில் ஒருவரெனக் கொள்ளுதல், மக்களினங்களைக் குறித்து ஆராயும் எல்லா ஆராய்ச்சியாளராலும் மறுக்கப்படுகின்றது, என மொழிவர். யூலியன் வின்சன் என்னும் ஆசிரியர் (Prof. Julian Vinson) தமிழர் சிதிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களென்னுங் கொள்கை நம்பக்கூடாத மூடத்தனமானது எனக் கூறினர். கோவர் என்னும் ஆசிரியர் (C. E. Gover) கல்ட் வேல் பாதிரியார் காட்டிய சிதிய தமிழ் இலக்கண ஒற்றுமைகளை ஆராய்ந்து காட்டித் தமிழர் துரானிய வகுப்பினரல்லவெனக் காட்டுவர். வாறர் என்னும் ஆசிரியர் (Mr. Farrar) இலக்கியம் சரித்திரம் முதலியன இல்லாத ஒரு சாதியாரைக், கோட்டைகளையும்

கிலேபாமான அரசியலையும், பிரமாண்டமான ஆலயங்களையும் உடையோரும், வான சாத்திரம், உழவு, சிற்பம், செசவு திருத்தமான மொழி, இலக்கியம் நீதி நூல் முதலிய நாகரி கத்தின் சின்னங்களைப் பெற்றிருந்தோரு மாகிய தமிழரோடு ஒப்பிடுதல் தகா தெனக் கூறுவர்.

2. மங்கோலிய உற்பத்தி

திபெத்தினின்றும் இந்தியாவி போந்த மங்கோலிய வகுப்பினரே தமிழர் என 1800 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட தமிழர் என்னும் நூல் எழுதிய கனக சபைப் பிள்ளையவர்கள் சாதித்தனர். இக் கொள்கையை பெர்கு சன் (Mr. Fergusson) ஹன்டர் (Sir. W. W. Hunter) மாஷ்மன் (Mr. Marshman) முதலிய ஆசிரியர்கள் ஆமோதித்திருக்கின்றனர். மக்கள் இனத்தைக் குறித்த ஆராய்ச்சியால் இக்கொள்கை அங்கீகாரம் பெறவில்லை. மொழியின் ஒலி சம்பந்தமாகிய ஆதாரமும் உறுதிப் படவில்லை. திபெத்திலுள்ள மங்கோலிய மொழிகளில் தமிழிற்காணப்படுவது போலவே, ழ, ஐ, ந முதலிய எழுத் தொலிகள் காணப்படுதலும் சேரர் வானவர் எனப்படுவது போலச் சீனர் வானவர் எனப்படுதலுமாகிய இவையே தமிழர் மங்கோலிய வகுப்பினர் என்று கொள்வதற்குரிய ஆதாரங்களாகும்.

3. சுமேரிய உற்பத்தி

தமிழரைச் சுமேரியர் எனச் சாதித்தோர் டாக்டர் ஒப் பேட், பண்டிதர் சவரிராய பிள்ளை ஆதியோராவர். இக் கொள்கைப்படி, சுமேரியர் பர்சிய குடாக்கடல் வழியாக வும், போலன் கணவாய் மார்க்கமாகவும் இந்தியாவை அடைந்து மேற்குக் கடலோரத்திலும், வட இந்தியாவி லும் குடியேறினர். இக்கொள்கைக்கு ஆதாரம் சுமேரியா

வுக்கும் இந்தியாவுக்கும் பொதுவாகிய சலப்பிரளயத்தைக் குறிக்கும் புராணக் கதையும், இரு நாடுகளுக்கும் பொதுவாகிய [1] மேருவென்னும் மலைப் பெயரும், சுமேரிய மொழிக்கும் தமிழுக்கு முள்ள ஒலி ஒற்றுமையுமாகும். நோவாவின் பேழை ஈழம் அல்லது எல்பொன்ட் மலையிற் றங்கியதாகச் சுமேரிய வரலாறு கூறுகின்றது. இக்கொள்கையின்படி தமிழர் மொசபெட்டேமியாவிலிருந்து வந்தவராவர்.

4. இந்து ஆபிரிக்க அவுஸ்திரேலிய உற்பத்தி

இக் கொள்கையின்படி, இந்து சமுத்திரத்தினூடே, இந்தியா தென்னாபிரிக்கா அவுஸ்திரேலியா சிறு முதலிய நாடுகளைத் தொடுத்துக்கொண்டிருந்த பூகண்டத்தினின்று இந்தியாவை அடைந்தவர்களே தமிழராவர். இக் கொள்கையை ஆதரிப்போர் குறுக்ஸ் (Crooks) கீன் (Keane) மொறிஸ் (Morris) என்னும் ஆசிரியர்களாவர். இந்து சமுத்திரத்தினூடே கிடந்த பூகண்டத்துக்கு லெமூரியா எனப் பெயரிட்டனர் ஹேக்கல் என்னும் பண்டிதர். லெமூரியாக் கண்டத்திலேயே மக்கள் உற்பத்தி ஆதியில் ஏற்பட்டதென்றும், லெமூரியாவே பழைய தமிழகமென்றும் தக்க காரணங்கள் காட்டிச் சாதித்தனர் திரு. பா. வே. மாணிக்கநாயக்கரவர்கள்.

5. மத்தியதரைக்கட லுற்பத்தி

இக் கொள்கையின்படி மத்திய தரைக் கடலை அடுத்த பகுதிகளிலுள்ள சாதியார் மொசபெடோமியாவிற் றங்கிய பின் பலூசிஸ்தானம் வழியாக இந்தியாவை அடைந்து குடியேறினர். இது சுமேரிய நாகரிகம் உதயமாவதற்கு

[1] இளாவிருதம் மேருவின் கோத் தொன்று.

முற்பட்ட செய்தி. சரித்திர காலத்துக்கு முற்பட்ட இந்திய சமாதிகளும், கிறீற், சைபிரஸ், அனரோலியா பலஸ்தீனியா முதலிய மத்தியதரைக் கடலை அடுத்த நாடுகளின் சமாதிகளை ஒத்திருக்கின்றன. இக் கொள்கையை சிலாற்றர் (Dr. Slater) யேம்ஸ் ஹோர்னல் (James Hornell) முதலியோர் ஆதரிப்பர்.

கிறீற்றினின்றும் புறப்பட்டுச் சின்னாசியாவிலும் மெசபெத்தோமியாவிலுந் தங்கிச் சுமேரியரோடு பழகியவர்களாய்ச் சிந்துநதி தீரத்து வந்து தங்கிய மத்தியதரைச் சாதியாராகத் தமிழர் காணப்படுகின்றனர் என டாக்டர் சற்றேஜி (Dr. Catterjee) என்னும் ஆசிரியர் சாதிப்பர்.

6. P. T. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரின் கொள்கை

இவ்வாசிரியரின் கொள்கைப்படி ஆதிகாலந் தொட்டுத் தமிழர்கள் இந்திய நாட்டில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். மனித உற்பத்தி ஆதியில் தண்டகாரணியத்துக்கும் கடலுக்கும் இடையில் ஏற்பட்டதென ஓரிடத்துக் கூறியிருக்கின்றனர்.*

7. † இலங்கையுற்பத்தி

இக் கொள்கையின்படி மனிதன் ஆதியில் உற்பத்தியாகி யாவா முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்றிருக்கின்றான்.

---

* "Man therefore most probably rose and grew in the comparatively narrow strip of coast between the jungle (Dandakaraniam) and the Indian ocean" (Stone age in India P. 3.)

† " Dr. Dubois discovered in 1894 in Java the bones of what then was considered to be the most primitive man a kind of missing link. The tropical origin of man has gained some support from tradition. The origin of man in

பாவாகிட்டதுடைய பழைய நூல் ஒன்று, ஆதாமின்வம்சத்தி னரை ப்ராமா பாவாகிற் சேர்ந்த மக்கட் சந்ததியைப் பெருக்கினர் என்று கூறுகின்றது. இலங்கையிலுள்ள ஆதம் பாலம் மலை முதலியன இக் கொள்கைக்கு ஆதாரமாகும்.

“இவை ஆதாரங்களையும், ஆதிப்பெற்றோர் சாபம் பெற்றின் யாழ்ப்பாண .. இலங்கைக்கனவர் அரபியர். பூர்வ மெக்கயமை ஆதம் ஏவாள் இடையிடத்திற் செழித்து வளர்ந்தது ஓர் மரத்தின் கனியைப் புசித்து ஓர் விசாலித்த இலையை உடுத்தார்களென்றனர். இதன் சிகரத்துக்குச் செல்லும் பாதைகளுள் இலேசான பாதையை (ஆதா ஏறிச் சென்றதாதலால்) பிதாவின் பாதை என்றுமழைக்கப்பட்டது. $

8. சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கின் நாகரிகம்

சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கில் ஹரப்பா மகஞ்சோதாரோ சஹுதாரோ முதலிய தமிழரின் பழைய நகரங்கள் புதை பொருள் ஆராய்ச்சியாளரால் அகழ்ந்து கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அங்குக் காணப்பட்ட மாடிகளோடு கூடிய வீடுகள், வீதிகள், கோயில் தூண்கள் எழுத்துப் பொறித்த

---

ceylon according to the old tradition is illustrated by the names, Adam's peak and Adam's Bridge. The koran which places the paradise in the seventh heaven says that "after the fall Adam descended to Ceylon and propagated the human race." It may also be noted that according to some old Javanese manuscripts recently published (Clarendon press) Brahmata descendant of Adam went from Ceylon and colonised Java—(The Aryans—a lecture by the Hon. Mr. K. Balasingam 1920).

$ இலங்கைச் சரித்திரம் பக்கம் 3—போன் போதகர்

முத்திரைகள் ஆதியவற்றால் தமிழரின் சரித்திர காலத்துக்கு முற்பட்ட நாகரிகம் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்றது. ஹரப்பா மகன் யோதரோ முதலிய நகரங்களின் வாழ்ந்த மக்களின் நாகரிகத்தை விளக்கும் மூன்று பெரிய நூல்கள் சேர்யோன் மார்சல் (Sir John Marshall) என்னும் ஆசிரியரால் வெளியிடப் பட்டுள்ளன. அந் நூலிற்காணும் பொருட் சுருக்கம் வருமாறு.

பழஞ்சரித்திர ஆராய்ச்சி நம்மை ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு அப்பாற் கொண்டுபோய் விடுகின்றது. சிந்துநதியின் கிழக்கு மேற்குப் பள்ளத்தாக்குகளையும், பலுச்சகிஸ்தானத்தையும் நோக்குமிடத்து இந்தியா, சுமேரியாவோடும் *கிழக்தோடும் தொடர்பும் ஒற்றுமையும் உடையதாயிருக்கின்றது. இதற்கு ஆதாரமாயுள்ள சின்னங்கள் பாஞ்சாலத்திலுள்ள ஹரப்பாவிலும் மகன்யோதரோவிலும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. ஹரப்பாவென்னும் நகர் சிந்துநதியின் கீழ் ஊற்றுவரையிலும் அகழப்பட்டது. செல்வவளம் பொருந்திய அழகிய நகரொன்று அவ்விடத்தில் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்ததாக அறியப்படுகின்றது. எவ்வகையான நாகரிகம் அங்கு நிலவியதென்று அறிதற்குரிய ஆதாரங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. நகர் செங்கல்லாற் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. சுவர்கள் நில மட்டத்துக்குமேல் செங்கல்லாற் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அத்திபாரம் முரடான செங்கல்லால் இடப்பட்டிருக்கின்றது. சில சுவர்கள் கற்களால் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. மகன் யோதரோவிலும் அதன் சுற்றுடல்களிலும் கற்கள் கிடைப்பதரிது. வீதிகள் ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வீடுகள் பெரும்பாலும் கிணறுடையனவாயிருக்கின்றன.

---

* சுமேரியாவிலுள்ள ஓர் இடம்

கிணறுகளின் மேட்டுறைகள் ஆற்றினின்றும் வந்தன. குளிக்கும் அறைகளோடு கூடிய வீடுகள் பல காணப்படுகின்றன. வீடுகளின் அழுக்குநீர் வெளியே கழிவதற்குச் செங்கட்டி பதித்த வாய்க்கால்கள் இருந்தன. வாய்க்கால்கள் வீதியில் முடிவெய்தின. வீதியில் கழிவுநீர் செல்லும் செங்கற் பதித்த வாய்க்கால்களிருந்தன. இவ்வாய்க்கால்கள் நகருக்கு வெளியே செல்லவில்லை. வீட்டுக்கூரையின் நாற்புறத்துமுள்ள அழுக்குகள் பீலிவழியாக வந்து தொட்டியில் விழக்கூடியதாகக் கூரைகளுக்குப் பீலிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வீடுகள் மாடிகளோடு கூடினவாயிருக்கின்றன. மாடிக்குச்செல்லும் படிகள் அழகாகக் கட்டப்பெற்றிருக்கின்றன. வீடுகளின் அமைப்பைக்கொண்டு அந்நகரம் மிகச் சிறப்புற்றிருந்ததெனத் தெரிகின்றது. மொசபெட்டோமியா இம்முறையில் ஒத்திருக்கவில்லை. அங்குள்ள சாதாரண வீடுகள் ஏழான நிலைமையில் இருந்தன. சிறு குடிசைகள் இன்றேல் அரண்மனைகள்போன்ற மாளிகைகளே அங்கு காணப்படுகின்றன.

மகன்சோதாரோவில் வீடுகளல்லாத பெரிய கட்டிடங்களும் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் உபயோகம் யாதென்று தீர்மானமாகக் கூறமுடியாது. ஒரு போது அவை வழிபாட்டுக் குரிய இடங்களா யிருக்கலாம். சாந்தினுல் மெழுகப்பட்ட கட்டிடமொன்று சிறப்பாக அவ்விடத்திற் காணப்படுகின்றது. அது ஒரு போது அரசாங்க சபை கூடும் இடமாயிருந்தல் கூடும். அழகிய கட்டிடங்களோடு கூடிய கேணி ஒன்றும் அவ்விடத்திற் காணப்படுகின்றது. இது மக்கள் நீராடுவதற்கு அமைக்கப்பட்டதாயிருக்கலாம்.

அங்கு வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சின்னங்

கள் பல காணப்படுகின்றன. கோதுமையும் வாளியும் அங்கு பயிர் செய்யப்பட்டன. உணவின் பொருட்டு மக்கள் ஆடுமாடுகளையும் கோழிகளையும் வளர்த்தார்கள். உணவின பொருட்டு மக்கள் ஆற்று மீனை உபயோகித்தனர். பழைய ஆரியர் இவ்வுணவிற் கவனஞ் செலுத்தினர்களென த் தெரியவில்லை. பல மிருகங்களின் எலும்புக்கூடுகள் அங்குக் காணப்பட்டன. அவற்றுள், எருமை, ஒட்டகம், யானை பலவகை மான்னினங்கள் முதலியன அங்கு வாழ்ந்தன வென்று தெரிகின்றது. யூனிக்கோண் (unichorn) என்னும் ஒரு கொம்புடைய குதிரையும் அங்கு வாழ்ந்ததாகத் தெரி கின்றது. புலி குரங்கு முயல் முதலிய விலங்குகளின் உரு வங்கள் கல் முத்திரைகளிற் காணப்படுகின்றன. இதனால் அங்குள்ள மக்கள் இவ்விலங்குகளை அறிந்திருந்தார்களென த் தெரிகிறது.

மகன் யோதரோவிலுள்ள மக்கள் பொன் வெள்ளி செம்பு ஈயம் முதலியவற்றாற் செய்த பட்டயங்களை உப யோகித்தனர். அவர்கள் வெள்ளியின் உபயோகத்தை நன்கறிந்திருந்தனர். இருக்கு வேத கால ஆரியர் வெள் ளியை அறியார். வெள்ளியை அறிந்த காலத்து அவர் அதனை வெண்பொன் என வழங்கினர். அவர்கள் சாதா ரண ஆபரணங்களையும், பானை சட்டிகளையும் செம்பினால் செய்து உபயோகித்தனர். எலும்பு ஆனைத் தந்தம் சிப்பி, மணி ஆகியன ஆபரணங்களாக உபயோகிக்கப்பட்டன. நீல நிறக் கண்ணாடியாற் செய்த காப்புகளும் காணப்பட்டன. கம்பளியும் பஞ்சும் நெசவு செய்யப்பட்டன. நூல் நூற் கும் இராட்டினங்கள் பல காணப்படுகின்றன.

சட்டி, கோடரி, கிறிஸ், வில், கவண் முதலியன அவர் கள் உபயோகித்த போர்க் கருவிகளாகும். கவணில் வைத்

தெறியும் உருண்டைக்கற்கள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. வாள் அல்லது தற்காப்புக்குரிய ஆயுதங்கள் இருந்தனவாகத் தெரியவில்லை. மட்பாண்டங்கள் திரிகையிற் செய்யப்பட்டன. வழு வழுப்பான நிறம் பூசிய பானை சட்டிகளும் காணப்பட்டன.

சிறுவர் விளையாடுதற்குரிய விளையாட்டுப் பொருள்கள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. அக்காலத்து ஒவ்வொரு பிள்ளையும் ஒவ்வோர் விளையாட்டுப் பொருளை வைத்திருந்தது எனத் தெரிகின்றது. கிலு கிலுப்பை, பாவை, ஊதுகுழல், சிறுவண்டிகள் ஆகியன விளையாட்டுப் பொருள்களிற் சில. அக்கால விளையாட்டு வண்டிகளைப் போல இக் காலம் சிந்து நாடுகளில் உபயோகிக்கும் வண்டிகள் காணப்படுகின்றன.

அங்குக் கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருள்களுள் அக்கால வழக்கிலிருந்த சித்திர எழுத்துகள் பொறித்த கல்முத்திரைகள் பிரதானமானவை. அவ்வெழுத்துக்கள் சுமேரிய மொழிக்குரியனவாயிருக்கலாம். சுமேரிய மொழிக்கும் இம்மொழிக்கும் பொதுவான ஓர் உற்பத்தி இருத்தலுங் கூடும். மாடு எருமை ஒற்றைக் கொம்புள்ள குதிரை முதலியவற்றின் சித்திரங்கள் கல்முத்திரைகளிற் காணப்படுகின்றன. இவை அக்கால மக்களின் சித்திரம் வரையும் திறமையைக் காட்டுகின்றன. முத்திரைகளிற் காணப்படும் எழுத்துகளைப்போன்ற சட்டி பானைகளிலும் காணப்படுகின்றன. அவ்வெழுத்துக்கள் இன்னும் வாசிக்கப்படவில்லை. எழுத்துக்குப் பதில் உபயோகிக்கப்பட்ட சில குறிகளே அவ்வெழுத்துகளாகும். ஒவ்வொரு குறியும் ஒவ்வோர் சொல்லைக் குறிக்கும். சீனரின் எழுத்தெழுதும் முறை இதனோடு ஒத்திருக்கின்றது. ஒரு மாத்திற் பிரித்த

இரண்டு நிலைகளுள் ஒன்று இவ்வெழுத்தும் மற்றது சின எழுத்துமாயிருக்கலாம். ஹரப்பாவில் உபயோகிக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் முற்றாக மறைந்துவிட்டன. இவ்வெழுத்தைக் குறித்துப் பலவகையாக ஊகிப்பது பயனற்றது. அம் மொழி சமஸ்கிருதமல்லவென்று தீர்மானமாகக் கூறலாம். அது திராவிடமொழியோவென்பது சந்தேகம். முத்திரைகளிற் சித்திரங்களைப் பொறிப்பதில் மாத்திரமல்ல, சிற்பத் தொழிலிலும் அம் மக்கள் திறமை அடைந்திருந்தனர். செங்கல்லினாற் செய்த தலை இல்லாத மனிதச் சிலை ஒன்று அங்கு கண்டெடுக்கப்பட்டது. இது கிரேக்கரின் கைவேலை என்று முதலிற் கருதப்பட்டது. கிரேக்கர் வருகைக்கு இரண்டாயிரத்தைந்நூறு வருடங்களுக்கு முற்பட்டது இச் சிலை என்று இக்காலம் நன்றாகத் துணியப்படுகின்றது.

அக்கால மக்களின் சமயமும் ஒருவாறு அறியப்படுகின்றது. சக்திவழிபாடே பெரும்பாலும் மக்களுக்குரியதாயிருந்தது. பழைய நாள் வழிபாடு பெரும்பாலும் இவ்வகையினதே. மூன்று முகங்களுடைய தெய்வத்தின் சிலை ஒன்று காணப்படுகின்றது. இது சிவன் சிலையாகும். பிற்காலத்து வந்த ஆரியர் சிவனையும் தமது தெய்வங்களோடு சேர்த்துக்கொண்டாரென்பதிற் சந்தேகம் இல்லை. மிருகங்களையும் மரங்களையும் சனங்கள் வழிபட்டனர். இறந்தவர்களைச் சுடுதலும் புதைத்தலும் அக்கால வழக்கு.

சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கின் நாகரிகம் சுலம் மோச பெட்டேமியா முதலிய நாடுகளின் நாகரிகத்தோடு ஒற்றுமையுடையது. கல்லாயுதங்களுக்குப் பின்னுள்ள இரும்பாயுதங்கள் பெரும்பாலும் பாவிக்கப்பட்டாலும் அக்காலத்துக் கல்லாயுதங்கள் முற்றாகமறைந்து போகவில்லை. பழைய நாகரிகத்துக்கும் கலை விருத்திக்கும் அறி

குதிரையைச் சித்திரிக்கும் பண்டங்கள் காணப்பட்ட முத்திரை [illegible] உருவங்கள் அகத்திலும் காணப்பட்டன. இ[illegible] காரணங்களைக் கொண்டும் [illegible] போக்கு வரத்திருந்த தென்று [illegible] ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். [illegible] [illegible] மகன்ஜோதாரோவின் காக [illegible] வருடங்களுக்கு முற்பட்டதென்று [illegible] நாகரிகம் [illegible] வரையிற் பரந்திருந்[illegible] தரியது. மேற் கூறப்பட்ட [illegible] இருந்து வேதகாலத்துக்கு முற்பட்டது. ஆரியர் ஆசியாவிலிருந்து இடம் விட்டு இடம் [illegible] நாடோடிகளாயிருந்தனர். இந்திய பூர்வகுடி [illegible] ஹரப்பா [illegible] அவர்கள் மகன் ஜோதாரோ போன்ற பலமான ஒரு நகரை அமைத்திருக்க மாட்டார்கள். மகன் ஜோதாரோவிலுள்ளவர்கள் குதிரையை அறியாதவர்களாயிருந்திருக்கலாம். † வேத கால இந்தியர் குதிரையை நன்கறிந்திருந்தனர். இருவகையினரும் அறிந்திருந்த உலோகவகைகள் வேறு வேறானவை. மகன் ஜோதாரோ மக்களது நாகரிகம் வேத காலத்தோடு சிறிதும் சம்பந்தப்பட்டதல்ல §

மகன் ஜோதரோ ஹரப்பா என்னும் பழைய நகரங்களின் நாகரிகத்தை நன்கு ஆராய்ந்தவரும் மகன் யோதரோ

---

* சுமேரியாவிலுள்ள ஓரிடம்

† குதிரை பூட்டிய விளையாட்டு வண்டிகள் காணப்பட்டமையின் அவர்கள் குதிரையை நன்றாக அறிந்திருக்கவேண்டும், சங்கு தாரோவில் இக்கையான விளையாட்டு வண்டிகள் ஏராளமாகக் காணப்பட்டன.

§ The Cambridge shorter history of India-Aallan M. A. PP. 2-6

எழுத்துகள் பலவற்றை வாசித்தவருமாகிய ஹேரஸ் பாதிரியார் கூற்று:

பிற்கால இந்தியர் மேற்குப் புறமாகச் சென்று மெசபொட்டேமியாவின் தென் கோடியிற் குடியேறிச் சுமேரியர் என்னுஞ் சாதியாரயினர்.

யோகத்தில் வீற்றிருக்கும் பாவனையுடைய மூன்று முகமுள்ள நிர்வாணமான கடவுளின் சிலை ஒன்று காணப்படுகின்றது. அதன் சிரங்களில் முடிகள் காணப்படுகின்றன. இச்சிலையைச் சூழ்ந்து பல மிருகங்களின் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. இக்கடவுள் பசுபதி என்னும் பெயர் பெறுவர்.

'ஆன்' என்னும் கடவுள் மற்றைக் கடவுளருக்குத் தலைவராகக் காணப்படுகின்றனர். "ஆன்" என்னும் பெயருக்குரியவர் சூரியன் எனத் தெரிகின்றது. சூரியன் மாசம் ஒரு வீட்டிற்றங்குவான். ஒவ்வொரு வீட்டிற்றங்கும் போதும் சூரியனுடைய வடிவம் வெவ்வேறாகக் கொள்ளப்பட்டது. சூரியன் தங்கும் வீடுகள் எட்டு. ஆகவே அக்காலம் எட்டு மாதங்களும் ஒரு மாதத்தில் நாற்பத்தைந்து நாட்களுமிருந்தன. பழைய இந்தியர் கடவுளுக்கு எட்டு வடிவம் உண்டு எனக்கருதினர். எட்டு இராசிகளாவன: ஆடு, நண்டு, கன்னி, துலாம், கடகம், மீன், யாழ் என்பனவாம். இவ்வடிவங்களைக் கடவுளாக வைத்து மக்கள் வழிபட்டனர். இவ்வடிவங்களுள் மீன் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது. சாசனங்கள் பலவற்றில் இப்பெயர் காணப்படுகின்றது. தற்காலச் சிவனுடைய வடிவம் சாசனங்களிற் தெளிவாகச் சொல்லப்படுகின்றது. சிவனுக்கு மூன்று கண்களுண்டென்றும் அக்கண்கள் தனித்தனிவழி

படப்பட்டனவென்றும் சாஸனங்கள் கூறுகின்றன.* கடவுள் அரசனுமாய் நாதன் கடவுளுக்குப்பதில் அவன் சூரியனை ஒத்த கடவுளுமாய் கருதப்பட்டான். கடவுளுக்கு இறைவன் என்றும் பெயர் காணப்படுகின்றது. ஓர் சாஸனத்தில் "ஆண்டவன் இரக்கமாம்." என்று காணப்படுகின்றது. இந்த ஆண்டவன் செப்புக் கடவுளென்பது பொருள்.

---

* "A nude three faced God seated in a sort of yoga pose wearing crescent like head gear round this figure several figure are placed. It has been said this is a figure of Pasupathi An (god) is supposed to be the highest God, the God of heaven, in fact he is as we shall see later on identified with the Sun. Now the sun in the course of the year travels through the constellations of the zodiac, which were called houses. Accordingly each month of the sun being in a different house was supposed to take a different form and since the constellations of the Proto-Indians as said above were only eight, the forms of the sun *i. e.*, the supreme being were eight. The eight forms of the supreme being were the eight constellations which were the following: The Ram, the Harp, the Crab, the Mother, the Scale, the Arrow the Jar and the Fish or the two fishes. Images of the supreme being under these forms were worshipped in different parts of the country. The most popular of these forms of god seems to have been the fish. Several inscriptions refer to this."

" This is the idea about Siva in modern Hinduism which we find clearly expressed with reference to God in the Inscriptions of the proto Indians and the idea was so well known of these three eyes as we find in two inscriptions revealed to those people the idea of the supreme being. The three eyes were worshipped (Rev. Father.-Heras).

முத்திரைகளிலிருந்து வாசிக்கப்பட்டவற்றுட் சில சொற்கள், யாழ், மேல், நாய் வேல், காலான், எண் ஆள், என்மை (=சிவன்), கலக்கு, கண்டு, நண்டு, வேலூர், உழவன், அது, ஆண்டு, குட, குடவு, நடு, ஓட்டு, குட்டை, உதவு, அடு, அன்று, மாறு, அரி முதலியன. 'கோயில் எல்லாக் கடவுள் அது' என ஓர் சாசனத்திற் காணப்படுகின்றது. 'கோயிலிலுள்ள கடவுள் எல்லோரிலும் பெரிய கடவுள்' என்பது இதன் பொருள். முத்திரைகளில்குறள் வெண்பாவிறுவாய பாடல்கள் பல காணப்படுகின்றன. அக்கால எழுத்து முறை இடது புறத்தினின்று வலது புறத்தே சென்று பின் வலப்புறத்தினின்றும் இடப்புறமாகச் செல்வதேயாகும்.

* வட இந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும் வழங்கிய பிராமி எழுத்துக்கள் மகஞ்சோதரோ எழுத்துக்களினின்

---

* The two Brahmi scripts one of northern and the other of southern India, are developments of the Mohenyo-daro script, that of the South India is the direct continuation and development of the Mohenyodaro script by the Dravidian people of South India. Several signs of the Mohenyo-daro script are found in the prehistoric pottery of the Tinnevelly District, in rock inscriptions of the Nilgiris, and tombs in the Hyderabad state. The north Brahmis is not the natural continuation of the Mohenyo Daro script this script was adopted by the incoming aryans who did not know any writing at the time of their invasion. The Brahmi script of asoka is the Mohenyo Daro script as developed by the Aryas. This is the difference between them, which nevertheless reveal obvious similarities with our signs. In this connection it may be pointed out that one at least of the signs of Mohenyo Daro seems to be direct ancestor of one of the letters of the Tamil alphabet.

றும் விருத்தியானவை. தென்னிந்திய திராவிடர்களுடைய எழுத்து மகன்ஜோதரோ எழுத்தை நேரே பின்பற்றியது. திருநெல்வேலியிற் கிடைத்த சரித்திர காலத்துக்கு முற்பட்ட பானை சட்டிகளிலும், நீலகிரி மலையில் வெட்டப் பட்டுள்ள சாசனங்களிலும், கைதராபாத் சமாதிகளிலும் இவ்வெழுத்துக் காணப்படுகின்றது.

வடபிராமி எழுத்துக்கள் மகன்ஜோதரோவின் நேரான எழுத்துக்களல்ல. எழுத்துக்களைப் பற்றி அறியாத ஆரியர் இவ்வெழுத்தை உபயோகித்திருக்கின்றனர். அசோக பிராமி எழுத்து ஆரியர் கையாண்ட முறையைப் பின்பற்றி எழுதப் பட்டது. இவ்விரண்டிற்கும் இடையேயுள்ள வேற்றுமை இதுவே. இவையாம் காட்டிய எழுத்தின் அடையாளங்களோடு தெளிவான ஒற்றுமையைக் காட்டுகின்றன. இச் சந்தர்ப்பத்தில் தமிழ் எழுத்து மகன் ஜோதரோ எழுத்தினின்றும் தோன்றிற்றெனக் கூறலாம்.

மகன் ஜோதரோவிலுள்ளோர் திராவிடராயினமையின் வட இந்தியாவிலுள்ளவர்கள் தமிழையே பேசினர்கள். ஆனால் அம்மொழி இப்பொழுது இந்தியாவில் வழங்கும் திராவிட மொழியாகத் தெரியவில்லை."

சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கிற் கிடைத்த சில சாசனங்களிற் காணப்பட்ட மீனுருக் குறிப்பைக் கொண்டு மகன்

" Being Dravidians, the inhabitants of Mohenyo Daro and northern India naturally spoke a Dravidian language, yet this language was not one of the Dravidian languages now spoken in India, but probably their parent, which may be called Proto-Dravidian. The largest proportion of the words used in the proto-Dravidian are also found in Tamil. This confirms the common belief that Tamil is the oldest of the present languages (Sight of the Mohenyo-Daro riddle by H. Heras. The new Review No. 19 Vol. IV)

யோதரோ முதலிய நகரங்களின் நாகரிகம் கி. மு. 5610 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தெனக் ஹெராஸ்பாதிரியார் கூறுவர். மனிதன் பூமியில் உற்பத்தியாகி ஆயுதங்களின் உபயோகத்தை அறிவதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் சென்றிருக்கவேண்டு மென்றும், இரும்பின் உபயோகத்தை அறிந்து ஆயுதங்கள் செய்யப் பழகிக் கற்காலத்தினின்றும் உலோக காலத்துக்கு அவன் வருவதற்கு * இருபதினாயிரம் அல்லது ஒரு லட்சம் ஆண்டுகள்சென்றிருக்கவேண்டு மென்றும் மக்கள் நூலார் கூறுவர். சிந்து நதி தீரத்தின் நாகரிகம் கற்காலத்தின் அந்தமும் உலோக காலத்தின் ஆரம்பமுமாகிய காலமெனத் தெரிகின்றது. ஆகவே அம்மக்கள் கற்கால நாகரிகத்தில் ஆகக் குறைந்தது இருபதினாயிரம் ஆண்டுகளாவது வாழ்ந்தார்களாதல் வேண்டும்.

சிந்து நதி தீரத்து நாகரிகம் வேறெவ் விடத்தேனு மிருந்து வந்ததென்று கூறுவதற்கு ஓர் காரணமுமில்லை. எனச் சேர் ஜோன் மார்ஷல் என்னும் ஆசிரியர் கூறுவர் $

* "Some geologists have suggested twenty thousand years while others say a hundred thousand or more". (Anthropology p. 25. Sir E. B. Taylor Kt.

$ "There is no reason to assume that the culture of this region was imported from other lands or that its character was profoundly modified by outside influences"—(Sir John Marshall,) "Never for a moment was it imagined that, five thousand years ago before ever the Aryans were heard of, the Punjab and Sind, if not other parts of India as well, were enjoying an advanced and singularly uniform civilization of their own, closely akin, but in some respects ever superior, of that of contemporary Mesopotamea and Egypt" (Mohenyo Daro and Indus civilization—Sir Joh Marshall.)

ஆரியர் இந்தியாவை அடைவதன் முன் சிந்து நாட்டிலும் இந்தியாவின் மற இடங்களிலும் வாழ்ந்தோர், மொசபெட் டேமியா என்பது முதலிய நாடுகளின் நாகரிகத்தோடு ஒற்றுமையுடையதும் சிலவகையில் மேலானதுமான நாகரிகம் பெற்றிருந்தார்கள் என ஷை ஆசிரியர் கூறுகின்றனர்.

ரைஸ்லி என்னும் ஆசிரியர், திராவிடரே இந்திய பூர்வ குடிகளென்றும், இந்தியாவினின்றும் சென்ற மொசப் பெட்டேமிய நாகரிகம் செமட்டிக் நாகரிகத்துக்கு அடிப் படையாயிருந்ததென்றும் கூறுவர்.*

சிந்து நாகரிகத்தைக் கொண்டு தமிழர் வட இந்தியாவி னின்றும் தெற்கே போந்தார்களெனச் சொல்லப்படுகின் றது. சிந்து நாகரிக காலத்தில் இந்தியா முழுமையிலும் ஒரே வகையான பழக்க வழக்கமுடைய மக்கள் வாழ்ந் திருக்கிறார்கள்.

சுமேரியர் தமிழரே

ஆராய்ச்சிகள் சுமேரியர் இந்தியாவை அடைந்து தமி ழர் ஆயினர் அல்லது தமிழர் சுமேரியாவை அடைந்து சுமேரியராயினர் என்னும் கொள்கைகளுக்குக் கொண்டு வந்து விடுகின்றன.

சுமேரியா ஒரு சிறு நாடு. அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் சுமேரியாவின் அயல்நாடுகளில் வாழ்ந்தவர்களைவிட உடற் கூற்றாலும் மொழியாலும் வேறுபட்டவர்கள். சுமேரியர் இந்தியாவுக்கு வந்து குடியேறினாராயின் அவர் தமக்கு அயலில் உள்ள நாடுகளிற் குடியேறிய பின்னரே வேறு

* The Dravidians were the original inhabitants of the Indian Peninsula and developed a civilization which was taken to Mesopotomea and formed the basis of Semetic civilization." (R. Risely—People of India.)

நாடுகளுக்குச் சென்றிருக்கவேண்டும். இவர்கள் அவ்வாறு சுமேரியாவுக்கு அடுத்த நாடுகளிற் சென்று குடியேறிய தாய்க் காரணமாயின், வேறு நாடுகளினின்றும் போந்தவரே சுமேரியர் என்று புலப்படுகின்றது.

* மொசபெட்டேமியாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் சிந்து நாகரிக காலத்தே நெருங்கிய தொடர்பிருந்ததாகத் தெரிகிறது. Prof. ஹென்றி பிரங்போட் என்பவர் சமீபத்தில் பாக்டாட்டிக்குச் சமீபத்திலுள்ள டெல் அக்ருப் என்னுமிடத்தில் அகழ்ந்து கண்டு பிடித்த பானை சட்டிகளையும் பிறவற்றையும் கொண்டு இந்து சுமேரிய தொடர்பை நன்கு விளக்கியிருக்கின்றனர்.

* "We have no evidence that animals were worshipped in Mosopotamia, yet the contemporary civilization of India supplies ample evidence that this was so in the country. Thus we may have here one more link in the (as yet) incompletely discovered claim of similarities connecting the early culture of mosopotamia with that of the Indus valley (Dr. Frankfort, field director of the Iraq expedition of the Oriental institute of the university of Chicago. The Illustrated London news nov. 6th 1937).

"Prof. Frankfort emphasises the importance evidently attached by the Sumerians to cattle, and hints at the possibility of bull worship. In connection with a vase design, including a bull..............., showing a humped bull of Indian type unknown in Mesopotamia.........he said that, although no scene of animal worship had yet been found on Mesopotamian sites, it was a common motive of ancient Indian seal stones. 'Our vase fragments' he added put the problem of Indo-sumerian connections on entirely new basis (Ibid.)

சரித்திரகாலத்துக்குமுற்பட்ட தென்னிந்திய சமாதிகள்.

தென்னிந்தியாவிற் சித்தூருக்கு வட கிழக்கே மூன்றரை மைல் தூரத்தில் பாண்டி வரம் தேவால் என்னும் சமாதிகள் காணப்படுகின்றன. சமாதியின் உட்புறம், கீழே ஒரு கருங்கற்றகடும் நாற் புறங்களில் ஒவ்வோர் கற்றகடும் மேற்புறத்தில் ஓர் கருங்கற் றகடாக ஆறு கருங்கற் றகடுகள் அடுக்கிடப்பட்டதாய்க் காணப்பெறுகின்றது. மேலே மூடியிருக்குங் கல்லின் மேலேயுள்ளதனின் பிரேதம் நுழையக்கூடிய வட்டமான துவாரங் காணப்படுகின்றது. அத்துவாரம் வழியாகப் பிரேதங்களை உள்ளேவிட்டு மூன்று அல்லது நாலு அடி உயரத்துக்கு மண்ணால் மூடி விடுவது அக்கால வழக்கமாயிருந்தது. மண்ணினாற் செய்த நீண்ட தாழிகளிற் பிரேதங்களை வைத்து அடக்கஞ் செய்வதும் அக்காலத்துக்கு இவ்வகையான தாழிகளும் அங்குக் காணப்பட்டன. பிரேதப் பெட்டியின் வடிவுள்ள அத்தாழிகளுள் மனித எலும்புஞ் சாம்பலான மண்ணும், மண்டை ஓட்டின் துண்டுகளுஞ் சிறிய பானைசட்டிகளும் பழையகால ஈட்டியின் அலகு, வாள் முதலியனவும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. பானை சட்டிகள் அழகிய வடிவமுடையனவாய்க்காணப்படுகின்றன. இச்சமாதிகளை உண்டு பண்ணினோர் இரும்பின் உபயோகத்தை நன்றாயறிந்திருந்தார்கள்.

திருநெல்வேலிக்குப் பதினைந்துமைல் கிழக்கில் பழைய இடமொன்று காணப்படுகின்றது. தாழிகளுள் வைத்துப் புதைக்கப்பட்ட என்புகள் அங்கு காணப்படுகின்றன. பிரேதங்களின் ஒவ்வோர் உறுப்பு மாத்திரம் தாழிகளுட் காணப்படுதலின் அக்காலத்துப் பிரேதங்களைச் சுடும் வழக்கும் இருந்ததென்று கருதப்படுகின்றது. தாழிகளின்

வாய்கள் பிரேதங்களை உள்ளே இடமுடியாத ஒடுக்கமுடையன வாய்க்காணப்படுகின்றன. பொற்றகட்டாற் செய்த முட்டை வடிவுடைய இலைகள் கோத்த நெற்றியிலணியும் பொன்மாலை ஒன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது. கண்டெடுக்கப்பட்ட வற்றுள் இரும்பினாற் செய்யப்பட்டன: வாள் கிறிஸ் ஈட்டியின் அலகு அம்பின் அலகு முதலியன. வெங்கலப் பொருள்கள்: பாத்திரம், மோதிரம், காப்பு, மாலை முதலியன. வெங்கலத்தாற் செய்யப்பட்ட பொருள்கள் அழகிய வேலைப்பாட்டோடு கூடியன வாய்க்காணப்படுகின்றன. இவ்வுலோகத்தாற் செய்த வளைந்த கொம்புடைய எருமைகளும் பசுக்களும் காணப்படுகின்றன. இவையன்றி எலும்புகளும் கல்லாயுதங்களும் தாழிகளுங் காணப்பட்டன.

மேட்டுப் பாளயத்துக்கு எட்டுமைல் தூரத்திலுள்ள சிறுமுகை என்னும் கிராமத்திற் கிளறி எடுத்த தாழிகள் நாலடி உயரமும் இரண்டரையடி குறுக்களவு முடையனவாயிருக்கின்றன. இத்தாழிகளுக்குள், மண்டை ஓடு, எலும்பு, மணி, கற்துண்டு, தண்ணீர் குடிக்கும் பாத்திரம், சோறுண்ணும் பாத்திரம் இரும்பாயுதம், சிறிய பானை சட்டிகள் முதலியன காணப்பட்டன. பானைசட்டிகள் நல்ல முறையிற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சில பானை சட்டிகள் வழுவழுப்பான கறுப்பு நிறம் பூசப்பெற்றனவாயிருக்கின்றன. இங்குக் காணப்பட்ட நாலுகாலுடைய தாழிகளைப் போன்றன பெரும்பயர், பல்லாவரம் என்னும் இடங்களிற் காணப்பட்டன.

ஆதிச்செங்கெல்லூர்ச் சமாதிகளிற் கிடைத்த மண்டையோடு தமிழனது மண்டையோட்டின் அளவுக்குச் சரியாயிருக்கின்றது. இந்தியாவிற் காணப்படும் சரித்திர காலத்துக்கு முற்பட்ட சமாதிகள் பிரிட்டன், பிரான்ஸ், மத்திய

சேர்மனி, ஸ்காந்திநேவியா, சார்டினியா, சிரியா காகேசஸ் முதலியவிடங்களிற் காணப்பட்ட சமாதிகளை ஒத்திருக்கின்றன *

இந்திய மொழி

$ "தாம் புதிதாக வந்த வட இந்தியாவிற் றமது மொழியை நாட்டுவதில் ஆரியர் சித்தியடைந்தது போலத் தென்னிந்தியாவிற் சித்தி எய்தாதிருந்தது ஆச்சரியப் படத்தக்கதே. ஆரியர் வருகைக்கு முன் வட இந்தியாவில் வழங்கிய மொழி தமிழ் என்பதில் எனக்குச் சிறிதுகூடச் சந்தேகமில்லை. பலுச்சிஸ்தானத்திலுள்ள மலைச் சாதியாரின் மொழியில் தமிழ்ச் சொற்கள் மாத்திரமல்ல வடிவங்களும் எண்ணங்களும் கலந்திருப்பதைத் தெளிவாக காணலாம். அநேக சமஸ்கிருத பதங்கள் தமிழ்ச் சொற்களாயிருத்தலை ஆராய்ச்சிகாரர் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர். ஆரியர்வந்து வட

---

* J. B. Brown.—quoted in 'The stone age in India, P. 42

$ It is indeed strange how the Aryans failed to supplant the Dravidian speech in the (southern) part of India, though it most successfully did in north India, where I have no doubt the Dravidian language prevailed before the advent of the Aryans. This will be seen from the fact that Bruhui the language of the mountaineers in the Khanship of Kelat in Baluchistan contains not only some Dravidian words, but a considerable infusion of distinctively Dravidian forms and ideas...............It is also well known fact accepted by all scholars that there are many sanskrit words which are all Dravidian and this will confirm the conclusion that the Dravidian tongue was prevalent in north India before the aryans came and occupied it. The same conclusion is forced upon by an examination of all vernaculars of north India...............no reasonable doubt can therefore be entertained as to the Dravidian.......speech once being

இந்தியாவிற் குடியேறுவதன் முன் அங்கு வழங்கிய மொழி தமிழென்பதை இது வலியுறுத்துகின்றது. வடஇந்தியாவில் இப்போது வழங்கும் மொழிகளை ஆராயுமிடத்து இம்முடிவே ஏற்படுகின்றது. வட இந்தியாவில் ஆதியிற்றமிழ் வழங்கினது என்று சொல்வதற்கு மாறான சந்தேகம் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை" எனப் பேராசிரியர் எம். டி. பண்டார்க்கர் கூறுவர் *

தற்கால வட இந்தியாவில் வழங்கும் சமஸ்கிருத சம்பந்தமுடையன வென்று கருதப்படும் மொழிகள் இலக்கண அமைப்பிலும் வசன ஒழுங்கிலும் திராவிடமொழியை ஒத்திருக்கின்றன. திராவிடமொழியிலுள்ள வசனங்களை வட இந்திய மொழிகள் எவற்றிலேனும் அம் மொழிச் சொற்களைச் சொல்லுக்குச் சொல் வைத்து மொழி பெயர்த்தல் இலகுவில் அமையும். கற்காலத்து இந்தியா முழுமையும் வழங்கிய மொழி தமிழே. சமஸ்கிருத பிராகிருத சம்பந்தமான மொழிகள் வழங்கவில்லை. இவ்வுண்மையை P. T ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் 'இந்தியாவின் கற்காலம்' என்னும் நூலில் விளக்கிக் கூறி யிருக்கின்றனர் $

---

spoken in north India (Lecture in the ancient History of India on the period from 650 to 325 B. C: delivered in 1918 by M. D. Bandarkar M. A. Professor of Ancient Indian history and culture, Calcutta University.)

$ "The neolithians of North India spoke languages of their own which I hold were allied to the so called Dravidian family of languages and not to Sanskrit Prakrit (Stone age in India P. 44.)

"The modern dialects of north India now called Sanskritic or gaudian, have a fundamental grammatical framework and a scheme of syntax, the same as that of the

பிறநாடுகளில் வழங்கும் தமிழோடு றவுடைய மொழிகள்

கமஸ்கற்கா, நியூசிலந்து, இத்தாலியிலுள்ள ரஸ்கானி, நியூ சிலண்ட் முதலிய நாடுகளில் வழங்கும் மொழிகள் தமிழுக்கு உறவுடையனவாய்க் காணப்படுகின்றன. சீன மொழிக்கும் தமிழுக்கும் தொடர்புண்டென்று சொல்லப் படுகிறது. ஹீப்ரு கிரேக்கு, சமஸ்கிருதம் முதலிய மொழி களிற் தமிழ்ப்பதங்கள் காணப்படுகின்றன. பழைய சேர் மன், கெதிக், லாட்டின் முதலிய மொழிகளிலுள்ள அநே கம் சொற்கள் தமிழடியாகப் பிறந்துள்ளன. சுமேரிய மொழி தமிழோடு சம்பந்தமுடையது. இந்து ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கும் தமிழுக்கும் பழைய தொடர்புகாணப்படு கின்றது. பின்லண்டில் வழங்கும் மொழியில் அநேகம் தமிழ் சொற்கள் காணப்படுகின்றன *

Dravidian dialects can be translated into any one set of dialects by the substitution of word for word without causing any breach of idiom. These facts can only prove that people speaking dialects allied to Tamil. Tamil once inhabited the whole of India and not that these people must necessarily have been come into India outside the country. No single fact has yet been adduced that compels us to believe that the ancient people of India were not autochthones (History of the Tamils P. 2).

* 'The languages spoken now at Kamschatca, the north eastern corner of Asia, is considered to be a dialect of Tamil (Sir. W. Hunter). The language spoken by the Maores in the far off Newzealand which denote the utmost southern limits of 700 Kathams of Tamil Land from Cape Comorin and the languages spoken in the numerous groups of

ஹோகோனர் என்னும் யேர்மன் ஆசிரியர் ஐரோப்பாவிலும் மேற்கு ஆசியாவிலும் அநேக இடப் பெயர்கள் தமிழ்ப் பெயர் களாயிருப்பதைக் காட்டியிருக்கின்றனர். அவர் காட்டியவற்றுட் சில, ஸ் ஆறு=சத்தப்போடும் ஆறு; இனப் ஆறு=இனம் ஆறு; மத ஆறு—மதத்த ஆறு என்பன.

உலகிலுள்ள மொழிகள் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து செல்லுமிடத்து அவை ஓர்பொது உற்பத்திக்குக் கொண்டு போய் விடுகின்றன வென்றும் எல்லா மொழிகளுக்கும் அடிப்படையில் திராவிட சம்பந்தம் காணப்படுகின்ற தென்றும் சிறந்த ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர் *

---

islands between these two boundaries are allied to Tamil (Indian antiquity Vol. X) 'The language spoken at Tascany in Italy is a dialect of Tamil, (J. R. A. S.) It is said that the chinese has some affinity to it' (T. P. P. 1913). 'The three classic languages of the world viz., Sanscrit, Hebrew and greek contain Tamil words in vocabulary (Rys Davids). Tamil India P. 38.

‡ There are hundreds of Indo-European words which are to be traced to old Dravidian forms, forcing us to draw the conclusion that there is 'an ancient connection between the Dravidians and Indo-Eurcpean languages' Herr Schoener as well remarked" (Rev. S. Gnanaprakasar O. M. I.)

* "The problem of the affiliation of the Dravidian languages has been studied for many years and various theories have been propounded towards its solution. Caldwell was of opinion that the family to which they are most nearly allied is the Finno-ugric branch of Scythian group of languages. Bleek pointed out Australian affinities and was supported by Norris and Trombetti. Relation with Sume-

பழைய பிரித்தானியர்களுள் அறிவாளிகள் திராவிட் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இதனால் பழைய திராவிடரில் ஒரு பிரிவினர் பிரிட்டனிற் குடியேறினார்கள் என்றுகருதப் படுகின்றது $

தமிழரின் இந்திய உற்பத்தி

தமிழர் பிறநாடுகளிலிருந்து வந்து இந்திய நாட்டிற்குடி யேறினார்கள் என்று கூறுவதற்குரிய கதைகள் ஒன்றேனும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிற் காணப்படவில்லை. சூரியன் எறிக்கும் கொடிய வெப்பில், தென்னிந்தியாவிற் காணப் படும் பெரிய நிழல் விருட்சங்கள், அழகிய புள்ளினங்கள்,

rian Oceanian and the Austic dialects have also been discovered.

Caldwell supposed that the Dravidian tongues exhibit traces of their existence at a time prior to the final separation of the Indo European languages from the Scythian. It may be that we shall discover that most of the tongues spoken by men go back to common source, and that the Dravidian group has preserved a large number of roots. To what else does the discovery of affinities between language—groups so widely separated as Oceanian, Indian, African Dravidian, Indo—European and Ural-Atlantic point" (Quarterly Journal of mythic society Vol XXI no. 2)

$ It would be interesting to note to mention that the term "Dravid" frequently applied to wise persons among the early Britons in the pre-Roman days may have also some connection with the Sanskrit word "Dravid" thus showing how the early Dravidians from India colonized and civilized Great Britain (Quarterly Journal of mythic Society Vol. XXI No.3

புலி சிங்கம் யானை முதலிய கொடிய வன விலங்குகள் முதலியவற்றைக் குறித்தே அவை கூறுகின்றன. அவற்றில், பனியைக் குறிப்பதற்குரிய சொற்கள் காணப்படுவது போலப் பனிக்கட்டியைக் குறிப்பதற்குரிய சொற் காணப் படவில்லை; தட்பமுள்ளவற்றை விருப்புக்குரியனவாகவும் வெப்பமுள்ளவற்றை வெறுப்புக்குரியனவாகவும் அவை கூறுகின்றன. மத்திய ஆசியாவிலுள்ள சம பூமிகளையும், சாலடியர் நாடுகளையும் குறிக்கும் தமிழ்ப் பதங்கள் காணப் படவில்லை. யானை புலி முதலிய மிருகங்களும், தினை வரகு முதலிய தானியங்களும் வேங்கை முதலியமரங்களும் தமிழ் நாட்டு மலைகளிற் காணப்படுவனவாகும்.

மிகப் பழைய காலந் தொட்டு மனிதன் கையினாற் செய்த பொருள்களும் அவன் உபயோகித்த ஆயுதங்களும் தொடர்பாகத் தென்னிந்தியாவிற் கிடைக்கின்றமையாற் பழைய கற்காலந் தொட்டு உலோக காலம் வரையில் மக்கள் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்து படிப் படியாக நாகரிக மடைந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் ஒவ்வொரு வகையான நாகரிக காலத்தும் உபயோகித்த சொற்கள் தமிழ் மொழிக்குரியனவாயிருக்கின்றன. அக்கால மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் வாழ்க்கைமுறைகளையும் பழந் தமிழிலக்கியங்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன. இன்னோரன்ன மறுக்கக் கூடாத பல காரணங்களாற்றமிழ் மக்கள் தென்னிந்திய பூர்வ குடிகளெனத் துணிந்துகூறலாம் *

* Moreover the artefacts and other relics of ancient times discovered so far in south India from an unbroken series, showing that there has been in this country a regular evolution by any catastrophe, from the lowest palaeolithic stage to the latest age of metals, the language existed in south India during the course of the evolution. The words

ஆரியருந் தமிழரும்

சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்குகளிற் காணப்படும் மகன் சோதரோ, ஹரப்பா, சங்குதாரோ முதலிய தமிழராது பழைய நகரங்களின் அழிவுக்கு ஏது வெள்ளப் பெருக் கேயன்றிப் படையெடுப்பு அல்லவென்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். சிந்து நாகரிகத்தில் ஆரியரின் நாகரிகம் சிறிதும் காணப்படவில்லை. ஆகவே ஹரப்பா, மகன் சோதரோ முதலிய நகர்களின் அழிவுக்குப்பின்னரேயே ஆரியர் இந்தியாவை அடைந்தனர் ஆதல் வேண்டும்.

கி.மு. 2000 வரையில் ஆரியர் இந்தியாவை அடைந்தன ரென்று சரித்திரக்காரர் கூறுகின்றனர். ஆரியர் இந்தியாவை அடைந்தபோது அங்கு வாழ்ந்தோர் தமிழர்களே. இவர்கள் ஆரியரால் தாசக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். தாசக் களுக்கும் ஆரியருக்குமிடையில் ஓயாதபோர் நடந்ததெ ன இருக்கு வேத பாடல்கள் கூறுகின்றன. தாசக்கள் கரியநிற முடையவர்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர். தாசக்களை அழிக்கும்படி இந்திரனை வேண்டி ஆரிய முனிவர்கள் பாடிய பாடல்கள் பல இருக்கு வேதத்திற் காணப்படுகின்றன. தாசக்கள் ஆடு மாடு முதலிய மிகுந்த செல்வமுடையராய் மதில்கள் சூழ்ந்த அழகிய நகரங்களில் வாழ்ந்தனர்.

நெடுங்காலப்போராட்டத்தின் பின் தாசக்கள் எனப் பட்ட தமிழர் தெற்கே சென்று தங்கினர். இருக்கு வேத

---

necessary for the linguistic expression of every stage of the culture, are found in the earliest strata of Tamil, and the customs of this early age continued sufficiently long to be enshrined in the earliest extant specimens of Tamil literature. It may therefore be taken as fairly certain that the Tamils were indigenous to south India. (History of the Tamils. P. T. Srinivasaiengar M. A. pp. 213.)

காலம்* கி. மு. 1200 வரையில் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

பாரதம்

பாண்டு புத்திரருக்கும் துரியோதனாதியருக்கும் இடையே நடந்த போரைக் கூறும்நூல் பாரதமாகும். வடமொழியிலுள்ள பாரதம், பழைய பாடல்களோடு காலத்துக்குக் காலம் பாடிச் சேர்க்கப்பட்ட பாடல்களையுமுடையது. அப் பாடல்கள் கி. மு. நாலாம் நூற்றுண்டில் தொகுக்கப்பட்டன.* கி. மு. 400 முதல் கி. பி. 400 வரையிற் செய்யப்பட்ட பாடல்கள் அதனிடத்தே காணப்படுகின்றன என வின்சன் சிமித் என்னும் ஆசிரியர் கூறுவர். ‡ பாரதப் போர் கி. மு. 1500 க்கும் 750 க்கும் இடையில் நேர்ந்ததெனெ டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார் கூறுவர். $ வேலாந்தைக் கோபாலய்யர் பாரதப் போர் கி. மு. 1194-ல்

* "The Rig Veda (Verse—Veda) of Indian Aryans (Circa 1200 B C)" (A short history of Hindu India—Krishnaswami Aiyangar M. A. Prof. of Indian history and archaelology University of Madras.)

* The Mahabharata, as we have it now, was probably put together at least as early as the fourth century B. C. from traditional war songs founded on events which took place at a much earlier date. (P. 33—Ibid.)

‡ "The Mahabharata which in its present form is rather an encyclopaedia of moral teaching than an epic properly so called, includes compositions supposed to range in date between 400 B. C. and 400 A. D." (The Oxford student's history of India—Vincent Smith P. 28)

$ "The inter-tribal wars typified in the Mahabharata took place in the period between 1500 and 1000 B. C.; while the events of Ramayana should be placed between 1000 and 750 B. C. (Ancient India P. 3.)

கேழ்ந்ததென்பர். பாரதம் இற்றைக்கு 5000 ஆண்டு களுக்குமுன் கேழ்ந்ததென வைத்தியா என்னும் ஆசிரியர் கூறுவர். பாரத காலத்திருந்த வியாசரால் பாரதஞ் செய் யப்பட்டதென்பதும், அது ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட நிகழ்ச்சி என்பதும் மக்களது பொதுவான நம்பிக்கை.

பாரதத்திற் பிற்காலப் பாடல்கள் பல உள்ளன என்று ஆராய்ச்சியாளர் ஒரு தலையாக ஒப்புக்கொள்கின்றமையின், அதன் முற்கால பிற்காலப் பாடல்களைப் பிரித்தறியினன்றி அது தென்னிந்திய பழஞ் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குச் சிறந்த பிரமாணமாகமாட்டாது.

திரௌபதியின் சுயம்வரத்துக்குச் சென்றவர்களுள் பாண்டிய அரசன் ஒருவனென்றும், சோழரும் பாண்டிய ரும் தருமனுக்குக் காணிக்கை அளித்தார்களென்றும், அருச்சனன் பாண்டியன் புதல்வியாகிய சித்ராங்கதையை மணந்தானென்றும் பாரதம் கூறுகின்றது.

இராமாயணம்

இராமாயணம் எழுதப்பட்ட காலத்தைக் குறித்து ஆராய்ச்சியாளர் பலவகையான அபிப்பிராயங்களை வெளி யிட்டிருக்கின்றனர். இராமாயணம் கி. மு. மூன்று அல் லது காலாம் நூற்றாண்டிற் செய்யப்பட்டதென டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி ஐயங்காரவர்கள் கூறுவர்* இராமாயணத்தின் பெரும்பகுதி கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்குமுன் செய்யப் பட்டதென்றும், பல நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின் பாடிய

* The Chronology of ancient India. Pp. 51—104.

* "It (Ramayana) was composed probably in the fourth or third century B. C." (History of Hindu India P. 33)

பாடல்களும் அதிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளனவென்றும் வின்சன் சிமித் என்னும் ஆசிரியர் கூறுவர்§ இராமாயணத்தின் பெரும்பகுதி கி. மு. ஆறும் நூற்றாண்டிற் செய்யப்பட்டதென்பதே பெரும்பாலும் ஆசிரியர்களது அபிப்பிராயமாகவிருக்கின்றது.

பாரத நிகழ்ச்சி இராமாயண நிகழ்ச்சிக்குப்பிற்பட்டதென்பது டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி ஐயங்காரின் கருத்தாகும்.

இராமாயண சம்பவம் பாரதத்துக்கு முற்பட்ட நிகழ்ச்சி என்றும், இராமாயணம் எழுதப்படுவதன்முன் மாபாரதம் எழுதப்பட்டது என்றும் பெரும்பாலும் ஆசிரியர்கள் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

இராவணன் வேதங்களிற் பயிற்சியுடையவனென்றும் அவன் சாமவேதத்துக்கு இசைவகுத்தானென்றும் சொல்லப்படுகின்றான். வேதத்தை மாபாரத காலத்தவராகிய வியாசர் நான்கு கூறுபடுத்தினரென்பது ஐதிகம். இராவணன் வேதங்களைப் பயின்று சாமவேதத்துக்கு இசை வகுத்தானாயின் அது பாரத நிகழ்ச்சிக்குப் பிற்பட்ட சம்பவமாதல் வேண்டும். வேதகாலம் கி. மு. 1200 வரையில் என்று முன்னோரிடத்திற் கூறப்பட்டது.

இராமாயணம் ஆந்திரர் சோழர் பாண்டியர் கேரளர்களைப்பற்றிச் சொல்லுகின்றது. சுக்கிரீவன் வானர வீரரைப்பார்த்துப் பொன்னும் முத்துமுடைய பாண்டியனது பொன்மயமான கபாடத்தைக் காண்பீர்கள் எனக் கூறியதாகவும் கூறுகின்றது. இராமாயணத்தில் உள்ள பழம் பாடல்களையும் புதுப்பாடல்களையும் பிரித்து

---

§ "The bulk of the Ramayana is believed to have been composed before 500 B. C. but some of the additions seem to be several centuries later. (The Oxford Student's History of India P. 28)

அறிந்து கொள்ளாத வரையில் இராமாயணம் தென்னிந்திய பழஞ் சரித்திரத்தை அறிந்து கொள்வதற்குச் சிறந்த பிரமாணமாகாது. கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் வட இந்தியாவிலுள்ளவர்கள் தென்னாட்டைக் குறித்து எவ்வளவு அறிந்திருந்தார்கள் என விளங்கிக் கொள்வதற்கு இராமாயணமும், பாரதமும் சிறந்த நூல்களாகும்.

பாரத இராமாயணப் பாடல்கள் தொகுக்கப்படுவதன் முன் கி. மு. 543-ல் இலங்கையை அடைந்த விசயன் பாண்டியன் குமாரத்தியை மணந்தானென்று மகாவமிச மென்னும் சிங்கள இதிகாசம் கூறுகின்றது. சோழ அரசனாகிய ஏழாரன் இலங்கையை வென்று கி. மு. 204 முதல் நாற்பத்து நான்காண்டு அரசுபுரிந்தான். ஏழாரன் சரித்திரத்தால் அக்காலத்தில் சோழ இராச்சியம் மிக உன்னத நிலை அடைந்திருந்ததெனத் தெரிகிறது. ஏழாரனுடைய சமாதி, அழிந்த நிலையில் இன்றும் அனுராதபுரத்திற் காணப்படுகின்றது. ஊர்வலங்களில் அச்சமாதிக்கு முன்னாகக் கொட்டு முழக்குகளை நிறுத்தி மௌனமாகச் செல்வது இன்றும் வழக்காக விருக்கின்றது. திடீரென ஓர் இராச்சியமேற்பட்டு உன்னத நிலையை அடைந்து விடமாட்டாது. அதற்குப் பல நூற்றாண்டுகள் பிடிக்கும்.

II மக்கள்

ஐவகை நிலம்

உலகிலுள்ள நிலப் பரப்பு இயற்கை அமைப்பில் காடு மலை வயல் கடற்கரை பாலைவனம் என்னும் ஐந்து வகையில் அடங்கும். உலகுக்கே உரிய இவ்வைந்து அமைப்பும் இந்தியாவுக்குண்டு. அவ்வந் நிலங்களில் வளரும் மரம்

கொடி பூண்டு முதலியவற்றின் விசேடங்களால் அந்நிலங்கள்* முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் பாலை என்னும் பெயர்களைப் பெறும். தமிழர் விந்தமலைக்குத் தெற்கே வாழ நேர்ந்ததன்பின் பாலை நிலத்தை அறியாராதலின் அவர் முது வேனிற் காலத்து வெப்பிலின் வெப்பத்தால் மரஞ்செடிகள் தீய்ந்த முல்லையுங் குறிஞ்சியும் சார்ந்த நிலங்களைப் பாலை நிலம் எனக் கூறினர். அவ்வந் நிலங்களுக் குரிய தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், புள், பறை, தொழில், யாழ் முதலியன அவ்வத்திணைக்குரிய பாடல்களிற் கூறப்படுகின்றன.

முல்லைக்குத் தெய்வம் மாயோன்; உணா வரகுஞ் சாமையும்; மா முயலும் சிறுமானும்; மரம் கொன்றையும் குருந்தும்; புள் கானங்கோழியும் மயிலும் ‡ சிவலும்; பறை § ஏறுகோட்பறையும் முரசும்; செய்தி வரகுகளைக்கட்டலும் அவை அறுத்தலுங் கடா விடுதலும் நிரை மேய்த்தலும் ஏறுகோடலும்; பண் முல்லை; தலைவன் பெயர் குறும்பொறை நாடன்; தலைமகள் பெயர் கிழத்தி மனைவி; இப்பெயர்மருத நிலத்துத்தலைமகட்கும் உரியது; பூ முல்லையும் தோன்றியும்; நீர் கான்யாறு; ஊர் பாடியுஞ் சேரியும்; மக்கள் பெயர் இடையர் இடைச்சியர் ஆயர் ஆய்ச்சியர்.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருக வேள்; உணா ஐவன நெல்லும் தினையும்; மா புலியும பன்றியும் யானையும்; மரம் அகிலும் திமிசுந் தேக்கும் வேங்கையும்; புள் கிளியும் மயிலும்; பறை வெறியாட்டுப் பறையுந், தொண்டகப்பறையுங், குரவைப்பறையும்; செய்தி தேனழித்தலும் கிழங்கழ்

* முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையிற்றிரிந்து
நல்லியல் பழிந்து நடுங்கு துயருறுத்துப்
பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும் (சிலப்)

‡ கவுதாரி § எருது தழுவல்

தலும் குன்ற மாடுதலும் தினைக்கிளி கடிதலும்; யாழ் குறிஞ்சியாழ்; தலைமகன் பெயர் சிலம்பன், வெற்பன், பொருப்பன்; தலைமகள் பெயர் கொடிச்சி, குறத்தி; நீர் அருவி நீரும் சுனைநீரும்; ஊர் சிறுகுடியும் குறிச்சியும்; பூ குறிஞ்சியுங் காந்தளும் வேங்கையும் சுனைக் குவளையும்; மக்கள் பெயர் குறவர் இறவுளர் குன்றவர்.

மருதத்துக்குத் தெய்வம் இந்திரன்; உணா செந்நெல்லும் வெண்ணெல்லும்; மா எருமையும் நீர்நாயும்; மரம் வஞ்சியுங் காஞ்சியும்மருதமும்; புள் நீர்க்கோழியுந்தாராவும்; பறை மணமுழவும் நெல்லரி கிணையும்; செய்தி நெல்லரிதலும் அவை கடாவிடுதலும் பயிர்க்குக்களைகட்டலும்; யாழ் மருதயாழ்; தலைமகன் பெயர் ஊரன் மகிழ்னன்; தலைமகள் பெயர் கிழத்தி மனைவி; பூ தாமரைப் பூவுஞ் செங்கழுநீர்ப் பூவும்; நீர் மனைக் கிணறும் பொய்கையும் யாறும்; ஊர் பேரூர் எனப்படும்; மக்கள் பெயர் கடையர் கடைச்சியர் உழவர் உழத்தியர்.

நெய்தற்குத் தெய்வம் வருணன்; உணா மீன் விலையும் உப்பு விலையும்; மா சுறவும் முதலையும்; மரம் புன்னையும் ஞாழலும் கண்டலும்; புள் அன்னமும் அன்றிலு மகன்றிலும்; பறை மீன் கோட்பறையும் நாவாய்ப்பறையும்; செய்தி மீன் விற்றலும் உப்பு விற்றலும் அவை படுத்தலும்; யாழ் விளரியாழ்; தலைமகன் பெயர் துறைவன் கொண்கன்; தலைமகள் பெயர் நுளைச்சி பரத்தி; நீர் மணற்கிணறும் உவர்க்கழியும்; பூ வெள்ளிதழ்க் கைதையும் நெய்தலும்; ஊர் கலமேறு பட்டினமுஞ் சிறுகுடியும் பாக்கமும்; மக்கள் பெயர் பரதர் பரத்தியர் நுளையர் நுளைச்சியர்.

பாலைக்குத் தெய்வம் காளி; உணா ஆறலைத்தனவும் ஊரெறிந் தனவும்; மா வலியழிந்த யானையும் புலியுஞ் செந்நாயும்; மரம் இருப்பையும் ஓமையும்; புள் கழுகும்

பருந்தும் புறவும்; பறை பூசற் பறையும் ஊரெறி பறையும் நிரை கோட் பறையும்; செய்தி நிரைகோடலும் சாத்தெறிதலும் சூறைபாடலும்; பண் பஞ்சரப்; தலைமகன் பெயர் மீளி விடலை காளை; தலைமகள் பெயர் எயிற்றி பேதை; பூ மராம்பூவும் குராம்பூவும் பாதிரிப் பூவும்; நீர் வறு நீர்க் கூவலும் அறு நீர்ச்சுனையும்; மக்கள் எயினர் எயிற்றியர் மறவர் மறத்தியர்; ஊர் கோல்குறும்பு.

ஐவகை நிலங்களின் கருப் பொருள் முதலிய வற்றால் அந் நிலங்களின் தன்மையும் மக்களின் வாழ்க்கை முறையும் ஓரளவில் விளங்குகின்றன.

குறிஞ்சி நில மக்கள்

மனிதன் ஆரம்பத்திற் குறிஞ்சி நிலத்திலேயே தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினான். கொடிய விலங்கினங்களினின்றும் அவனைக் காப்பதற்கேற்ற குகைகள் அங்குத்தானுண்டு. மண்ணினாற் பாத்திரங்களைச் செய்து அவற்றில் நீரை நிரப்பி வைத்திருக்க அவன் அறியாத காலத்து, மலையிலுள்ள நீரூற்றுகள் வறண்டனவாயின், கற்பாறை மீது பள்ளங்களிற் தேக்கிநின்ற நீரை அருந்தினான். காலடியிற் கிடந்த கோடாங் கற்கள் அவனுக்கு முற்பருவத்து ஆயுதங்களாக உதவின. பல வடிவங்களிற் காணப்பட்ட கற்கள், கோடரி ஈட்டி உளி முதலிய பலவகையான ஆயுதங்களைச் செய்வதற்குரிய அறிவை அவனுக்கு அளித்தன. இந்நிலையில் இருந்தே அவனது நாகரிகம் வளர்ந்து பழைய கற்காலத்தை அடைந்தது. அக்கால மக்கள் உபயோகித்த கல்லாயுதங்கள் குடப்பா, நெல்லூர், வடஆற்காடு, செங்கற்பட்டு முதலிய விடங்களிற் கண்டெடுக்கப்பட்டன.

மலையில் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த மனிதன் காய்கனி கிழங்கு வித்து முதலியவற்றை உண்டு சீவித்தான். இவை

எல்லாக் காலங்களிலும் கிடையாமற் போகவே அவன் மாமிச வகைகளையும் உணவாகக் கொண்டான். துட்ட மிருகங்களினின்றும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதிலும் பார்க்க உணவின் பொருட்டு அவன் வேட்டையாட வேண்டியிருந்தது. ஆகவே அவன் வேட்டை ஆடுவதிற் றிறமை அடைந்தான்.

மனிதன் ஆதியில் வேட்டைத் தொழிலையே மேற்கொண்டான். உலக முழுமையும் காணப்பட்ட பழைய கற்காலக் கருவிகள் ஒரே வடிவினவாயிருத்தலின், மனிதன் வேடனாயிருந்தபோது * ஓரிடத்திற் றங்கியிராமல் இடம்விட்டு இடம் பெயர்ந்து வாழும் வாழ்க்கை உடையவனாயிருந்தான்.

வேடுவனாயிருந்த காலத்து மனிதன் இரண்டு சிறந்த தொழில்களைக் கற்றுக்கொண்டான். ஒன்று வில்லின் உபயோகம்; மற்றது தடிகளை உரைஞ்சி நெருப்பு உண்டாக்குவது. மலையில்மண்டி வளரும் மூங்கில் இலகுவிற் பிளக்கக் கூடியதாயிருத்தல் அவன் கவனத்திற் பட்டது. மூங்கிலைப் பிளந்து இரண்டு தலைகளையும் உலர்ந்த கொடிகளால் இழுத்துக் கட்டி வில்லைச் செய்து, நீண்ட கூரிய முட்களை வைத்து எய்யப் பழகிக் கொண்டான்.

இன்றும் மலைகளில் வாழும் மலைச்சாதியினர் புலியை ஒரே அம்பினாற் கொல்லக் கூடிய எய்யும் திறமையுடையவராயிருக்கின்றனர்.

* The ancestor of the human race must have lived in the Pliocene epoch, and the man was a roving animal at an early period, who wandered far from his home (Men of the Dawn- P. 40.)

மலையிடத்து வளரும் மூங்கில் காற்றுக்கு அசைந்து ஒன்றோடு ஒன்று உரைஞ்சுதலால் தீ பிறந்தது. இதனைக் கவனித்த மனிதன் இரண்டு மரத்துண்டுகளை உரைஞ்சி நெருப்பை உண்டாக்க அறிந்துகொண்டான். அவன் இறைச்சியை நெருப்பில் வாட்டி மெதுவாக்கி உண்டான். அம்புவில்லுடன் திரிந்த காலத்து அவன் வில்லைத் தோளிற் றரித்துக்கொண்டும் உடம்பைத் தோலால் மறைத்துக் கொண்டும் திரிந்தான்.

இவ் வழக்கமே பூணூலணியும் வழக்கமாகவும் அதில் (புஞ்சி) மான் தோலைக் கட்டும் வழக்கமாகவும் மாறின தாதல்வேண்டும்.

ஆடவர் வேட்டையின்பொருட்டு வெளியே சென் றிருந்த காலத்துப் பெண்கள் பழங்களைப் பொறுக்குவதி லும், கிழங்கு வகைகளை அகழ்வதிலும், மூங்கிலரிசி, சாமை, மலைநெல் முதலியவற்றைச் சேகரிப்பதிலும் நேரம் போக்கி னர். குழந்தைகளை வளர்ப்பதும் அவர்கள் கடமையா யிருந்தது. இப் பருவத்தில் மனிதன் வீடு வாயில்க ளமைக்கக் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. வீடுகள் அமைத்து வாழ்வதிலும் நிழல் மரங்களின்கீழ் அல்லது பெரிய மலைத் தாழ்வாரங்களிற் றங்குவதே தென்னித்தியகால சுவாத்தியத் துக்கு ஏற்றதாயிருந்தது. மழை வெயில்களிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றும் நோக்கமாக ஆதியில் மனிதன் வீடமைக்கவில்லை. அக்கால மனிதனின் செல்வமாகிய உணவுப்பொருள்களைச் சேகரித்து வைப்பதற்காகவே வீடுக ளமைக்கப்பட்டன. இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்து திரியும் வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தமையாலும், நிலை பாமான வீடின்மையாலும், வீட்டிற் றங்கி வாழும் உணர்ச்சி அக்கால மனிதனுக்கு உண்டாகவில்லை. ஆகவே

பெண்களுக்கே சொத்துரிமையுடையதாகிய வாழ்க்கை முறை வளர்ச்சியடைந்தது. இவ்வாழ்க்கைக்கு அனுகூலமாக இன்னுஞ் சில காரணங்களிருந்தன.

முற்கால மனிதன் பெரிய விவாகக் கிரியைகளாற் கட்டுப்படவில்லை. காதலர் ஓர் தனியிடத்திற் சந்தித்து இயற்கை மணஞ் செய்துகொண்டனர். சில நாட்களின் பின் உறவினரை அழைத்து விருந்திடுவதே அக்கால மணக்கிரியையா யிருந்தது. விவாகக் கட்டுப்பாடு எப்பொழுதும் நிலையாக இருக்கவில்லை. ஆடவருக்குச் சொத்துக்களிற் சொந்தமில்லாதிருந்ததும், இடம் விட்டு இடம் பெயரும் வாழ்க்கையுமே இதற்குக் காரணமாயிருந்தன. பெண்களே சொத்துக்கு அதிகாரிகளாய் வாழும் வாழ்க்கை நீண்டகாலம் தொடர்ந்து வளர்வதாயிற்று.

ஆடவரும் மகளிரும், சிறப்பாகப் பெண்கள் தம்மை அலங்கரித்துக்கொள்ள விரும்பினர். குறப் பெண்கள், ஒய்வு நேரங்களில் மணிகளைப் பொறுக்கி மாலையாகக் கோத்தணிந்தனர். அவற்றோடு மலர்களைப் பறித்துக் கொடிகளால் மாலையாகத் தொடுத்துத் தரித்தனர்; தமது காதலர் வீரத்தின் அறிகுறியாக வேட்டையாடிக்கொண்டுவந்த புலிப்பல்லைக் கயிற்றிற் கோத்தணிந்தனர். இதுவே விவாக காலத்துக் கணவன் மனைவிக்குச் சூட்டும் தாலியாக மாறிற்று. கணவனையுடைய தென்னிந்தியப் பெண்கள் தாலியை மிகப் பரிசுத்தமாகப் பேணிவருகின்றனர். பெண்கள் தம்மை அலங்கரித்தற்கு உபயோகித்த மற்றொன்று தழையுடை. இது, அசோகு, மா, சந்தனம் முதலியவற்றின் இலைகளை உலர்ந்த கொடிகளிற் பிணித்து அணியப்படுவதொன்றாகும். தென்னிந்தியாவிலுள்ள மலைச் சாதியாரிடை இவ்வகையான வழக்கம் இன்றும் காணப்படுகின்றது.

குறச் சிறுமியர் தினைமீது வீழும் குருவிகளைப் பரண் மீதிருந்து குளிரி தட்டை முதலிய கருவிகளைத் தட்டி ஒலித்து ஓப்புவர்.* மலையிடத்துள்ள சுனைகளில் ஆடிப், பூக்களைச் சூடிக் குரவை ஆடுவர். குறவர் இராக்காலத்தே பரண்மீதிருந்து, பன்றி யானை முதலிய விலங்குகள் தினையை அழியாதபடி காவல் புரிவர். பரணிடத்தே அவர்கள் மாட்டிய நெருப்புக் கொள்ளிகள் நட்சத்திரம்போல் விளங்கும்.‡ கானவர் தாம் எய்து கொன்ற பன்றியைக் கூறுபோட்டுச்சுற்றத்தினருக்கு அளித்துத்தாமும் உண்பர்.$ குறமகளிர் பாறையிடத்துத் தினையைக் காயவிட்டுச் சுனையாடச் செல்வர். அதனைப் பார்த்திருந்த குரங்குகள் தினையைக் கவர்ந்து செல்லும்.

இரவிலே தினைப்புனத்தை மேயவரும் யானையைப் பரண்மீதிருந்த கானவன் கடும் விசையுடைய கவணால் எறிவன். எறியப்பட்ட கல் அம்பைப் போலச் சென்று வேங்கையின் பூங்கொத்தைச் சிதறி மலைச்சாரலிலுள்ள தேனைச் சிதைத்துப் பலாப்பழத்துட் தங்கும். (அகம் 292) உயர்ந்த தினைப்புனத்தே சிங்கத்தை ஒத்த வலியுடைய கானவன் பரண்மீதிருந்து கள்ளை உண்டு மகிழ, கொடிச்சி,

---

* குருவியோப்பியுங் குன்றத்துச் சென்று வைகி யருவி யாடியுஞ் சுனை குடைந்து வருவேம். (சிலப்.)

‡ குறுந்தொகை 150, 315.

$ பிணர்ச்சுவற் பன்றி தோன்முலைப் பிணவொடு
  கணைக்கா லேனல் கைமிகக் கவர்தலிற்
  கல்லத ரரும்புழை யல்கிக் கானவன்
  வில்லிற் றந்த வெண்கோட் டேற்றைப்
  புனையிருங்கதுப்பின் மனையோள்கெண்டிக்
  குடிமுறை பகுக்கு நெடுமலை நாட. (நற். 336)

சந்தனக் குழம்பைக் கரிய கூந்தலிடத்தே தடவி மெதுவாய் வருகின்ற காற்றிலே தழைத்த நீண்ட கூந்தலைக் கையினால் அசைத்து உலர்த்திப் பெரிய மலையின் பக்கத்தேயிருந்து குறிஞ்சிப் பண்பாட, இளைய வலிய களிறு தினைக்கதிரை உண்ணாதும், நின்ற இடத்தினின்றும் பெயராதும் உறங்காத பசிய கண்ணை மூடி உறங்கும். (அகம் 102) மலைச் சாரலிடத்தே மிளகு கொடி படர்ந்திருக்கும். பன்றி கொம்பினால் மண்ணெடுத்து உழுத புழுதியில் விதைத்த தினை விளைந்திருக்கும். தினையின் கதிரைப் புதிது உண்ண வேண்டிய கானவர், மரைப்பாலை, மான் இறைச்சியைப் புழுக்கிய பானையில் உலையாக வார்த்துத் தினை அரிசியைப் பெய்து சந்தன விறகால் உவித்த சோற்றை வாழை இலையிற் படைத்துப் பலரோடும் இருந்துண்பர். (புறம் 168)

குறிஞ்சி நிலத் தோற்றம்

அழகிய அசைவில்லாத மலை, அளத்தற்கரிய தவமுடைய பெரியார் போன்றிருக்கும். அழகிய பட்டாடை உடுத்தோரும், இனிய மழலைப் பேச்சுடையோரும், காற் சந்தியிற் கூட்டமாக உலாவுவோரும் பலர் நட்பையுடையோருமாகிய அழகிய பரத்தையர்மனம் போல எல்லை அறியப்படாதாகி, அரிய பொருளுடைய நூல்களைக் கல்லாதவரின் உள்ளம் போல நொய்த நுரையைச் சுமந்து, மெய்யை விரும்பும் மேலோர் நட்புப் போல, அருவி, மலையிடத்தெப் பொழுதும் ஓடிக் கொண்டிருக்கும். பசியதாளுடைய தினைப் புனத்தோறும் பரண் மீது செருகிய சந்தனக் கட்டையும் அகிலுமாகிய கொள்ளிவிளக்கிற் கவரிமான் நித்திரை செய்யும்.

தகர மரங்களால் அழகு பெற்ற குளிர்ந்த மலைச்சாரலில், நறை, நாகம், பலா, மா, சரபுன்னை, ஈரப்பலா, செண்பகம், குருக்கத்தி, குறிஞ்சி, வேங்கை, ஆச்சா, சூரை, வள்ளி, மரல், காந்தள், குரா, பனிச்சம், திலகம், மூங்கில், வெட்சி, காட்டு மல்லிகை, தில்லை, செங்கருங்காலி, சந்தனம், அகில், இலவங்கம், ஏலம், இருப்பை முதலிய மரங்களும் கொடிகளும் நெருங்கி வளரும். இவைக் கூடாகப்பாய்ந்து வருகின்ற ஆறு, தேன் கூட்டின் புறத்தை மறைத்து மலைச்சாரலிற் பரந்த பூங்காவனத்தின் தாதை அளைந்து மலை வாழ் குறச் சிறுமியர் ஆடுஞ் சுனையை நிறைக்கும். இவ்வகையான குறுங்காடுகளிற் குறவர் தேனெடுப்பர். பன்றி புனத்தை அழியாது காவல் புரியும் குறவர் பன்றிகள் கண்டு வெருண்டோடும்படி இருண்டுயர்ந்த வேலியிடத்துள்ள மரங்கள் தோறும் வைத்த வெளிச்சம் ஒளி செய்யும். கடையாமத்துச் சோலைகள் நாற்றமிருந்த மலர்களை அலர்த்தும்.

(பெருங்கதை)

கானவர், நீர் உண்ணுதற்குத்திரியும் மான் கூட்டங்களின் காற் சுவடு பதிந்த குளக்கரையிலுள்ள கிடங்குகளில் மறைந்திருந்து, நீருண்ண வரும், அகத்திப் பூப்போன்ற மருப்புடைய பன்றிகளை, நடு யாமத்தே வேட்டையாடுவர். பகற்காலத்தே தாமரைப் பூவின் புறவிதழ் போன்ற செவியுடைய முயல்கள் ஒன்றும் வெளியே போகாதபடி ஒன்றோடு ஒன்று தொடுத்த வலைகளை இழுத்துக்கட்டி ஆவென்ற வாயுடைய நாய்களுடன் சென்று பசிய பற்றைகளை அடித்து அவற்றை ஓட்டி வேட்டையாடுவர்.

(பெரும்பாண்)

முல்லை நில மக்கள்

நிலத்தே மக்கள் பெருகினர். மலையிடத்தே குறிஞ்சி கிடைக்கும் உணவுப் பொருள்கள் அவர்களுக்குப் போதா மலிருந்தன. ஆகவே அவர்கள் மலைகளினின்றும் கீழே சென்று காடுகளில் வாழத் தொடங்கினர். அவ்விடத்து வாழ ஆரம்பித்தபோது அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஓரடி முன்னுக்குச் சென்றனர். ஆடு மாடு எருமை முதலிய வற்றையும், முன் தமக்கு வேட்டைக்குதவியாயிருந்த நாயை யும் அவர்கள் வீடுகளில் வளர்த்து வந்தனர். இதனால் ஆடு மாடு முதலியவற்றை வளர்த்து அவை அளிக்கும் பிரயோ சனங்களில் வாழ்கின்ற நிலைமைக்கு வந்தனர். முல்லைநிலத் தில் ஆடு மாடு விரைவாகப் பெருகுவதற்குரிய வசதியுண்டு. இதனால் ஒவ்வொருவரும்சொத்துடையவராயினர். ஆகவே அவர்கள் குடும்பங்களாகப் பிரிந்து வாழ்க்கை நடத்தினர். குறிஞ்சி நிலத்தே வாழ்ந்த காலத்து இயற்கை மணத் துக்குப்பின் புலிப்பற்றாலி அணிந்து தழை உடை அளித் தல் மணக்கிரியையா யிருந்தது. இப்பொழுது இயற்கை மணத்தின் முன் மைந்தரும் மகளிரும் மணவினை ஆற்றுத லாகிய கற்பு நிகழ்ந்தது. மாலைகளாலும் தழைகளாலும் அலங்கரித்த பந்தரின் கீழ் ஆண்களும் பெண்களுமாகிய சுற்றத்தினர் கூடி விருந்துண்டபின், ஆண் மக்களை ஈன்ற தாலி தரித்த நான்கு பெண்கள் மணமகளை முழுக்காட்டிப் புது ஆடை தரித்து அலங்கரித்து மணமகனுக்கு அளித்தல் அக்காலமணக்கிரியையாயிருந்தது. புரோகிதர்புரியும்சடங்கு கள் பிற் காலத்து ஏற்பட்டன. இவ்வாறு விவாகங்கள் நடைபெற்றமையாலும், எல்லோருக்கும் சொத்து இருந் தமையாலும், ஆண்களே சொத்துக் குரிமை யுடையவ ராயினர். ஏராளமான ஆடு மாடுகளை வைத்திருக்கும் ஒரு

குடும்பத்தவர்களின் தக்கை செல்வத்தால் அடையக்கூடிய எல்லா முதன்மைகளையும் பெற்றான். நிலங்களைச் சிறு சிறு கூறுகளாகப் பிரித்தலினால் ஆடு மாடுகளை மேய்ப்பதற்குரிய வசதிகள் குறையும். ஆகவே பல குடும்பங்கள் ஒன்று சேர்ந்து வாழ்ந்தன. இவ்வகையான பல குடும்பங்களுக்கு ஒருவன் தலைவனானான். ஆதியில் அரசன் தோன்றுவதற்கு இம்முறையே காரணமாயிருந்தது.

இடையனைக் குறிக்கும் கோன் என்னுஞ் சொல் அரசனைக் குறிக்கின்றது. மந்தைகளை மேய்க்கும் இடையனது கோலே அதிகாரத்துக்குரிய செங்கோலாயிற்று. மற்ற நாடுகளில் இடையர்கள் இடம் விட்டு இடந்திரியும் மக்களாயிருந்தனர். இந்திய நாட்டில் இடையர் ஓரிடத்திலேயே தங்கித் தமது வாழ்க்கையை நடத்தினர்.

காட்டிடத்தே மந்தைகள் பரந்துசென்று மேய, ஆயர் மர நிழலிற்றங்கி இருந்து குழல்களில் இனிய இராகங்களை ஊதுவர். அவர்களின் குழல்கள் மூங்கில் கொன்றைப் பழம் ஆதியவற்றாற் செய்யப்பட்டன. மாடுகளை மேயும் படி விட்டு நெடுநேரம் வேலையின்றி யிருப்பவர்களாதலின் ஆயர் குழலில் இனிய இசையைப் பாடுவதில் திறமையடைந்தனர். ஆயரில் ஒரு பிரிவினர் குறுகிய காலுடைய குறும்பாடுகளை வளர்த்து அவை கொடுக்கும் கம்பளியினால் ஆடை நெய்தனர். இவர் குறும்பர் என்றழைக்கப்பட்டனர்.

சிழ்க்கை அடித்தலால் மடித்தவாயுடைய கோவலர்குடியிருப்பில் சிறிய குரம்பைகள் காணப்பெறும். அவற்றின் கால்களிடத்து ஆடுகள் தின்பதற்குத் தழைகள் கட்டப் பட்டிருக்கும். அவற்றின் கதவுகள் பல தடிகளைக்கொண்டு கட்டப்பட்டன. முதிய இடையன் காவலாகப் படுத்துறங்

ரும் படுக்கை தடிகளை விரித்து, வரகு வைக்கோல் பரப்பி இடாய்த் தோலாகிய பாய் விரிக்கப்பட்டுள்ளது. முற்றம் தாமணி தொடுத்த நெடிய கயிறுகள் கட்டிய குறிய முளைகள் அறையப் பெற்றன. ஊரைச் சுற்றி இடப்பட்ட வேலியிடத்தே செம்மறியாடும் வெள்ளாடும் படுத்துறங்கும்.

தயிர் புள்ளியாகத் தெறித்த வாயுடைய மோர்ப் பானையைப் பூவாற் செய்த சும்மாட்டின்மீது தலையிலே வைத்துக் குறிஞ்சி நிலத்தே போய்க் காலையிலே மோரைவிற்கும், தாளுருவி அசையும் காதும், பணைத்த தோளும், ஆற்றின் கருமணல் போன்ற கூந்தலும், நல்ல ‡ மாமை நிறமுமுடைய ஆய்மகள், பட்சிகள் துயிலெழுகின்ற வைகறைக்காலத்தே எழுவாள். எழுந்து முடைக்காளானது வெள்ளிய முகைகளை ஒத்த குவிந்த முகிழ்களையுடைய இனிய தயிரைப், புலியினது முழக்கத்தையுடைய மத்தை ஆரவாரிக்கும்படி கயிற்றால் இழுத்துக் கடைவாள்; கடைந்தபின் வெண்ணெயை எடுப்பாள். பின், மோருக்கு விலையாகக் கிடைத்த நெல்லைக்கொண்டு சமைத்த உணவாற் சுற்றத்தாரை உண்ணும்படி செய்வாள். இவ்வகையான ஆய்மகள், தான் நெய்யை விற்றவிலைக்குக் கட்டியாகப் பசும்பொன்னை வாங்காளாய்ப் பாலெருமையையும், கரிய எருமை நாகினையும் நெய்க்கு ஒப்பாகச் சொல்லி வாங்குவாள்.

இடையர், செருப்பை விடாமற் கிடக்கும் காய்த்த காலினையுடையர்; பசுக்களுக்கு வருத்தஞ் செய்யும் தடி பூண்டிய கையினர்; இரண்டு தலைகளிலும் உறியினையுடைய காக்களைச் சுமந்து செல்லுதலால் தழும்பு மிகுந்ததும்

* உதயணன் கதை.

‡ கருகிய ஆம்பற்றண்டுபோன்ற நிறம்.

மயிருடையதுமாகிய தோளினையுடையர்; காட்டுமரங்களின் உயர்ந்த கிளைகளிலுள்ளவும் கொடிகளிலுள்ளவுமாகிய பல பூக்கள் கலந்து நெருங்கத் தொடுத்த மாலையினை அணிந்தோர்; ஓர் உடையினை யுடையர்; பாற்சோறாகிய உணவினர். இவ்வகையான ஆயர் பசுத்திரளோடே காட்டிற் றங்குவர்; தங்கித் தீக்கடை கோலாற் கடைந்து கொண்ட நெருப்பினையுடைய தீக்கொள்ளியாற் றுளையிட்ட சரிய துளையினையுடைய குழலிடத்தே பாலைப் பண்ணைப் பாடுவர். பாலைப் பண்பாடி வெறுத்தாராயின் குமிழின், உள்ளே துளையுடைய கொம்பில் வளைத்துக் கட்டிய மரற்கயிற்றை விரலாற் றெறித்து வாசிக்கும் நரம்பினையுடைய வில்லாகிய யாழில் குறிஞ்சி யென்னும் பண் பாடுவர்.

படைத்தலைவர் இருப்பதும், விடத்தர் தொடரி முதலிய முள்மரங்கள் சூழ்ந்து வளர்ந்த வேலியுடையதுமாகிய ஊரிடத்தே, வீடுகளின் முற்றங்களில் பிடித்திரள் நின்றாற் போல வரகு முதலிய தானியங்கள் நிறைந்த குதிர்கள் நிற்கும். தலைவாயிலிடத்தே பாம்பினது காலை ஒக்கும் வரகுதிரிகைகள் நடப்பெற்றிருக்கும். வீடுகள், குறியவண்டிச் சில்லுகளும் கலப்பைகளும் சார்த்தி வைத்தலிற் றேய்ந்த சுவருடையவும், புகை சூழ்ந்தவுமாகிய கொட்டில்களுடையன. மாரிகாலத்து மேகத்தை ஒப்ப, வீடுகள் வரகு வைக்கோலால் வேயப்பட்டுள்ளன. வரகையும் பருப்பையும் இட்டுச் சமைத்த பருப்புச் சோற்றினை ஆயர் உண்பர்.* கோவலர்† கழுவோடே கறவைக் கலங்கள் வைத்த

* பெரும்பாண்.

கலித்தொகை † கழு—கடியின் இரண்டு தலைகளையும் சீவிக் கறத்தற்கரிய பசுக்களின் கழுத்திலிடப்படுவது.

உறியோடு தோற்பையிடத்தே சூட்டுக் கோலையுமிட்டுச் சுருக்கிய பைகளைத் தூக்கி நீண்ட கொன்றைக் காயைப் பிளந்து செய்த குழலில் இனிய இசையைப் பாடித் தமது பசுக்களை மழை பெய்த நிலத்தே மேய்க்கக் கொண்டு செல்வர். மாடுகளை மேய்க்கச் செல்லும் இடையர் மூங்கிற் குழாய்களில் உணவை இட்டு மாட்டின் கழுத்திற் கட்டிச் செல்வர் (அகம் 313); முதுகிலே இட்ட பறிகளில் குழைகளை உருவிப்போட்டுச் செல்வர்.

காந்தள் மாலையணிந்த கோவலர், ஏற்றையுடைய ஆடு மாடு எருமை முதலிய கூட்டங்களை மேயவிட்டு, பற்கொட்டும்படி நடுக்குகின்ற குளிர் வருத்தந் தீரக் கையிடத்துள்ள கொள்ளியிடத்தே கையைக் காய்ச்சி அதனாற் கொண்ட வெம்மையைக் கன்னத்தே தடவுவர் (நெடுநல்வாடை).

முல்லை நிலத்திலுள்ளவர்கள் தஞ் சிறுமியரை ஏறு தழுவி வீரச் செயல் காண்பிக்கும் காளையருக்கு அளிப்பதும் வழக்கமாயிருந்தது. கூரிய கொம்புடைய கொழுத்த எருதை அவிழ்த்து விட அதனைப் பிடித்து ஒருவன் அடக்குதலே ஏறு தழுவுதலாம். ஏறு தழுவுங் கால் எருதுகள், பல இளைஞரின் குடலைக் கூர்ங் கொம்புகளாற் பிளந்து கொல்லுவதும் உண்டு. ஏறு தழுவும் காட்சியைப் பற்றிய செய்யுட்கள் பல, கலித்தொகையிற் காணப்படுகின்றன.

"மகட் கொடை நேர்ந்த ஆயர் சேரக் கூடி இறைவனுடைய குந்தாலிப் படைபோலே கூரிதாகக் கொம்புகளைச் சீவி ஏறுகளைத் தொழுவிடத்தே புகுத்தி விட்டார்.

அவ்விடத்து ஏறுகளைத் தழுவிப் போக்கும் படியை உட்கொண்டு வந்து வந்து திரண்டு மழை முழக்கமும் இடியும் போல ஆரவாரமெழுப் புகையொடு துகள் எழ ஏறு

தழுவினோர்க்குக் கொடுத்தற்கு நல்ல மகளிர் திரண்டு நிற்ப நீர்த்துறையினும், ஆல மரத்தின் கீழும் பழைய வலியினை யுடைய மராமரத்தின் கீழும், உறையுந் தெய்வங்கட்குச் செய்யும் முறைமைகளைத் தழுவித் தொழுவிலே பாய்ந் தார்.

எருத்தினது நோக்கை அஞ்சாதுப் அதின் மேலே பாய்ந்த இடையனைச் சாவக் குத்திக் கொம்பிடத்தே எடுத் துக் கொண்டு உடலைக்குலைக்கின்ற தோற்றம்; துரோபதை யின் துப்ப கூந்தலிலே கையை நீட்டிய துச்சாதனனுடைய நெஞ்சைப் பிளந்து பகைவர் நடுவே தான் சொன்ன வஞ் சினத்தை வாய்க்கச் செய்த வீமசேனனைப் போன்றது.

“அங்ஙனம் பாய்ந்து கொம்பிடத்தே பிடித்துக் கொண்டும் மார்பிலே உறும்படி தழுவிக்கொண்டும் கழுத் திடத்தே அடங்கிக்கிடந்தும் ஏரி முறியும்படி தழுவியுந் தோளுக்கு நடுவே கழுத்தைப் புகுதவிட்டுப் பிடித்தும், நெருங்கிக் கொம்புகள் தம்மேலே படுதலை யுற்றுக்கொண் டும், திளைத்துத் தம்மேலே சென்ற ஆயரைப் பின்னர்க் கீழே வீழ்த்து, நீண்டமருப்புத் தைக்கும்படி குத்தி, அவர் கள் தழுவுகின்ற கழுத்திடத்தைத் தழுவக்கொடாதே ஏறு கள் அவரை நீக்கி நிறுத்தின; அங்ஙனம் நிறுத்தினபின் புஞ் சென்று தழுவுவாரைக் கோட்டிடத்தே சாம்படி குத்திப் பின்புசென்று தழுவுவாரைப் பெறுமல் நின்ற நிறத்தையுடைய சிவந்த ஏறு, உயிர் குறைகின்ற காலி டத்தே அவர் பின்னே சென்று குற்றத்தைச் செய்து துகைத்து உயிரையுண்ணும் கூற்றுவனைப்போன்றது.

“கோபத்தோடே வெவ்விதாய்த் தன்மேலே சென்ற சிவந்த ஏற்றைச் செவிபடியிற் கொம்புகளைப் பிடித்துக் கொண்டு காயாம்பூமாலை அணிந்த பொதுவன் தழுவினன்.”

முல்லை நிலத் தோற்றம்

" பொருள் வயிற் பிரிந்தாரை எதிர் ஏற்கும் கற்புடை மாதரைப் போலச் சடுதியாக முழங்கிக் கடல் சூழ்ந்த உலகம் முழுவதும் மகிழ முகிற்கூட்டங்கள் பருவகாலத்தே மழை பெய்தன. கார்காலம், பெரிய கடலிடத்தே நீரை உண்ட முகிலாகிய விதானத்தைக்கட்டி, இந்திர வில்லாகிய தூணை அழகு பெற நாட்டி, விளங்குகின்ற மின்னலாகிய விளக்கை மாட்டி, ஆலாங்கட்டியாகிய வெண்மணலை அழகு பெறத்தூவி, அழகிய முழக்கத்தை முரசு போல் அதிர்த்து, பெரிய தண்ணியதுளிகளைச் சொரிந்து, வேனிலைத் தாங்குதலால் மேனி வாடிய பூமியை முழுக்காட்டும். இவ்விடத்தே பலரும் விருப்பும் படி தொலைவிற் பொருள் தேடப் பிரிந்து பொன்னாபரணங்க ளாகிய செல்வத்தோடு இருட் காலத்தே வந்த இனிய உயிர்க்காதலனை அடைந்த ஆபரண மணிந்த பெண்கள் இடை போலப் பெரிய அழகிய கொடிகளை அயலே பரப்பி அப்பெண்களின்பற்கள் போல, முல்லை அரும்புகளைப்பரப்பின்றன. அவற்றினயலே குரவும்தளவும் குருந்தும் வெண்காந்தளும் அரவின் பல்லுப் போல அரும்பின. அவை அவிழ்கின்ற பதம் பார்த்து வண்டுகள் ஊதின. இவ்வாறு கார்காலத்தே அழகு பெற்ற கானம், அழகிய எல்லையுடையனவாகி உறங்குகின்ற விசாலித்தகை ஒருங்கே நிரைத்தன போல் வளைந்த கதிருடைய தினையும் சோளமு முடையனவாயிருக்கும். கவைத்தகதிருடைய வரகும் கார்!எள்ளும், புகர் நிறப்பூவுடைய அவரையும் பொங்குகின்ற குலையுடைய பயறும் உழுந்தும் கொள்ளும் கொழுந்துடைய துவரையும் தோரை நெல்லும் பிறவும் அளவிடப்படாமல் விளைந்திருக்கும். உயர்ந்த மலையின் அருகாமையில் பெண்மரையா பால் சுரந்து ஒழுக்கி வெள்

ளிய பூவுடைய முசுண்டையின் பரிய குழையை மேயும். சிறிய பெண்மானைத் தழுவிய முறுகிய மருப்புடைய ஆண் மான், செறிந்த இலையுடைய காயாகதுப்பின் ஒரு பக்கத்தே உறைக்கப், பெரிய கொன்றையோடு பிடாவின் தலைபின்னி மலர்ந்த பூவுடைய முல்லை நிலத்திற் பகற்காலத்திற்று யிலும். வரியுடைய நாரும் விரிந்த புள்ளியுமுடையமான் கூட்டம் ஆட்டுக் கூட்டத்தோடு விளையாடும். பூங்கொத்து களுடைய சோலையும், நல்ல இருந்த பண்டங்களோடு பலர் கூட நகரத்தாருக்கு விற்கும் தோற்றமும், பல ஆக்களின் பாலைப் பெறுகின்றவாழ்க்கையும் உடைய கோவலர் முல்லை நிலத்திற் குடியிருப்பார்." (பெருங்கதை)

மருத நிலமக்கள்.

கடற்கரைக்கும் முல்லை நிலத்துக்கும் இடையே கிடக்கும் நிலம் வயல்களாயிருந்தன. பழைய கற் காலத்துக்குப் பின் அங்கு மழை நெல் கரும்பு முதலிய பயிர்கள் உண்டாக்கப்பட்டன. இவ்விடத்தில் மனிதன் நிலத்தை உழுது தானியங்களை உண்டாக்கவும், ஆறுகளிலிருந்து வயல்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சவும் பழகிக் கொண்டான். வெள்ளத்தை இவ்வகையாக ஆண்டமையின் இவனுக்கு வேளாளன் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. ஆறுகளுக்குத் தூரத்தே இருந்த மனிதன் மழை நீரைக் குளங்களிற்றேக்கி, வாய்க்கால் வழியாகப் பயிர்களுக்குப் பாய்ச்சவும் கிணறுகள், நீரூற்றுகளிலிருந்து நீரை உபயோகிக்கவும் கற்றுக் கொண்டான். இவ்வாறு காரை ஆண்டமையின் இவன் காராளன் எனப்பட்டான்.

இப்பருவத்தில் மனிதன் மரத்தடிகளால் வீடுகளமைத்து அவற்றுள் தானியங்களைச் சேமித்து வைத்தான்.

உபயோகத்துக்கு மீதியான விளை பொருள்களைக் கடல்மீன் உப்பு முதலிய வற்றுக்குப் பரதவரோடும், பால் நெய் முதலிய வற்றுக்கு ஆயரோடும், கல்லாயுதம், மான் கொம்பு தந்தம் இறைச்சி முதலியவற்றுக்குக் குறவரோடும் பண்ட மாற்றுச் செய்தல் அவர்க்கு இலேசாயிருந்தது. பண்டங்களைப் பிறவிடங்களுக்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டியிருந்தமையின் மனிதன் வண்டி செய்யப் பழகிக் கொண்டான். மனிதனுடைய நாகரிகம் படிப் படியாக வளர்ச்சியுற்று மருத நிலத்தில் முடிவடைந்தது.

"பசிய கண்ணுடைய எருமை கன்றை நினைந்து பசிய இலையிடத்து இரங்கிச் சொரிந்த பாலின் நிறமுடைய அன்னமும் நாரையும் அதன் குஞ்சுகளும் வயலிடத்துள்ள ஆரவாரத்துக்கஞ்சி எழும். கரும் பிடத்திற் றூங்கும் தேன் கூட்டினின்றும் தேன் அலர்ந்த செந்தாமரை மலர் மீது சொட்டும். இத் தோற்றம், அந்தணர் மூட்டுவதற்கு நெருப்பின் மீது நெய் சொரிந்ததை ஒக்கும். இவ்வகையான சோலை களில் பாளைகளும் பழுத்த குலைகளுமுடைய கமுகும், மூங்கிலும், வாழையும், குலைகளுடைய தெங்கும், பனைவும்,குருக்கும்,மாவும், புன்னையும், செருந்தியும்,பொன் போன்ற பூங்கொத்துகளுடையபுலிநகக் கொன்றையும், இவை போன்ற பிறவும் இடைவெளியின்றி உண்டாக்கப் பட்டிருந்தமையின் சூரியனது கிரணங்கள் உள்ளே நுழைய முடியாமையினால் பகற் காலத்தும் சோலைகளின் அகத்தே இருள் செறிந்திருக்கும்.வயல்களில், தாளிற் படிந்த கனத்த கதிருடைய நெல் வரம்பிற்சாய்ந்துகிடக்கும். பெரிய எருதுகளைக் கொண்டு உழும் உழவரின் ஒலியும், வயலில் வேலை செய்யும் கூலி ஆட்களின் ஆரவாரமும், வயல்களின் இடை யிடையே களை பிடுங்கும், பசிய இலைகளிற் கள்ளை வார்த்துப் பருகிய கடைசியரது பாடலும், கிளிகளின்

பாடல்களும், மத்தளத்தின் ஒலியும், கிணைப்பறையின் ஆரவாரமும், மார்ச்சனையுடைய முழவின் ஆர்ப்பும், மடைகளின் வாய்களைத் திருத்தும் மள்ளரின் ஒலியும் இடைவிடின்றி எழும். (உதயணன் கதை)

உழவர் நுகத்திலே எருதுகளைப் பூட்டிப் பெண் யானையின் வாயை ஒத்த வளைந்த வாயுடைய கலப்பையின் உடும்பின் முகத்தை ஒத்த பெரிய கொழு மறையும்படி அமுக்கி உழுது விதைகளை விதைப்பர். பயிர்கள் விளைந்து அறுக்கும் பருவத்தை அடைந்தபோது அவற்றுட் டங்கும் குறிய காலினையும் கரிய கழுத்தினையு முடைய காடைப் பறவைகள் பறக்கலாற்றாதனவும் கடம்பின் பூப்போன்ற நிறமுடையனவுமாகிய குஞ்சுகளைக் கூட்டிக் கொண்டு காட்டிடத்தே சென்று தங்கும்.

கொல்லனது முதிர்ந்த குறட்டினை ஒத்த காலையுடைய கண்டின் புற்றுச் சிதையும்படி கோரைப் புல்லைக் குத்தி எடுத்த மண் கிடக்கின்ற கொம்புடைய கரிய எருதுகள் பெரிய வயல்களிடத்தே நின்று போர் செய்யும். அதனாற் சேறுபட்ட நிலத்தை ஒக்க மிதித்து உழவர் நாற்று முடிகளை நடுவர். வயல்களிற் களை பறிப்போர் நெய்தற் பூவைச்சூடி வெறுத்தாராயின் முள்ளியின் பூவைப் பறித்துக் கோரைப் புல்லின் தண்டைப் பல்லாற் கிழித்து முடிந்த நாரால் கட்டிய மாலையை, ஈருடைய கரிய தலை நிறையும்படி சூடுவர்; சண்பினது காம்பிடத்தே உள்ள பொன்போன்ற தாதை மார்பிடத்தே பூசுவர். இரும்புத் தகடுபோன்று திரையாத மெல்லிய தோலினையுடைய வேலைசெய்வோரின் பிள்ளைகள் பழஞ் சோற்றின் திரளையை வெறுத்து வரம்பிடத்துக் கட்டிய புதிய வைக்கோலால் வேய்ந்த கவிந்த குடில்களின் முற்றத்தே அவலிடிப்பர். அவ்வோசையைக் கேட்ட கிளி

கள் அஞ்சிப் பறக்கும். இவ்வாறு இடையறாத புது வருவாயினையுடையதும் விளைந்த கதிர்களையுடையதுமாகிய கழனியிடத்துக் குளவிக் கூட்டத்தை ஒத்த முற்றின நெல்லுடைய தாள்களை அறுத்துத் தொழிலாளர், பாம்புறைகின்ற மருதின் நிழலிற் போரடிக்குவர். துணங்கையாகும் பேய்க் கூட்டம் வெண்டுகில் உடுத்து நின்றது போலச் சிலந்தியின் வலைகள் போரைச் சூழ்ந்து கிடக்கும். அப்போர்களைக்கடா விட்ட பின்னர் வைக்கோலையும் கூளங்களையும் பிரித்து ஈரம் புலரும்படி விட்டு மேல் காற்றிலே கையாற் றூவித்தூற்றின பொலி மேருவைப்போற் றோன்றும்.

மருத நிலஞ் சூழ்ந்த குடியிருப்புகளிற் பசுக்கன்றுகளைப் பிணிக்கும் தாம்புகள் கட்டின தறிகள் நட்ட பக்கத்திணையும், நீண்ட ஏணிக்கும் எட்டாத உயரமும், தலையைத் திறந்து உள்ளே நெல்லினையுமுடைய பழைய குதிரையுமுடைய வீடுகளில், தச்சச் சிறார் செய்த விளையாட்டுத் தேர்களை உருட்டிக் கொண்டு திரிந்த பிள்ளைகள், தமது தளர் நடையாலுண்டான வருத்தம் தம்மை விட்டு நீங்கும்படி செவிலித்தாயரிடத்துப் பாலையுண்டு அவர்களைத் தழுவிக்கொண்டு உறங்குவர். அங்குள்ளார் நெற் சோற்றொடு கோழிப் பேட்டின் இறைச்சிப் பொரியலை உண்பர். யானையின் குரல் போலச் சத்தமிடும் ஆலைகளிற் கருப்பஞ் சாற்றைக் கட்டியாகக் காய்ச்சுவர். (பெரும்பாண்.)

அகன்ற கழனியிடத்தே பசிய கரும்பின் பாகைக் காய்ச்சுகின்ற கொட்டிலில் நெருப்பின் புகை சுடுதலால் வயலிடத்துள்ள நெய்தற் பூ வாடியிருக்கும். காய்ந்த நெற்கதிரைத் தின்ற எருமைக் கன்றுகள் உயர்ந்த குதிர்களின் பக்கத்தே படுத்துறங்கும். குலையுடைய தெங்கும், குலை

யுடைய வாழையும், காயுடைய கமுகும், மணம் வீசும் மஞ்சளும் மாமரங்களும், நுங்குடைய பனையும், அடிபருத்த சேம்பும், முளைத்த இஞ்சியும் அக்கழனியிடத்தே செறிந்து தோன்றும். ஒள்ளிய நெற்றியுடை மகளிர் உலருகின்ற நெல்லைத் தின்னும் கோழியை எறிந்த, பொன்னாற் செய்த மகரக்குழை, பூண் அணிந்தசிறுவர் மனையின் முற்றத்தே கையால் உருட்டும் மூன்றுருளையுடைய சிறு தேரினது உருளைத் தடுக்கும். (நெடுநல்வாடை)

"நெருப்பு எரிவது போன்ற தாமரையை இடையிடையே சேர்த்து அரிந்து குவித்த செந்நெல் அறுக்கும் வேலையாட்கள் கள்ளை அருந்தி, வண்டிச் சில்லுச் சேற்றுட் புதைந்ததாயின் சகடம் செல்லுதற்குக் கரும்புகளைத் தொத்தடுக்குவார். (அகம் 116).

ஆரவாரமுடைய விடியற்காலத்து ஆட்களை அழைத்து அரவஞ் செய்யும் உழவரது தூற்றுத பொலியினின்று எழுந்த நொய்த கூளங்கள் வானத்தை இருண்ட மேகம் போல் மறைக்க, இருள் புலர்கின்றவிடியற்காலத்து வைக்கோலைப் பெயர்த்து அலைத்துக் கடாவிட்டுத் தொழிற் செருக்கால் நேர்ந்த சோர்வு நீங்கும்படி, காற்றடிக்கப் பூத்த வளவிய தளிருடைய மாவின் கனிபோன்ற காய்க் கொத்துக்களைப் பிழிந்து, மாதுளங்காய் முதலியன சேர்த்துப் புளிக்கும் செவ்வி உண்டாகச் செய்து புதுக்குடங்களில் நிறைத்து வைத்த சாரத்தை வெய்யிலிலே வாடப் போட்ட பனையோலையாற்கோலிய தட்டுப் பிழாவில்வார்த்து மடுவில் மாடு நீர் குடிப்பது போற்களமர் குடிப்பர்; குடித்துக், கொள்ளும் பயறும் கலந்து பால் விட்டுச் சமைத்து வெள்ளிக் கோல் வரைந்தது போற்றோன்றும் வெள்ளிய கழை வேண்டிய மட்டும் உண்டபின் நெற்குவியலைச் சூடா

கச் சுற்றிப் பொழுது சாய மருதின் நிழலில் எருதுகளோடு தங்குவர் (அகநானூறு)

கடைசியர் காலையில் முடியிடத்தேவைத்து முடிந்த பூக்களைக்களைவர். களைந்த தலையிடத்தே நாற்று முடிகளைச் சுமந்து வயல்களுக்குச் செல்வர்; சென்று கள்ளை உண்டு களித்து பண்ணோடு பாடுவர். செந்நெற் கதிரோடு அறுகும் குவளையும் கலந்து தொடுத்த மாலையை மேழியிற் சூட்டி ஏர்பூட்டி உழுவோர், ஏர்மங்கலம் பாடுவர். நெல்லை அரிந்தோர் சூட்டைக் கடாவிட்டு முகவைப் பாட்டைப் பாடுவர். கிணைப் பொருநர் தெளிந்த ஓசையுடைய கிணைப் பறையைக் கொட்டுவர். உழவர், இரப்பவர் சுற்றத்தையும், புரப்பவர் சுற்றத்தையும் உழவிடத்தே விளைப்பர். (சிலப்.)

வயலிடத்து மயில் உதிர்த்த இறகை உழவர் சூட்டோடு திரட்டும் வயல்களையும் கொழுவிய மீனையும் மிக்க கள்ளையுமுடையோன். (புறம் 13)

விளைந்த வயல்களில் விழும் புள்ளை ஓட்டுவார் பனங் கருக்காகிய விறகால் மீனைச் சுட்டு மது வருந்துவர். (புறம் 29)

மருதநிலத்திலுள்ள பாணர் குடியிருப்பு

வலை வீசுவோர், வஞ்சிமரமும் காஞ்சிமரமுமாகிய வெள்ளிய கொம்புகளைக்கைகளுக்கு நடுவே கலந்து வைத்து மூங்கிற்கோலை வரிச்சாக நிரைத்துத் தாழை நாராற் கட்டித் தருப்பைப் புல்லால் வேய்ந்த குறுகிய இறப்பையுடைய குடில்களில் வசிப்பர். முற்றங்களில் மீனை வாரி எடுக்கும் பறிகள் கிடக்கும். புன்னைக் கொம்பர்களை வெட்டி இடப் பட்டதும், மேலே படர்ந்த சுரையின் காய்கள் தூங்கப் பெறுவதும் மணல் பரப்பியுள்ளதுமாகிய பந்தரின் கீழே

இளையோரும் முதியோரும் கூடியிருப்பர்; பின் கடலும் இறாலும் பிறழும் ஆழ்ந்த குளங்களைக் கலக்கி மீன் பிடிப்பர். வளைந்த குடுமியுடைய வலைவீசர் இவர்கள் கோடை காலத்தும் வற்றுதலறியாத குளங்களில் கரையைக் காத்திருப்பர்.

அவர்கள், குற்றுதலொழிய வரிசியைக் கழியாகத் துழாவிக் காய்ச்சிய கூழை அகன்ற வாயையுடைய தட்டுப் பிழாவிலே உலரவாற்றிப் புற்றும் பழஞ்சோற்றை ஒத்த புறமுடைய நெல் முளையை இடித்துச் சேர அதிலே கலந்து, இனிமை பிறக்கும்படி இரண்டுபகலும் இரண்டு இரவும் அரிடாமல் வைத்துச் சாடியின் கண்ணே முற்றின வெவ்விய நறிய கள்ளை மீன்சூட்டோடு அருந்துவர்.

தூண்டிலிற் கோக்கும் இரையிட்டு வைக்கும் தோற் பையையுடையமீனைத் தப்பாமற் பிடிக்கும்பாண் சாதியினன் மூங்கிற் கோலின் தலையிற் கட்டின கயிற்றிடத்தே தூண்டிலைக் கொளுவி அது மறையப் பொதிந்த இரையைக் கவர்ந்து அகப்படாதுபோன வாளைமீன், நீர்க்கணித்தாய் நின்ற பிரம்பினது காற்றுலைசையும் நிழலை நீரிற் கண்டஞ்சும் குளத்திலே தாமரையும் இந்திர வில்லை ஒத்த நிறமுடைய மலர்களும் மலரும். (அகம்.)

நெய்தல் நில மக்கள்

முல்லை நிலத்துக்கு அடுத்தபடியாக நெய்தல் நிலம் குடியேறப்பெற்றது. விசாலித்த நெஞ்சம் வலிமையுமுள்ள நெய்தல்நிலமக்கள் கடலிடத்தே படகுகளிற்சென்று மீன் பிடித்தனர். இரண்டொரு மரங்கள் ஒருமிக்கப் பிணைக்கப்பட்ட கட்டு மரங்களே அவர்களது முற் பருவத்துப் படகுகளாயிருந்தன. இந்நிலத்து மீனும் உப்பும் மிகு

தியாகக் கிடைத்தன. இவற்றைப் பரதவர் மற்ற நிலங்களுக்குக் கொண்டு சென்று பிற பொருள்களுக்குப் பண்டமாற்றுச் செய்தனர். இதனால் அங்குள்ளார் பெரும்பாலும் வியாபாரத்தை மேற்கொள்ளவேண்டியவராயினர். இவர்கள் பொதியாடுகளிற் பண்டங்களை ஏற்றிச் சென்றனர். இப்பரதவரிலிருந்தே மேற்கே ஆபிரிக்கா அரேபியா முதலியவிடங்களுக்கும், கிழக்கே மலேயா சீனு முதலிய இடங்களுக்கும் பண்டங்களை நாவாய்களில் ஏற்றிக்கொண்டு சென்று வியாபாரஞ் செய்த மாலுமிகள் தோன்றினர்.

பரதவர் கடலிற் பிடித்த இறலைச் சுட்டுத் தின்பர்; வயல் ஆமைகளைப் புழுக்கி உண்பர்; மணலிடத்தே படர்ந்த அடம்பின் பூவைத் தொடுத்துத் தலையிற் கட்டுவர்; நீரில் நிற்கும் ஆம்பற் பூவைப் பறித்துச் சூடுவர்; ஆட்டுக் கிடாய்களையும் கவுதாரிகளையும் பொருது விளையாடுதற்குக் கொண்டு சென்று அகன்ற மன்றிடத்தே கூடுவர்.

நிறையுவா நாளிலே சிவந்த தலையுடைய பரதவர் மீன் பிடித்தற்குப் போகாது தழையுடுத்த கரிய தம்மகளிரோடு திரளுவர்; திரண்டு நெடிய தூண்டிற் கோல்கள் சார்த்தியிருக்கும் குறுகிய இறப்புடைய கடற்கரைக் குடியிருப்பின் நடுவில் நிலவு சேர்ந்த இருளைப் போலவலை கிடந்து உலரும் மணலுடைய மனையின் முற்றத்தில் சினையுடைய சுறவின் கொம்பை நடுவர். நட்டு அதனிடத்து ஏறிய வலிய தெய்வங் காரணமாக, விழுதுடைய தாழையின் அடியிடத்தே நின்ற வெண்டாளியின் பூவை அணிவர்; தாழையின் மலரைச் சூடுவர்; பனையின் கள்ளை உண்டு ஆடுவர். பின் கடலாடியும் உப்புப் போக ஆற்று நீரிலே குளித்தும், நண்டுகளை ஆட்டியும், திரையிலே விளையாடியும், பாவைகளைப் பண்ணியும் பகற் பொழுதைக் கழிப்பர்.

கடலருகே இருக்கும் பரதவருடைய அகன்ற தெருவிடத்தே அரிய காவலையுடைய பண்டசாலையுண்டு. பண்டசாலையிற்றிரண்டு கடலில் ஏற்றுதற்குக்கொண்டுவந்த பண்டங்களும், கடலிலிருந்து இறக்கிய பண்டங்களும், சுங்கங் கொள்வதற்கு முத்திரை பொறித்துப் பண்ட சாலைக்குப் புறம்பே அடுக்கப்பட்ட பண்டங்களும் மலை போற் குவிந்து கிடக்கும். சுங்கங் கொள்வோர் எப்பொழுதும் ஓய்வின்றிச் சுங்கங் கொள்வர். பண்டசாலையின் முற்றத்தே ஆண்நாய் மேழகக்கிடாவோடு மூடைகளின்மேலேறிக் குதித்து விளையாடும். (பட்டினப்பாலை)

வான் முட்டும் மாடத்திலுள்ள பரதவர்மகளிர் அரையிடத்தே உடுத்த மெல்லிய துகிலைசைத் தோகைமயில்களைப் போலக் காலிடத்தனவாகிய சிலம்புகள் ஒலிக்க நூலால் வரிந்த பந்துகளை அடித்து விளையாடுவர். பின், முத்தைக்கோத்த வார்ந்த மணிமேலே கையிற் புனைந்த வளையல்கள் அசையப் பொன்னாற் செய்த கழங்கைக் கொண்டு மெத்தென மெத்தென விளையாடுவர்.

ஆகாயத்தேதிரிகின்ற தேவருலகுக்கு முட்டுக் காலாக ஊன்றிவைத்த ஒரு பற்றுக் கோடுபோல விண்ணைத்தீண்டும் வெளிச்சவீடு, ஏணி சாத்தி ஏறுதற்கு அரிதும் தென்னங் கீற்று முதலிய வற்றால் வேயாது சாந்திட்டு மூடப்பட்டதாயும், இராக்காலத்தே கொளுத்திய விளக்கு விளங்குகின்றதாயும் இருக்கும். கடலிடத்தே செல்வோர் இக்கலங்கரை விளக்கத்தைக் கண்டு, துறைமுகத்தை அறிந்து தங்குவர். தென்னங் கீற்றுகளால் வேய்ந்த மலைபோன்ற தனிவீடுகள் காணப்படும். முற்றங்களில் மஞ்சட்செடிகளும் பூஞ்செடிகளும் வளரும். அங்குள்ளோர் பலாப்பழத்தையும் இளநீரையும் வாழைப் பழத்தையும் நுங்கையும் வள்ளிக் கிழங்கையும் நுகர்வர். (பெரும்பாண்)

உமணர் பாத்திகளிலே கடல் நீரை விட்டுப் பளிங்கு போன்ற உப்பை விளைவிப்பர். விளைந்த உப்பைக் குவியல் குவியலாக வாரிக் குவிப்பர். இங்ஙனம் குவிக்கப்பட்ட உப்பைச் சகடங்களில் ஏற்றிச் சென்று முல்லை குறிஞ்சி மருதம் முதலிய நில மக்களுக்கு விற்பர். இவ்வாறு செல்லும் உமணச் சாத்தர் செலவு சங்க நூல்களுள் அழகாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

உமணர், தொத்துளிப்பாயால் வேய்ந்த வட்டமான கூடார முடைய வண்டிகளில் உப்பை ஏற்றிச் செல்வர். வண்டியின் முன் புறத்தே கோழிக்கூடுகள் கிடக்கும். மேலே கூடாரத்தில் உரல் போன்ற உறியில் புளியங்காய் நெல்லிக் காய் முதலியன உற விட்ட காடிப்பானை தூங்கும். வேப்பமிலையைக் குழந்தைக்குக் காவலாகக் கையிடத்தே வைத்திருப்பவளும், குழந்தையைக் கைக் கொண்டவளுமாகிய உமணப் பெண் எருத்தை முதுகிலே அடித்து ஓட்டுவாள். தழைபாற் கட்டின மாலையும் பெரிய வலிய இறகினதோளும் முறுக்குண்ட உடம்பு முடைய உமணர், சிறிய துளையையுடைய நுகத்தில் பெரிய கயிற்றாலே எருதுகளை ஒருமுகப்பட நிரைத்துக்கட்டி இளைத்தாற் பூட்டுதற்குப் பல எருதுகளைக்கொண்டு பக்கத்தே செல்வர். செல்லுமிடத்து உப்பின் விலையைக் கூறுவர். (பெரும்பாண்)

உவர் நிலத்தே விளைந்த உப்பின் விலையைக் கூறிப் புழுதியுடைய வழியால் தொலைவிடத்தே செல்லும், கையிடத்திற் கோலுடைய உமணர், கூட்டமாகச் செல்வர். சென்று வளைந்த சுருண்டகொண்டை அசையவும் அரையிற் கட்டிய பல குழைகளாலான உடை தளரவும், நெல்லுக்குப் பதில் உப்புக் கொள்ளீரோ எனச் சேரிகள்தோறும் நவலுவர். (அகம்

"உயர்ந்த திரையுடைய கடற்பரப்பிற் றிமிலோன் தூண்டிலிற்பிடித்த மீனை, தழையுடையுடைய பெண்கள் விழாக்கொண்டாடும் வீதியின் விலைபகரும் கடற்கரைச் சிறுகுடியி னுள்ளவன்" (அகம் 320.)

பொழுது படத்திரையிடத்தே விளையாடி அசைகின்ற நிரைத்த வலைபணிந்த கூட்டத்தாரோடு உப்பின் குவியல் மீதேறி வருகின்ற திமிலை எண்ணும் துறைவன்." (அகம் 190)

பெரிய கடலிடையில் மீன்பிடிக்கும் சிறுகுடியிலுள்ள பரதவர் கரிய கடற்கரைவயலிடத்து, உழாது செய்த வெள்ளிய கற்போன்ற உப்பின் விலையைக் கூறி மலைநாட்டுக்குச் செல்லும் கோலைக் கையிலுடைய உமணரின் காதன் மடமகள், வளையில் ஒலிக்கும்படி கைவீசி நெல்லுக்குப் பதில் உப்பென சேரியிடத்தே விலைகூறுதலின், வீட்டிற் கிடந்த நாய், சத்தத்தைக்கேட்டுக் குரைப்ப அதற்கு அஞ்சினள். (அகம் 140)

"பெரிய கடலினின்றும் எமது தந்தை கொணர்ந்த கொழுத்தமீன் கருவாட்டைக் கவரும் புட்களை மணலுடைய புன்னை நிழலிலிருந்து ஒப்பியும் சிவந்த நண்டின் ஒடுங்கிய வளையைக் கிண்டியும், ஞாழல் மரத்தின் உயர்ந்த கொம்பிலும், கழியிடத்துள்ள வளைந்த தாழையிலும் பிணித்த ஊசல் ஆடியும், கீழ்காற்று மணலைக் கொணர்ந்து குவிக்கின்ற கடல்முகத்தே ஆயத்தோடே வெள்ளிய திரையுடைய கடலாடியும், அழகிய பூவோடுகூடிய தழையுடுத்தும் அணிந்தேயுள்ள பலவகைப் பூக்களுடைய சோலையில் வருதலாகிய கௌவையை, பேயுடைய இவ்வூரிடத்துக் கொடியவற்றை அறிந்து கூறும் பெண்டிர் சொல்லக்கேட்டு அன்னை நின்னைக் காவல்கொண்டாள். (அகநானூறு)

"புலவூபின் வென்றுணைக்குப் புன்னைப்பிக் கண்டார்க்
கவலைசெய்ப் செய்ய மனைக்கிருதியோ காணீர்."
" கடம்புக் குதிர் கொன்று வாழ்வர் பின்னையர்"
ஓந்திமில் கொள் பிர் கொல்வர் பின்னையர் "
கள்வாய் நீலங் கைப்பனேந்தி
புள்வாயுணக்கற் கடிவாள் " (சிலப்பதிகாரம்)

பாலை நிலமக்கள்

பாலை நிலம் மனிதன் குடியேறி வாழ்தற் கேற்ற வசதியுடையதல்ல. மிருகங்களை வேட்டையாடத் தூரத்திச் செல்லும் எயினர் அவ்விடத்திற் சில காலந் தங்குவதுண்டு. அவர் கொடிய நெஞ்சுடையர்; பாலை நில வழியே செல்வோரை வழிபறித்துண்ணும் வாழ்க்கையுடையர். அவர்கள் முல்லை நில ஒதுக்குகளிலும் குறிஞ்சி நில ஒதுக்குகளிலும் மனைவி மக்களோடு வாழ்வர்.

எயினர்களது குடில்கள் அணிலும் எலியும் நுழையாதபடி ஈந்தின் ஓலையால் வேயப் பெற்று முட் பன்றியின் முதுகு போலத் தோன்றும். பிள்ளையைப் பெற்ற எயிற்றி குடிலின் ஒரு புறத்தே பிள்ளையோடு மான் தோலாகிய படுக்கையில் முடங்கிக் கிடப்பாள். மற்றைய எயிற்றியர் கரம்பை நிலத்தைப் பாரையாற் கிண்டி எறும்பு சேர்த்து வைத்திருக்கும் புல்லரிசியை வாரி எடுப்பர். எடுத்துப் பார்வை மான் கட்டி நிற்கும் விளவின் நிழலுடைய முற்றத்தே தோண்டிய நில உரலிற் சொரிந்து நுணிய உலக்கையினாற் குத்துவர்; ஆழ்ந்த கிணற்றில் மொண்ட சவர் நீரை ஓறுவாய் போன பானையில் உலையாக வார்த்து முறிந்த அடுப்பில் வைத்து ஆக்கிய சோற்றை இறைச்சிக் கருவாட்டோடு தேக்கிலையில் இட்டு உண்பர்.

எயினரது அரணிடத்தே உள்ள அகன்ற வீடுகளில் பகைவரைக் குத்திய கூரிய வேல்களும் பரிசைகளும் அம்புக் கட்டுகளும் விற்களும் நிரையாகச் சார்த்திக் கிடக்கும். உயர்ந்த மதில்கள் ஊகம்புல்லால் வேயப்பட்டிருக்கும். தலை வாயில்களில் தேன் கூட்டைப்போன்ற அம்புக்கட்டுகளுடன் அடியும் தூங்கும். வீட்டு வாயிலிற் சங்கிலியாற் கட்டப் பெற்ற நாய்கள் நிற்கும். இவ்வகையான குடியிருப்பு, முள் வேலியினையும் அதனைச் சூழ்ந்த காவற் காட்டையும் உடையதாயிருக்கும். வாயிலிடத்தே நீண்ட முனையுடைய கழு மரங்கள் நிரையாக நாட்டப் பெற்றிருக்கும். அங்குறை வோர் வெற் சோற்றையும் நாய் வேட்டையாடிக்கொணர்ந்த சங்கு மணி போலும் முட்டையுடைய உடும்பின் பொரியலை யும் உணவாக உடையர். இம்மறக்குடியிலுள்ள சூற்கொண்ட மகளிர் யானை எதிர்ப்படினும் வலிய இடி இடிப்பினும் அஞ் சார். வலிமையாற் கொள்ளை கொண்டுண்ணும் உணவினை யுடையவனும், வாட் போர் செய்யும் குடியிற் பிறந்தவனும், புலியின் மீசைபோன்ற தாடியுடையவனுமாகியமறவன் அந், நிலத்துத் தான் குறிவைத்த மிருகத்தைத் தப்பாமற் பிடிக் கின்ற வேட்டை நாய் போலக் காவலுடைய முல்லைநிலத்தே செல்வன். சென்று அவர்களது பசுக்களை அடித்து விடியற் காலையிற் கள்ளுக்கு விலையாகக் கொடுப்பான். அதற்குப் பின், வீட்டிலே நெல்லாற் சமைத்த கள்ளையுண்டு மன்றி டத்தே வலிய கிடாயை அறுத்துத் தின்று மத்தளம் முழங்க இடத்தோளை வலப்பக்கத்தே வளைத்து நின்றாடு வான். (பெரும்பாண்)

செம்மறிக்கிடாயின் கொம்புபோல் முறுகிப்பிடரி யிடத்தே தூங்கும் மயிரும் சிவந்த கண்ணுமுடைய மழ வர், இருமல் தீர்க்கும் மருந்தோடு நெருப்பிற் கருகிய வயிரிய கோலோடு வில்லைப் பிடித்து நுரை தெரிகின்ற

மத்துகள் நெருங்கிக் கிடக்கும் இடத்தே நிற்கும் நிரைகளின் புறத்தே, காலை மறைக்கும் செருப்பு ஒலிக்கும்படி சென்று காவலுடைய இடத்தே கன்றுகளோடு நிரையைக் கவர்ந்து கொண்டு செல்வர். (அகநானூறு)

அரத்தின் வாய் போன்ற பரற்கற்கள் நிறைந்த மேட்டு நிலத்தே வட்டமாகிய மதில் சூழ்ந்த பாலை நிலத்து வாழ்வோர், அந்நுழையுள் காளிக்குப் பலியாகக் கொடுத்த சிவந்த இறைச்சியினின்றும் ஒழுகுகின்ற இரத்தமும் பசிய திணையும் கொழுவிய நடுநர் எட்டுத் திசைகளிலும் சிந்திக் கிடக்கும். வேம்பின் கிளைகளில் வேர்களாற் கட்டிய ஊசல்கள் தொங்கும். வழிபடுவோர் பலியாகப் பிடுங்கி வைத்த கண்களாகிய விளக்குப் பிரகாசிக்கும். மான் கொம்பும் மயிலிறகும் தோரணங்களாகத் தூங்கும். திரண்ட மூங்கிலிற் கட்டிய கொடி அசையும். பச்சைக் கிளி போன்றவளாகிய காளி, கேடகமும், வாளும், அம்புக் கட்டும், எண்வகைப்படைகளும் ஆகிய இவற்றைத் தரித்திருப்பாள். முத்துப் போன்ற பல்லும் கயல் போன்ற மதர்த்த விசாலித்த கண்ணும், சிலை ஒத்த புருவமுமுடைய காடு கெழு செல்வி கலையைவாகனமாகக் கொண்டு கல்லாற் செய்த மதில் சூழ்ந்த ஆலயத்தில் வீற்றிருப்பாள். வில்லையுடைய மறவர் அக்கோயிலின் ஒரு புறத்து ஒதுங்கி இருந்து அவ்வழியே செல்லும் வணிகர் கூட்டத்தை அடித்துப் பறிப்பர். நடுகற்களிற் றடியைக் கோத்துப் பசுக்களை அகப்படுத்தி வைக்கும் இடங்களும், ஆட்களைக் கொன்று பிணங்களை மூடிக்குவித்திருக்கும் கற்கும்பங்களும், ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிய பற்றைகளுடைய மலைகளும், வெட்டிய கால்களை இட்டு வைத்திருக்கும் குழிகளும், தலைகளை மறைத்து வைக்கும் புல்லும், பொந்துகளும், வெளியாகிய சவர் நிலங்களும், நீரில்லாத ஆறும், முடிவடையாத வழியும், ஊரில்லாத காடும், வழி

டைப்பனவாய்ப் பின் வழியின்றியிருக்கும் நிலங்களும், சுனை வற்றிய பாலை நிலமும், பரற்கற்களாலாகிய குன்றுகளும், இவ்வாறு இயற்கையாகவும் செயற்கையாகவுமமைந்து ஒன்று போல் அளவு காணற்கரியன பலவாய்க் குளிர் காலத்திலும் வெப்பமுடையனவாகிய இடங்களுண்டு.

ஓமை, உழிஞ்சில், உலவை, உகாய், கடு, தான்றி கொடிய முள்ளுடைய தொடரி, ஈகம், அரசு, ஆர், ஆத்தி, இருள், இண்டு, குரா, கோங்கு, கள்ளி, கடம்பு, முள்ளி முருக்கு, பலாசு, திரண்ட காலுடைய எருக்கை, இலவு, இனிய காயுடைய நெல்லி, வாகை முதலியவும் பிறவுமாகிய மரங்கள் காய்த்திருக்கையில் பனியும் குளிரும் அவற்றி னிடையே செல்லா. நுண்ணிய பொறியுடைய புறவின் சிவந்த காலுடைய சேவல் வெள்ளிய சிறகுடைய பேட் டோடு விளையாட்டி விரும்பி வலிய கோடாங்கற்களை விழுங் கிப் பொரிகின்ற கள்ளியின் கவர்பட்ட கொம்பில் இருந்து தூரத்தே ஓசை கேட்கும்படி கத்தும். தோலாகிய முலை யுடைய காட்டுப் பன்றியின் பிறை மெலிந்த நடையுடைய பாளைபோடு உலர்ந்த பாகைபண்டு விடாயினால் கானல் நீரிடத்து ஓடும். நெருப்புப் போன்ற பசி நீங்காத செங் குரங்கு கைவிடப்பட்ட மகவைத் தழுவிக் காஞ்சுரையின் இலையிற் சிந்தியிருக்கும் தேனைக் கையினாற் தொட்டு நக்கும். அயலிலே இருந்த கடுவன் அதைப் பார்த்துப் பொறாது காஞ் சுரையின் கிளையிலிருந்த தேனை யூட்டி அதன் தாகத்தைத் தணிக்கும். வெப்பமுடைய மலைச் சாரலிலுள்ள மூங்கிலின், உதிர்ந்து விளங்குகின்ற முத்தை மழைத் துளி யெனக் காட்டுக் கோழியின் சூடுடைய சேவல் அலகால் குத்தி எடுக்க மாட்டாது தத்தி நின்று தளரும். கன்றினைத் தழு விய பெரிய அடியுடைய கரிய பிடி காம் உலர்ந்ததாருடைய முருக்கையின் வெள்ளிய பூவாகிய உணவை வெறுத்து

செல்வியின் பசுங்காயைப் பல்லுடைய கொம்பிடத்தே அடக்கிக் கொண்டு, வழி செல்லும் புதியோர் சேற்றைத் தோண்டித் தழையால் மூடிய பள்ளத்தில் உலாவும். சிவந்த தலை நுடைய இருப்பையின் பசிய பூங்கொத்துகளை விரும் பித் தூங்கும் வௌவால், பல பக்கங்களிலும் நெருங்கிப் பறக்கும் (உதயணன் கதை)

அம்பை எய்யும் வில்லைக் கையிலேயுடைய மறவர் குடி யிற்பிறந்த தெய்வமேறி ஆடுபவன் தனது ஊர் நடுவேயுள் ள மன்றிடத்துத் தெய்வத் தன்மையுற்று மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்து, நிமிர்த்திய கைகளை ஒற்றையும் இரட்டையுமாக உடுக்கத்தோடே கூட்டித் தாளத்துக்கு ஒப்ப அடிபெயர்த் துக் கானவர் வியப்ப ஆடிஞன், ஆடிக்கூறுகின்றான்:—

முன்சொல்லிய நுங்கடன் கொடாமையின் வலியவில்லை யுடைய எயினர் மன்றுகள் இன்று பாழ்பட்டன; ஊர்களிற் றிரண்ட நிரைகள் மிக்கன. கொற்றவைக்குக் கடன் கொடா மையின் இம்மறக்குடியிற்றூயம் பற்றி வருகின்ற எயினர், தமக்கு முறைமையாகி வருகின்ற ஆறெறிகூறை ஆகோள் முதலியவற்ருல் வினையும் செல்வங்குன்றி அறக்குடிகளைப் போலச் சினங்குறைந்து செருக்கு அடங்கினர். கலையா கிய ஊர்தியையுடைய செல்வி தான் கொடுத்த வெற்றிக்கு விலையாகிய உயிர்ப் பலியை உண்ணக் கொடுப்பினன்றி நுஞ் சிலைக்குரிய வெற்றியைக் கொடுப்பாளல்லள். களவு கொண் டுண்ணும் வலியையுடைய மக்காள்! நுஞ் சுற்றத்தார் மது வுண்டு செருக்கும் இல்வாழ்க்கையை விரும்புவீராயின் செல்விக்கு நேர்ந்த கடனைக் கடிதிற் கொடுமின்.

அதனைக் கேட்ட, தந்தலையைத் தாமேபலியாக அரிந்து வைக்கும் எயினர், தொல் குடியிற் பிறந்த தேவ ராட்டியின்

செறித்த கூந்தலைச் சடையாகக் கட்டி, அம்முடியிலே சிறிய வெள்ளிய அரவின் குட்டியாகப் பொன் நாணினை வளையச் சுற்றிக் காவற் காடு சூழ்ந்த தோட்டப் பயிரை அழித்த பன்றியின் கோட்டைப் பறித்து அதனை இளைய வெள்ளிய பிறை பெறும்படி சாத்தினர்; தறு கண்மை யுடைய வலிய புலியின் வாயைப் பிளந்து உதிர்த்த பல்லை வெள்ளிய மாலையாகத்தரித்தனர். அதனது வரியும் புள்ளியு முடைய தோலை மேலே மேகலையாக உடுத்தனர். வில்லைக் கையிற் கொடுத்தனர். கொடுத்து அவளை முறுக்குண்ட கோடுடைய கலைமீதிருத்தினர். பின் பறையைக் கொட்டி அவளை வழிபட்டனர்.

மாற்றாரின் சிறூரிடத்து நிரை கவர்தற்கு வீரர்வெட்சி மாலையைச் சூடினர்; கொற்றவையின் கொடியை முன்னே உயர்த்திச் சென்றனர். பகைவரின் காட்டிடத்தே அவர்க்கு நேரும் தீமைக்கு அறிகுறியாகக் கரிக் குருவி குரல் எழுப் பிற்று. இவ்வாறு சென்று கவர்ந்து கொணர்ந்த பசுக்களை வேல் வடிக்கும் கொல்லனும் அடி கொட்டும் புலையனும், பாணரும், புள்ளின் நிமித்தத்தை ஆராய்ந்துசொன்னோரும் ஆகிய இவர்களுக்குப் பகுத்தளித்தனர். பழங் கடன் கொடாமையின் கட் கொடாத கள் விற்கும் அவளுக்கும் கொடுத்தனர். (சிலப்பதிகாரம்)

வரிந்து கட்டின வில்லும் கடைகுழன்றமயிரும், புலி போன்ற பார்வையும், தறுகண்மையுமுடைய மறவர், வழிச் செல்வோரிடத்திற்பெறும் பொருளில்லையாயினும் தங்கள் அம்பு பட்டு அவர் பதைப்பதை கண்டு மகிழ்வர். (கலி) அவர்களின் தாடி முறுக்கியமான் கொம்புபோன்றது.

தொழில் பற்றிய சாதிகள்

மக்கள், தாம் வாழ்ந்த நிலம் பற்றி வேடர் இடையர், எயினர் குறவர் உழவர் முதலிய பெயர்களைப் பெற்றது போலவே, தொழிலும் ஒழுக்கமும் பற்றி அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர் முதலியவும் பிறவுமாகிய பெயர்களைப் பெற்றனர். நிகண்டு நூல்களிற் காணப்படும் ஒவ்வொரு குலத்தினர்க்குரிய பெயர்களும் அவரவர் மேற்கொண்ட தொழில் பற்றி எழுந்தனவென்று இனிது விளங்கும். அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர் முதலியோர் பெரும்பாலும் நகர்களில் வசித்தவர்களாவர். அரசனது கருமத்தலைவர் ஆதியோர் இந் நாற்குடியில் அடங்குவர். ஆரியரது பிராமண சத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்னும் பகுப்புக்கும் தமிழர்களது நாற்குலங்களுக்கும் யாதொரு தொடர்புமின்று. ஆரியருடைய சாதிகள் செய் தொழிலானன்றிப் பிறப்பினால் ஏற்பட்டன. ஆரியர் இந்திய நாட்டையடைந்தபோது அவர்களிடையே சாதிப்பிரிவு ஏற்படவில்லை. மக்களின் நிறத்தைக்கொண்டே அவர்கள் சாதிகளை ஏற்படுத்தினர். அவர்களின் சாதிக்குப் பிறப்பே காரணம். இதனை மனு ஸ்மிருதி முதலிய நூல்களிற் பார்க்கக் காணலாம். மிருதிகளிற் காணப்படும் அனுலோம பிரதிலோமர் போன்ற கலப்புச் சாதிகள் தென்னாட்டிற் கிடையா. மிருதிகளிற் காணப்படும் சூத்திரருக்குரிய தருமங்களும் விவிலிய வேதத்தின் பழைய ஏற்பாட்டில் அடிமைகளுக்குரிய தருமங்களாகச் சொல்லப்படுவனவும் ஒருவகையாகக் காணப்படுகின்றன.

அவ்வந் நிலங்களிலுள்ள மக்கட்குரிய திணைப் பெயர்கள் அவ்வந் நிலங்களிற் பிறத்தலினாலும், பிறர் அந்நிலங்களிற் றங்கி அந்நில மக்கட்குரிய தொழிலைப் புரிவதினாலும் ஏற்படுமென்பது "பெயரும் வினையும் என்றாயிருவகைய

திணைதோறு மருவிய திணைநிலைப் பெயரே" என்று தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் விளங்கும்.

அந்தணர்

தமிழ் நாட்டுத் துறவோர் அந்தணரெனப்பட்டனர். அவர் காவி தோய்க்கப்பெற்ற உடையினராய முக்கோல் மணிகரகம் ஆதியவற்றை உறியில் வைத்துத் தோளிடத்தே சுமந்து குடைநிழலிற் செல்லும் செலவினர், எனப் பழந் தமிழ் இலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்றது.*

---

* "எறித்தரு கதிர் தாங்கி யேந்திய குடை நீழ
லுறித் தாழ்ந்த கரகமு முரை சான்ற முக்கோலு
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செயன் மாலைக் கொளை நடையந்தணிர்"
(கலி 9

இதன் பொருள், குடையிறுக் வெயிலைத் தாங்கி உறியில் வைத்த தண்ணீர்க் கரகத்தையும் முக்கோலையும் தோளிடத்தே சுமந்து செல்லும் இயல்புடைய அந்தணிர்.

"சீர்கெழு சிறப்பினுன் மாமுதற் கைசேர்த்த
நீர்மலி கரகம் போற் பழந் தூங்கு தாழை"

இ-ள், தக்ஷிணமூர்த்தி ஆலமரத்தே தாமிருப்பதற்கு முன்னே தூக்கி வைத்த நீர் நிறைந்த குண்டிகையைப் போலப் பழந்தூங்கும்

"முக்கோலந்தணர் முது மொழி நினைவார் போல (கலி 126
"அந்தணர்—காஷாயம் போர்த்த குழாங்கள்" (நச்-உரை)
தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண்டலத்துப்
படிவவுண்டிப் பார்ப்பனமகனே (குறுந்-156)
கற்றோய்த் துடுத்த படிவப் பார்ப்பான்
முக்கோலசை நிலை கடுப்ப (முல்லைப் பாட்டு)
நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய" (தொல்-மரபு)

அந்தண ரென்போ ரறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்"

எனத் திருவள்ளுவர் அந்தணரின் இயல்பை நீத்தார் பெருமை என்னும் அதிகாரத்திற் கூறுகின்றமையினாலும் அந்தணர் என்போர் தமிழ் நாட்டுத் துறவிகளே என இனிது விளங்கும். துறவிகளா யிருந்த இவ் அந்தணர் அரசருக்குத் தூது செல்லற்குரியர் என்று கூற இடமில்லை.

கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களிற் சிறந்து கடவுட் பூசை முதலியன ஆற்றிப் புனித வாழ்க்கையுடையராய் இல்லறத் தின் நின்றோரும் அந்தணர் எனப்பட்டனர். இக்கூட்டம் வளர்ச்சியுற்று அந்தணர் என்னும் சாதி யாகப்பெருகிற்று.

"ஐயர் வேதியர் இரு பிறப்பாளர்
மெய்யர் மிக்கவர் மறைமேயோர் பூசுரர்
அந்தணர் நூலோர் அறு தொழிலாளர்
செந்தீ வளர்ப்போர் உயர்ந்தோ ராய்ந்தோர்
ஆதி வருணர் வேத பாரகர்
விப்பிரர் தொழுகுலத்தோர் வேள்வியாளர்
முப்புரி நூலோர் முனிவரென் றிவை
தப்பில் பார்ப்பனர் தம் பெயராகும்.

என்னும் திவாகரச் சூத்திரத்தால் அந்தணரின் தொழில் ஒழுக்கம் ஆதியன இனிது விளங்கும். அந்தணர் தூய ஒழுக்கத்தினராவராகையினாலேயே,

"மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும்"

என வள்ளுவனார் ஒழுக்கமுடைமை என்னும் அதிகாரத்திற் கூறினர்.

அந்தணர் அரசரிடமிருந்து தூது செல்லுதற் குரியர். இவர் அரசனது உறுதிச் சுற்றங்களில் ஒருவராகவு மிருந்தனர்.

"ஓதலுந் தூதும் உயர்ந்தோர்மேன" என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட உயர்ந்தோர் அந்தணரே. அந்தணர்க்கு ஓதல் இன்றியமையாதது.

"மறப்பினும் ஒத்துக்கொள்ளலாகும்" என்பதில் மறப்பினும் என்ற உம்மையால் பார்ப்பார் ஒத்தை மறத்தல் கூடாதென்பது தேற்றமாகின்றது.

தூதொய் பார்ப்பான் மடிவ வெள்ளோலை

... ...

புண்ணு மருங் கிலின்னோன் கையது
பொன்னொருதலு முண்டெனவே...." (அகம் 337)

அந்தணரது இயல்பு திரு முருகாற்றுப் படை கூறப்படுகின்றது. அது வருமாறு :—

அந்தணர், * ஓதல் ஓதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் ஈதல் ஏற்றல் என்னும் இயல்பிற் குன்றாத, பழைய உயர்ந்த நல்ல குலத் தாய் தந்தையரிடத்துப் பிறந்தோர்; நாற்பத்தெட்டியாண்டு பிரமசரியங்காக்கு மியல்பினர். உபநயனத்துக்குப் பின் ஒரு பிறப்பும் முன் ஒரு பிறப்புமாகிய இரு பிறப்புடையர்; தம் வழிபடு கடவுளை அறிந்து துதிபாடு மியல்பினர்; முந்நூல் கொண்டு முப்புரியாக்கிய

* ஓதல் வேட்ட லவை பிறர்ச் செய்த
லீத லேற்றலென் றாறு புரிந் தொழுகி
யறம் புரியந்தணர் வழி மொழிந் தொழுகி (பதிற்றுப்பத்து)

மூன்று நூலாகிய பூநூலை அணிவோர்; சேரடுமிடத்துத் தோய்த்துப் புலராத ஆடையை அரையிற் கிடந்து புலரும்படி உடுத்து உச்சியிற் கூப்பிய கையினராய்க் கடவுளின் திருநாமத்தை நாப்புடை பெயர் உச்சரித்துத் துதித்து. வாசிக்க மாலைச் சாத்திக்கடவுளை வழிபடுமியல்பினர்.

"......மந்திரத்து வரு
மத்தினை சான்ற வந்தணாளரும்"

"தன்புல வாட்டின் தக்கிணை பெற்று
மந்தணா ரடைக விடைக்கெதவ"

"செந்தீ மந்தழ லந்தணர் காட்டச்
சேதா நறு நெய் பாசிஞ்று குத்தி"

"அந்தணாளர் * ஆசிடை கூற
அந்தணாளரின் வெந்திறல் வீரன்
சொற்றுணைத் தோழன்"

என வரும் உதடணன் கதை அடிகளால் அந்தணர் இயல்புகள் சில அறியக்கிடக்கின்றன. அந்தணர் விவாகச் சடங்கு புரிவாராதல் கலித்தொகையிலும் கூறப்படுகின்றது.

"காதல் கொள்வதுவை நாட் கலிங்கத்துளொடுங்கிய
மாதர் கொண் மானோக்கின் மடந்தை தன்றுணையாக
வோத்துடையந்தண னெரிவலஞ் செய்வான் போல்
(கலி 69)

அகப்பொருட்டுறையில் வாயில்களில் ஒருவனாகவும் பார்ப்பான் அறியப்படுகின்றான். பார்ப்பான் என்பதற்கு நன்றுந் தீதும் ஆராய்ந்துரைப்போனெனப் பேராசிரியர் உரை கூறுவர்.

* ஆசிடை—ஆசி

பார்ப்பனர் முருக்கின் தண்டை ஏன்றிச் செல்வ ரென குறுந்தொகையில் ஓரிடத்திற் சொல்லப்படுகின்றது

"பார்ப்பன மகனே பார்ப்பன மகனே
செம்பூ முருக்கி னன்னார் களைந்து
தண்டொடு பிடித்த தாழ்க மண்டலத்து
படிவ வுண்டிப் பார்ப்பன மகனே (குறுந் 157)

பார்ப்பனர் இல்லங்களைப் பற்றிப் பெரும் பாணாற்றுப் படையிற் சொல்லப்படுகின்றது. அது வருமாறு

வாயிலிடத்துள்ள கால்களிற் கன்றுகள் கட்டி நிற்கும். வீடு சாணகத்தால் மெழுகப் பெற்றது. அதனகத்தே வழிபடு கடவுளின் உருவம் காணப்படும். வீட்டிலுள்ள கோழியும் நாயும் புகா. வளைந்த வாயுடைய கிளி வேதத்தின் இசையைப் பயிலும். வேதத்தை ஓதுகின்ற அந்தணரின் வீட்டில் அருந்ததியை ஒத்த கற்பும் அழகிய நெற்றியும் வளை பணித்த கையுமுடைய பார்ப்பினி உறைவள். அவள் இராசான்னம் என்னும் செந்நெற் குத்திய அரிசியிலே பாற்சோறு சமைப்பாள்; கொம்மட்டி மாதுளை முதலிய காய்களை வெட்டி மிளகு பொடி தூவிக் கருவேம்பின் இலையை இட்டு நெய்யிலே பொரிப்பாள். இவ்வாறாகச் சமைத்த பொரியலோடு மாவடுவின் ஊறுகாயையும் இட்டுப் பசித்து வந்தவர்களுக்குச் சோற்றை அளிப்பாள்.

கபிலர் பாடிய * புறநானூற்றுச் செய்யுட்களால் (புறம் 14 ; 113) அந்தணர் ஊன் புசித்தும் இயம்பினர்

* நின் முழந்தாளைப் பொருந்திய என் கைகள் புலால் நாற்றமுடைய செவ்விய பரிய ஊனையும் துவையலையும் கறியையும் சோற்றையும் உண்டு வருந்துஞ் செயலல்லது வேறு செயலின்மையால் மெலிந்தன (புறம் 14)

னைச் சிலர் சாதிப்பர். கபிலர் தம்மைப் பாணர் வரிசையில் வைத்துப் பாடினமையில் அங்ஙனம் கூறினரன்றி அவர் ஊன் புசிப்பவர் என்று கூற இடமில்லை. சங்க காலத்துச் செய்யுளாகிய பெரும் பாணாற்றுப் படை அந்தணரின் சைவ உணவைப் பற்றிக் கூறுதலே அவர் ஊன் புசிப்பவரல்லர் என்பதை நன்கு விளக்கும்.

போதாயனர் அபஸ்தம்பர் முதலியோரின், தர்ம நூல்களில் புசிக்கத் தக்கவும், புசிக்கத்தகாதவுமாகிய பறவை விலங்குகளைப்பற்றிக் கூறப்படுதலின் வட நாட்டில் பிராமணர் மாம்ச உண வருந்தினர் என்றுதெளிவாயறியப் படுகின்றது.

அரசர்

தமிழ் நாட்டை ஆண்டோர் பரம்பரை வழியில் வருகின்ற அரசராவர். சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் பெருநிலமன்னரும், இவரது ஆணைக்குட் பட்டும், சில சமயங்களில் ஆணைக்கு உட்படாது மிருந்த சிற்றரசர் பலரும் தமிழ் நாட்டைப்புரந்தார்கள். தமிழ் நாட்டு மூவேந்தர் அடிக்கடி ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டையிட்டனர். சனங்கள் அப்போர் ஆரவாரங்களினிடையே வாழ்ந்தனர். இவ்வாறு போர் நிகழ்ந்தால் தமிழ்நாட்டில் பலவகையான கலைகளும் எப்படி வளர்ந்தன என்னும் கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளித்தல் இலகு. போருக்குப் பயிற்றப் பட்டவர்களும் பரம்பரையாகப் போர்த்தொழிலுக்குரி யோருமே யுத்தத்திற் கலந்துகொண்டனர். ஏனையோர்

சாடியைத் திறந்து மதுவையும், ஆட்டுக் கிடாவை வெட்டிச் சமைத்ததுவையையும், ஊன் கலந்த சோற்றையும் விரும்பித் தருவை (புறம் 113)

மதிலாற் சூழப்பட்ட நகரங்களுள் வாழ்ந்தனர். நகருக்குத் தூரத்தே வாழ்ந்த கிராமவாசிகள் அமைதியுள்ள குறு நில மன்னரால் அடிக்கடி தாக்கப்பட்டுத் துன்பத்துக்காளானார்கள். அவர்களது ஆடு மாடுகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. சிறிது எதிர்ப்புக்காண்பித்தாலும் அவர்கள் தயவின்றிக் கொல்லப்பட்டனர். மதுரை காரூர் காவிரிப்பூம் பட்டினம் போன்ற நகர்களில் வாழ்ந்தோர் போரினுல் நேரும் ஆபத்துக்கு உள்ளாகாது வாழ்ந்தனர். மதிலால் அரண் செய்யப்பட்ட நகர்கள் பகையரசரால் இலகுவிற் றுக்க முடியாமலிருந்தன அரண்படுத்தப்பட்ட நகரிலேயே கைத்தொழிலும் வியாபாரமும் விருத்தியடைந்தன. போர் வீரரின் காவலைப்பெற்று வியாபாரிகள் ஓரிடத்தினின்றும் இன்னோரிடத்திற்குக் கூட்டமாகச் சென்றனர். உள்நாட்டுப்பாதைகளை அரசனது போர் வீரர் காவல்புரிந்தனர். பெரிய பாதைகளில் சுங்கம் அறவிடப்பட்டது. அரசாங்கம் சனங்களின் நலத்துக்காக இருந்தது.

அரசனது அதிகாரம் ஐம்பெருஞ்சபைகளால் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. சனங்களின் பிரதிநிதிகளாகிய நகரமாந்தர், புரோகிதர் *மருத்துவர் நிமித்தர், அமைச்சர், என்னும் ஐந்து கூட்டத்தினரும் ஐம் பெருஞ்சபையில் அடங்குவர். மாசனம் சனங்களின் நன்மைக்காகவாதாடினர். பார்ப்பார் சமயச் சடங்குகளை மேற்பார்த்தனர். மருத்துவர் அரசனதும் பிரசைகளதும் நோய் சம்பந்தமான கருமங்களைக் கவனித்தனர். நிமித்தர், பெருநாட்களுக்கு ஏற்றமுகூர்த்தத்தை விதித்ததோடு, பிரதான கருமங்களை ஆராய்ந்து முன்னதாக அறிவித்தனர். அமைச்சர் நாட்டின் வருவாய் செலவு முதலிய வற்றைக் கவனித்தனர். இச்

* மாசனம் பார்ப்பார் மருத்துவர் நிமித்தரோடமைச்ச ராகிவரவைவைக்களத்தாரைந்து (சிலப் 5-157 அரு-உரை மேற்)

சபைகள் சரித்துத் தக்கடமைகளை ஆலோசிப்பதற்கு நகரங்களிற் தனி மண்டபங்களிருந்தன.* அரசன் கொலு விருக்கும் விசேடகாலங்களில் இவர்கள் அரசன் பக்கலில் நின்றனர். அரசாங்கப் பொறுப்பு அரசனிடத்தும் ஐம் பெருங் குழுவிடத்தும் மாத்திரம் தங்கியிருந்தது. சேர சோழ பாண்டியர்களது ஆட்சியில் இவ்வகையான ஒழுங்கு இருந்தமை, தமிழ் வேந்தரும் ஒரே உற்பத்திக் குரியவர்க ளென்பதை அறிந்துகொள்வதற்கு உதவிபுரிகின்றது.

அரசன் பெரும் ஆடம்பரத்தோடும் அதிகாரத்தோடும் கூடியிருந்தான். அவன் நவரத்தினம் பதித்துச் செய்த தும் அகன்றதும் மேல் ஒடுங்கியதுமாகிய முடியை அணிந் திருந்தான். கையில் பொன்வளையும் வலக்கா லிற்பொன் வீரக்கழலும் அணிந்திருந்தான். முத்துமாலைகள் அவன் மார்பில் விளங்கின. அவன் சிங்காசனத்தில் இருந்தபோது, அல்லது வெளியே சென்றபோது ஓரங்களில் முத்துத் தூக்கிய குடை பிடிக்கப்பட்டது. அவன் யானை குதிரை அல்லது தேர் மீது சவாரி செய்தான். காலையிலும் மாலை யிலும் அரண்மனை வாயிலில் மேளம் ஒலித்தது. நாழிகை வட்டிலில் நேரமறிந்து சொல்வோர் அரண்மனையிலிருந் தனர்.

அரண்மனையின் ஒரு பகுதி அரசிக்காகவும் அவளது பரிவாரங்களுக்காகவும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. தான் அர சுரிமை எய்திய காலத்தன்றி அவள் முடி தரிக்கவில்லை. பெருநாட்களில்அவள் அரசனோடு சிங்காசனத்தில் உடனி ருந்தாள். ஆனால் அவள் முடி அணியவில்லை. அவளிருக்கும் அந்தப்புரத்தில் ஆடவர் அனுமதிக்கப்படவில்லை. கூனும் குறளும் உயர் குடும்பப் பெண்களும் அவளைச் சூழ்ந்திருந்

* மதுரைக்காஞ்சி

தனர். வேண்மாள் நிலாமுற்றத்தில் செங்குட்டுவனைக் காண வந்த விபரம் சிலப்பதிகாரத்தில் பின்வருமாறு கூறப்படுகின்றது.

சேடியர் சிலர் இனிய கீதத்தை ஒலித்துக் குழலூதிப் பாடினர். கூனும் குறளும், கஸ்தூரியும் சந்தனமும் ஏந்திச் சென்றனர். பேடிகள் கைபிடித்தே வாசனைப் புகையும் பூமாலையும் பூவும் மிருதுவான அணையும் வைத்திருந்தனர். சிலர் கண்ணாடியும் உடையும் ஆபரணங்களும் ஏந்தி நின்றனர். விளங்குகின்ற மாலையணிந்த சேடியர் 'அரசி வாழ்க' என்று வாழ்த்தினர்.

நீதி செலுத்துவதற்கெனத் தனி உத்தியோகத்தர்களிருந்தனர். அரசனுடைய தீர்ப்பே எல்லாத் தீர்ப்புகளுக்கும் முடிவாயிருந்தது. மற்றவர்களினின்றும் பிரித்தறியக் கூடியதாக நீதி செலுத்தும் உத்தியோகத்தர் விசேடமான தலைப்பாகை அணிந்திருந்தனர். பொருளின்றி நியாயம் வழங்கப்பட்டது. தண்டனை கடுமையாயிருந்தமையால் குற்றங்கள் சிலவாயிருந்தன. திருடிய பொருளுடன் கண்டு பிடிக்கப்பட்டவனுக்குச் சிரச்சேதமே தண்டனையா யிருந்தது. விபசாரஞ் செய்பவனுக்குங் கொலைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. விபசாரஞ் செய்யும் நோக்கத்தோடு அயலவன் வீட்டிற் பிரவேசித்தவனின் கால் குறைக்கப்பட்டது. அரசனது கட்டளைகள் உத்தியோகத்தரால் யானைமீதிருந்து பேரி யடித்து விளம்பரஞ் செய்யப்பட்டன.

சுங்கமும் நிலவரியுமே அரசனது வருவாயிற் பெரும் பகுதியாயிருந்தன. எல்லாத் துறைமுகங்களிலும் ஏற்றுமதியாகும் பண்டங்கள் மீதும், இறக்குமதியாகும் பண்டங்கள் மீதும் தீர்வை விதிக்கப்பட்டது. கடலிலிருந்து இறக்கிய பண்டங்களும், மரக்கலங்களில் ஏற்றுதற்குக் கொண்டு

வாய்ப்பட்ட பண்டங்களும் அரசனது முத்திரை பொறித்துச் சுங்கச்சாலைகளில் அடுக்கப்பெற்றிருந்தன. நிலவரி பணமாக அல்லது தானியமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. சிற்றரசரும் அதிகாரிகளும் திறை கொடுத்தனர். யுத்தத்திற் கிடைத்த கொள்ளைப் பொருள் முத்துக்குளிப்பு, காடுபடு திரவியம், காட்டிற் பிடிக்கும் யானை ஆகியவற்றால் அரசனுக்கு வருவாய் கிடைத்தது. விளைவில் ஆறிலொன்று அரசனுக்குரியதாயிருந்தது.

அரசன் மெய்காப்பாளராலும் பரிசனங்களாலும் சூழப்பட்டிருந்தான். இருந்தபோதும் அவன் சனங்களோடு தாராளமாக அளவளாவினான். நாட்டில் நடைபெறும் விழாக்களுக்கு அவன் தலைமைவகித்தான். பஞ்சம் அல்லது கொள்ளை நோய் ஏற்பட்டகாலத்து அவன் ஆலயங்களில் விசேட வழிபாடு செய்தான். சனங்களின் சுக துக்கங்களில் அவன் பங்கு கொண்டான். கிராமங்களைப் பகைவர்கைப் பற்றிய காலத்திற் சனங்கள் அரசனிருக்கும் நகரில் தங்கினர்.

ஆலயங்களிலும் வீடுகளிலும் சனங்கள் அரசனின் நீண்ட ஆயுளை வேண்டிக் கடவுளைப் பிரார்த்தித்தனர். ஐங்குறுநூற்றின் ஓரிடத்தில் "எங்கள் ஆதன் நீடு வாழ்க! என்று எனது அன்னை வணங்கினள். எனது காதலன் விரைந்து வீடு வருக என்று யான் வணங்கினேன்" என ஒரு தலைவி கூறியதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

அரசன், தூங்குமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட படுக்கையிலே துயின்று வைகறையில் எழுவான். எழுந்து காலைக் கடன்கழித்துத் தெய்வத்தை வழிபடுவான்; முத்துமாலை விளங்கும் மார்பிடத்தே சந்தனத்தைப்பூசுவான். பூசி வாசனை பொருந்திய பூமாலையை அணிவான். மணிகளழுத்திச் செய்த மோதிரம் விரலிற்கிடந்து கைபிடத்தன்ன வீர

வளையோடு விளங்கும். கஞ்சி இட்டதுகில் உடுத்து அதற்கு மேல் அணியும் அணிகலன்களை அணிவான். அணிந்து யானையிடத்திருந்து வீரருக்கும் பாணருக்கும், பட்டங்களும் பரிசிலும் வழங்குவான். (மதுரைக்காஞ்சி)

அரசனது கோயில்

சிற்ப நூலை அறிந்த தச்சர் நூலை நேராகப் பிடித்துத் திசைகளைக் குறித்துத் திசைகளிலுறையுந் தெய்வங்களைத் துதிப்பர். துதித்து அரசர்க்குரிய மனைகளையும் மண்டபங்களையுங் கூறுபடுத்துவர். மனைகளும் மண்டபங்களும் மதிலாற் சூழப்பட்டிருக்கும். மதிலின் வாயில் ஆணிகளும் பட்டங்களுமாகிய பரிய இரும்பினாலே கட்டப்பட்டுச் சாதிலிங்கம் உருக்கி வழிக்கப் பெற்றிருக்கும். கதவு ஒன்றோடு ஒன்று சேர்த்துத் தாழிடக் கூடியதாக இரண்டாகச் செய்யப்பட்டது. நிலைக்கு மேலுள்ள சுவரிடத்து, நடுவே இலக்குமியும் இரண்டு பக்கத்தும் இரண்டு பிடிகள் செங்கழுநீர் மலரைப் பிடித்த பாவனையுமாக நிற்குஞ் சிற்பவேலைப்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கும் பல மரங்களைச் சேர்த்து இடைவெளியின்றிக் கடாவிச் செறிந்த நிலை வெண் சிறு கடுகு அப்பப் பெற்றிருக்கும். கோபுர வாயில் யானைகள் வெற்றிக் கொடிகளுடன் போகத்தக்கதாக மலையின் நடுவை வெளியாகத் திறந்தது போற் தோன்றும். மணல் பரப்பிய அரண்மனை முற்றத்துக் கவரிமானும் அன்னமும் உலாவி விளையாடும். யவனர் செய்த பாவைகளின் கையில் நெய்யூற்றிக் கொளுத்திய விளக்குகள் வீட்டின் அகத்தே எரியும். விளக்கில் நெய் வற்றி ஒளி மழுங்குந் தோறும் பெண்கள் நெய் வார்த்துத் திரியைத் தூண்டுவர். கோயிலிடத்து அரசன் தங்கும் உட்புறம், அரசன்

அல்லது குற்றேவல் செய்யும் ஆண் மக்களும் அணுகாத அருங்காவலுடையது. கோயிலின் உச்சியில் இந்திரவிற் போன்ற பல கொடிகள் அசையும். வெண் சாந்தினாற் கட்டிய திரண்ட தூண்கள் நீலமணி போற் கருமையுடையன வாயிருக்கும். செம்பினாற் செய்தது போன்ற நெடிய சுவரிற் பல அழகிய பூக்களையுடைய கொடிகள் சித்திரிக்கப் பட்டிருக்கும்.

அரசன் துயிலும் கட்டில் வட்டவடிவினதாகப் போர் யானையின் தந்தங்களாற் செய்யப்பட்டது. அது, இலை வடிவாகச் செய்த யானைத்தந்தங்களையும், (புலிமுதலியவற்றின் வரி தோன்றப்) பல நிறமுடைய மயிர்களையும் உள்ளே வைத்துச் சிங்கம் முதலிய மிருகங்களை வேட்டையாடுகின்ற தொழில்களைப் பொறித்த தகடுகள் வைத்து ஆணிகளாற் றைத்து மூட்டுவாய் தெரியாமற் செய்யப்பட்டிருக்கும். கட்டிலின் கீழ் நாற் புறத்தும் முத்து மாலைகள் தூங்கும். நடுவெளி புலியின் நிறமுடைய நாடாவினால் வெளி மறையும்படி பின்னப்பட்டிருக்கும். கால்கள் திரண்டனவா யிருக்கும். கட்டிலின் மேல் மிருதுவான மெத்தை விரிக்கப் பட்டிருக்கும். அதன் மேல் அன்னத் தூவி பரப்பி அணைகளிட்டுக் கஞ்சி தோய்த்த துகில் விரித்து செங்கழு நீர் மலர் பரப்பப் பெற்றிருக்கும். கட்டிலின் மேல் விதா னத்தில் சந்திரனும் ரோகிணியுமாகியவர்களின் வடிவங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கும். (நெடு நல் வாடை)

பாசறை

அரசன் படைகளுடன் சென்று காட்டாறு சூழ்ந்த அகன்ற நெடிய காட்டிடத்தே பிடவு முதலிய பற்றை களை வெட்டுவான்; அவ்விடத்தே காவலாக இருக்கும் பகைவரின் அரண்களை அழிப்பான்; காட்டிலுள்ள முட்

களை வெட்டி வெளியாக இடுவான். இவ்வாறு இடப்பட்டதும் படைகள் கடல் போல ஆரவாரிக்கும் இடத்ததுமாகிய பாசறையிடத்தே அரசன் துயில் கொள்ளாது தங்குவான். வீடு தழையால் வேய்ந்த கூரையை யுடையது. நாற்சந்தியா யமைத்த முற்றத்தே மதம் பாயும் கதுப்பினை யுடைய யானை காவலாக நிற்கும். நெற் கதிர்களினிடையே கரும்பையும் அதிமதுரத் தழையையும் வைத்துக் கட்டிய உணவைத் தின்னாத யானை, அவற்றைக் கொம்பின் மேற் போட்ட தும்பிக்கையிடத்தே கொண்டு நெற்றியைத் துடைக்கும்.

கல்வி பயிற்சியில்லாத யானைப் பாகர் யானைப் பேச்சாகிய வடமொழிச் சொற்களைப் பலகாற் கூறிக் கவருடைய குத்துக்கோலாற் குத்தி யானைக் கவளத்தை யூட்டுவர். பல பாடைகளைப் பேசுகின்ற பெரிய படைக்கு நடுவே ஓரிடத்தை எல்லோரும் ஆராய்ந்து அரசனுக்குக் கோயிலாகக் கொள்வர்; கொண்ட இடத்தே வட்டமாகக் குத்துக் கால்களை நடுவர். நட்டுக் கூடாரமாகக் கயிற்றை வலித்துக் கட்டுவர். முக்கோலுடைய அந்தணன் அக்கோலின் மீது காவிதோய்ந்த ஆடையை இட்டு வைத்தாற் போல, விற்களை ஒன்றின் பக்கத் தொன்றாக ஊன்றி அவை மீது தூணிகளைத் தூக்குவர். பின் விற்களின் பக்கத்தே எறிகோல்களையும் ஊன்றிப், பரிசைகளையும் அடுக்காகக் குத்திவைப்பர். இவ்வாறு செய்யப்பட்ட அரசனது கோயிலிடத்து, வளையணிந்த முன்கையும் கூந்தல் அசைகின்ற அழகிய முதுகும் ஒள்ளியவாளை வரியுடைய கச்சிலிட்டு வைத்திருப்போருமாகிய மங்கையர், ஏவலாளர் கொளுத்தி ஒழுங்காகவைத்தவிளக்குகள் அணையுந்தோறும் கையிடத்துள்ள பந்தங்களைக் கொளுத்திப்பிடிப்பர்.

யானைகளதும் குதிரைகளதும் மணியோசை அடங்கிய யாமத்துச். சிறுதூறுகள் மெல்லிய காற்றுக்கு அசைந்தாற் போன்ற தலைப்பாகை கட்டிச் சட்டையிட்ட மெய்காப்பாளர் சூழ்ந்து திரியப் பொழுதை நாழிகை வட்டத்தில் அறிந்த கம்பாயக் கூறுவோர், அரசே! நாழிகை வட்டிலிற் காண்கிற நாழிகை இத்தனை என்று சொல்லுவர். அவன், அரைசின் குதிரைச்சவுக்கைச் செருகியிருப்போரும் சட்டை யிட்டோரும், அச்சந்தரும் தோற்றமும் தறுகண்மையும் உடையோருமாகிய யவனர் புலியைச் சங்கிலியிற் பிணித்தாற் போல எழுதி வாயிலின் முகப்பில் வைத்த அழகு செய்த நல்ல இல்லிலே, அழகிய விளக்கை எரிய வைத்துக் கயிற்றின் மீது திரையிட்டுப் பிரிக்கப்பட்ட புற அறைக்கு உள்ளே உள்ள படுக்கைக்குச் செல்வான். மெய்யாலும் முகத்தாலும் வார்த்தை சொல்வோரும் சட்டை இட்டோருமாகிய ஊமைகள் பள்ளி கொள்ளுமிடத்தைச் சூழ்ந்து திரிய. மிகுந்த போர் செய்ய வேண்டுமென்னும் விருப்பினால் நித்திரை பெறாது, வெட்டுண்டபுண்ணுடைய யானைகளை நினைத்தும், பகைவரது யானையின் துதிக்கை பறும்படி வெட்டி. படித்த, செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்த வீரரை நினைத்தும். கூரிய பகழிகள் அழுந்துகையால் தோல் கிழிந்து வருந்திப் புல்லுண்ணுமல் நிற்கும் குதிரைகளின் வருத்தத்தை நினைத்தும், ஒரு கையைப்படுக்கையின் மேல் வைத்து, ஒரு கையின் வீர வளையை முடியோடே சேர வைத்து, இப்படை தொர்ந்த அளவுக்கு நாளை எவ்வாறு பொருதுமென நினைத்துக் கிடப்பான். அரசனது பாசறை இவ்வியல்பினது. (முல்லைப்பாட்டு)

அரசன், யானையை எதிர்த்து கொன்ற பெரிய வீரரின் புண்ணைக் கண்டு பரிகரித்தற்கு, விளக்குகள் வாடைக் காற்றுக்குத் தெற்கே சாய்ந்து எரிய, வேப்பிலையைத் தலையிலே

கட்டிய வேலைத் தாங்கிய சேனாபதி புண்பட்ட வீரரை முறையே காட்ட மணி கட்டின கடிவாளத்தோடும் கலனையோடும் பாய்ந்து செல்லும் இயல்புடைய குதிரைகள் கரிய சேற்றையுடைய தெருவிலே தம்மீது விழும் துளிகளை யுதற, இடத்தோளினின்றும் நழுவிவீழ்ந்த அழகிய உத்தரியத்தை இடப் பக்கத்தே அணைத்துக் கொண்டு தோளிலே தூங்கும் வாளை எடுத்தற்குத் தோளிலே வைத்த வலக் கையுடையவனாய்ப் புண்பட்ட வீரர்க்கு அகமலர்ச்சி தோன்ற நோக்கி, முத்துமாலை தாங்கும் வெண்கொற்றக் குடை மழைத் துளியைத் தடுப்ப நள்ளென்னும் யாமத்தும் நித்திரை கொள்ளானாய், சில வீரரோடும் புண்பட்ட வீரரைப் பரிசித்துத் திரிவான். (நெடுநல்வாடை)

"களவு செய்தோர் கையிற் பொருள் கோடலும், ஆறலைத்துக் கோடலுஞ், சுங்கங்கோடலும், அந்தணர்க்கு இறையில் கொடுத்தக்கால் இத்துணைப் பொருள் நம்மிடத்து யான் கொள்வலெனக் கூறிக்கொண்டு அது கோடலும், மறப் பொருளாகப் பகைவர்பாற் கோடலும், தமரும் அந்தணரும் இல்வழிப் பிறன்பொருள் கோடலும், பொருளில் வழி வாணிகஞ் செய்து கோடலும், அறத்தின் றிரிந்தாரைத் தண்டத்திற்றப்பாத பொருள் கோடலும் போல்வனவுங் கொள்க" (நச்சினார்க்கினியர்)

வணிகர்

வாணிக வாழ்க்கையை மேற் கொண்டோர் வணிகர் எனப் பட்டனர். இவர் நகத்தில் பகலாணிபோல நடுநிலையுடைய நெஞ்சினர். தம்முடைய பலசரக்குகளையும் பிறர் சரக்குகளையும் நடுவு நிலைமையோடு விலை மதிப்பர்; கொள்ளும் சரக்கைத்தாம் கொடுக்கும் பொருட்கு மிகை யாகக் கொள்வர்; கொடுக்கும் பொருளையும் தாந்தாம் வாங்கும்

பொருளுக்குங் கூறைபக் கொடார். இலாபத்தை வெளி யாகச் சொல்லி விற்பர் (பட்டினப்பாலை)

"வணிகர், மலையிடத்தவுங் கடலிடத்தவுமாகிய பொருள்களை உலகத்தவர் நுகரும்படி கொடுக்குமியல் புடையோர். அவர் மாணிக்கம் முத்து சந்தனம் ஆகியவற் றைப் பிறநாடுகளிற் கொண்டு சென்று விற்பர். போர் செய்த வின் அடையாளங் காத்த புண்கள் ஆறிய தழும்புகள் அவர்கள் மார்பிடத்தே காணப்படும். அவர் ஆடையை இறுக்கிய தேத அரையிடத்து உடை வாளைச் செருகியிருப்பர். வில்லிடத்து அம்பைவைத்துக் குறிதப்பாமல் எய்யும் வலி யுடையர்; முருகவேளைப் போலக் கையிடத்தே வேலைப் பிடித்திருப்பர்; பாம்பின் கருந்தோற் செய்த உறையுடைய வாளை வரியுடைய கடாவிறுற் கட்டித்தோளிற் றூங்க விட்டுச் செல்லுமியல்பினர்; செருப்புத் தொட்ட காலினர்; சட்டையிட்ட மேனியர்; பலாப்பழங்கள் போல ஒத்த கன மாகச் சேர்த்த மிளகு மூடைகளைக் கழுதைகளின்மேலேற்றி அவற்றின் பக்கத்தே காவலாகச் செல்லுஞ் செலவினர்.

(பெரும்பாண்)

வணிகர், சங்க நிதியைப் பெற்றவர் போன்ற செல்வர். குதிரை மருப்பும், பெறுதற்கரிய நெருப்புமிழும் நாகத்தின் மணியும், சிங்கப் பாலும், தென்னிய திரையுடைய கடலி டத்து ஒப்பில்லாத தேவுக்கள் கடைந்தெடுத்த அமுத மும், வேண்டி மாயினும் போய்ப் பெறும் அரிய பண்டங் களையுடைய வணிகர் வீதி. (உதயணன் கதை)

வணிகர் அணித்தணித்தாயுள்ள பல மலைகளைக் கண்டாற் போன்றனவும், பருத்து இளைப்பாறியிருந்து பின்

---

*பொறைமலி கழுதை நெடுநிரை தழீஇய திருந்து வாள் வயவர். (அகம் 89)

உயரப் பறக்கும் தன்மையுடையனவும், பல தொழில் மாட்சிமைப்பட்டனவுமாகிய நல்ல இல்லங்களில், மலையிடத்தவும், நிலத்திடத்தவும், நீரிடத்தவுமாகிய பல பண்டங்களைக் குவித்து, அவற்றையும் பிற தேசத்தினின்றுங் கொணர்ந்த முத்து பொன் மணி ஆதியவற்றையும் விற்பர். (மதுரைக் காஞ்சி)

இவர்கள் திரைகடலோடியுந் திரவிய மீட்டுமியல்பினர். "காவாய் கவிழ்ந்த நாய்கன்போல்" (உதயணன் கதை). "முந்நீர் வழக்கம் மகடூஉவோடில்லை" என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் தமிழ் மக்கள் மரக்கலமேறிச் சென்றும் பொருளீட்டினார்கள் என விளங்குகின்றது.

வேளாளர்

உழவு தொழிலைக் கைக்கொண்டோர் வேளாளர் எனப்பட்டனர். உழுதுண்போர், உழுவித்துண்போர் என இவருள் இரண்டு வகை. உழுதுண்போர் வீழ்க்குடி உழவர் எனப்பட்டனர். வேளாண் மக்களின் உயர்வைத் திருவள்ளுவரும் கம்பரும் வேண்டியளவு எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றனர்.

சேர சோழ பாண்டியரும் சிற்றரசர்களும் வேளாண் வமிசத்திற் றோன்றியவர்கள். சிறிய நிலங்களையுடையராயினோர் வீழ்க்குடி உழவரெனப் பட்டனர். இதனால் மற்றைய வேளாண்மக்கள் செல்வர்களாயும் பெரிய நிலங்களுடையவர்களாயு மிருந்தார்களென்றும் விளங்குகின்றது. கரிகாலன் அருவாளரை வென்று அவர் நாட்டைத் தனது தேசத்தோடு இணைத்தபோது, வெற்றி கொண்ட நிலத்தை வேளாண் பிரபுக்களுக்குப் பகுத்தளித்தான். அப்பிரபுக்கள் வழியில் வந்தோர் பெரு நிலமுடையராய்

ஆங்கில அரசின் கீழ் சிறுசமீன்தார்களா யிருக்கின்றனர். அவர்கள் இப்பொழுது முதலியாரென்றழைக்கப்படுவர். முதலியா ரென்பதற்கு முதற் சாதி என்பது பொருள். தெலுங்கு நாட்டை வென்ற வேளாளக் குடும்பங்கள் வேல்மா ரென்றழைக்கப்படுகின்றனர். அங்குள்ள பெரிய சமீக்தார்கள் இன்றும் வெல்மா ராயினரே. வேளாளர் கன்னட தேசத்தில் பெல்லால பரம்பரையைத் தாபித்துப் பல நூற்றாண்டுகளாக ஆட்சி புரிந்தனர். வேளாளர் கங்கை குலத்தவர், கங்கை வமிசத்தவர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். வேளாளர் அதிகமாக வாழ்கின்ற மைசூரின் ஒரு பகுதி பத்தாவது, பதினோராவது நூற்றாண்டில் கங்காவதி யென்றழைக்கப்பட்டது. ஒறிசாவை ஆண்ட இன்னொரு பரம்பரை கங்கை வமிசமெனப்பட்டது (1800 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட தமிழர்)

"மன்னர் பின்னோரென்றமையான் முடியுடையோரும் முடியில்லா தோரும், உழுவித்துண் போரும், உழுதுண் போருமென மன்னரும் வேளாளரும், பலரென்றார். வேளாண் மாந்தர்க்கு வேந்து விடு தொழில் எனவும் மரபியற் சூத்திரங்களான் வேளாளர் இருவகை யென்ப. அரசரேவுந் திறமாவன பகைவர் மேலும், நாடுகாத்தல் மேலும் சந்து செய்வித்தல் மேலும் பொருள் வருவாய் மேலுமாம். அவருள் உழுவித்துண்போர் மண்டில மாக்களும் தண்டத் தலைவருமாய்ச் சோழநாட்டுப் பிடவூரும், அழுந்தூரும், நாங்கூரும், நாவூரும், ஆலஞ்சேரியும், பெருஞ் சிக்கலும் வல்லமுங் கிழாரும் முதலிய பதியிற்றோன்றி வேளெனவும் அரசெனவும் உரிமை பெய்தினோரும், பாண்டிய நாட்டுக் காவிதிப் பட்டமெய்தினோருங் குறுங் குடிப் பிறந்தோர் முதலியோருமாய் முடியுடை வேந்தர்க்கு

மகட்கொடைக்கு உரிய வேளாளராகும். இருங்கோவேண் மானருங் கடிப்பிடவூர் எனவும்' ஆலஞ்சேரி மயிந்தனுருன் தேனி கோரொப்போன்" எனவுஞ் சான்றோர் செய்யுட் செய்தார். உருவப் பஃறேர் இளஞ் சேட்சென்னி அழுந் தூர் வேளிடை மகட் கோடலும் அவன் மகனாகிய கரிகாற் பெருவளத்தான் நாங்கூர் வேளிடை மகட்கோடலும் கூறுவர். (நச்சினார்க்கினியர்)

வினைஞர் முற்றத்தின் மீன் பிறழும். இறைச்சி விற் பார் முற்றங்களில் விலங்குகள் திரியும். வேளாண் மக்கள் இவ்வாறு மீனும் விலங்கும் தம்மைக் கொல்வார் முற்றங் களில் அஞ்சாது செருக்கித் திரியும்படி அவர்களிடத் தினின்றும் கொலைத் தொழிலைப் போக்குவர்; தேவர்களை வழிபடுவர்; யாகங்களைப் பண்ணி அவற்றால் ஆவுதிகளை அவர் நுகரும்படி செய்வர்; நல்ல எருதுகளோடு பசுக்களை ஓம்புவர்; பெரிய புண்ணியங்களைச் செய்வர்; அவற்றைச் செய்யமாட்டாதார்க்குத் தானஞ் செய்வர்; தாம் விளை வித்த நெல்லை உணவாகக் கொள்வர். வளர்ந்த மேழியுடைய வேளாண்மக்கள் இவ்வாறு தருமங்கள் புரியும் நல்லொழுக் கடையோர். (பட்டினப்பாலை). வேளாளர் என்பதற்கு உபகாரிகள் என்பது பொருள். "இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி—வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு" என்னும் குறளால் இதனை அறிக. இவர்கள் பெரும்பாலும் ஊன் புசியாதவர்கள் எனத் தெரிகின்றது.

மேலோர்

அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர் என்னும் நால் வரும் மேலோரென்றும் ஏனோர் கீழோரென்றும் பழந் தமிழ் நூல்கள் கூறும். இதனை,

"மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கு முரித்து" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் இனி விளங்கும். இச் சூத்திரத்துக்கு மேலோர் என்று அழைக்கப்படும் முறைமை நால்வர்க்கும் உரித்து என்பது பொருள். வேறு பொருள் கூறுதல் பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை. "மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்—கீழோர்க்காகிய காலமு முண்டே" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தை எடுத்துக் கொண்டு, மேலோரெனப்பட்டோர் அந்தணர் அரசர் வணிகர் என்னும் மூவரென்றும், கீழோர் எனப்பட்டோர் வேளாளரென்றும் கூறுவாருமுளர். இது மேற்படி சூத்திரத்துக்குப் பிழையாகப் பொருள் கொண்டமையால் நேர்ந்த இடர்ப்பாடேயாம். மேலோராகிய அந்தணர், அரசர் வணிகர் வேளாளர் என்னும் மூவர்க்கு புணர்த்த கரணம் கீழோர்க்காகிய காலமு முண்டு என்பதே அச்சூத்திரத்தின் செம்பொருளாகும். நால்வரும் மேலோரெனப்படினும் அந்தணரைச் சிறப்பாக உயர்ந்தோர் எனக் கூறுதல் மரபு. "ஓதலுந் தூதும் உயர்ந்தோர்மேன" என்பதில் உயர்ந்தோர் என்பது சிறப்பாக அந்தணரையே குறிக்கின்றது.

கீழோர்

பலவகைக் கைத்தொழில் புரிவோரும் ஏவல் புரிவோரும் பரம்பரையாகத் தொண்டுபுரிவோரும் கீழோர் என அக்காலத்து வழங்கப்பெற்றனர். "அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்" என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் இது விளங்கும். அடியோர் எனப்பட்டோர் பரம்பரையாகத் தொண்டு புரிவோரேயாம். இவர்கள் ஆரிய வகுப்பினரின் சூத்திரவகுப்பினரை ஒத்தவர்கள் ஆகலாமெனக் கருத இடமுண்டு.

அந்தணர் பார்ப்பார் என்போர் தமிழ் மக்களே

அந்தணர் பார்ப்பார் என்போர் தமிழ் மக்களல்லர்; ஆரியமக்களே என்னும் தப்பான கொள்கை தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டதனால் பலதலை தடுமாற்றங்கள் உண்டாயின. தென்னாட்டில் ஆரியக் கலப்பென்பது கொள்கை அளவில் ஏற்பட்டதேயன்றி இரத்தக் கலப்பினால் ஏற்படவில்லை.

ஒரு காலத்துச் சைன புத்த மதங்கள் தென்னாட்டகத்தே படையெடுத்து வந்தன. புத்த சைன நூல்கள் வடமொழியில் எழுதப்பட்டிருந்தமையால் அந்நூல்களைக் கற்றுப் புத்த சைனர்களோடு எதிர்த்து வாதப்போர் புரிதற்குத் தென்னாட்டினர் சமஸ்கிருதம் பயில்வாராயினர். சமஸ்கிருதக் கல்விக்கு ஒரு காலத்து மிகுந்த மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. ஆங்கிலம் கற்ற இக்காலத் தமிழர் பல நூல்களை ஆங்கில மொழியில் எழுதி வருதல் போலவே அக்காலச் சமஸ்கிருத வித்துவான்கள் கோயிற் கிரியை சமயச் சடங்கு முதலியன விபரித்தற்குரியவும் பிறவுமாகிய நூல்களைச் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதிவைக்கலாயினர். காலகதியில் சமஸ்கிருதம் கடவுள் மொழி என்னும் கொள்கையும் ஏற்படுவதாயிற்று. கோயிற் கிரியை சமயச் சடங்கு ஆதியன சமஸ்கிருதமயமாயின. பார்ப்பனர் சமஸ்கிருதத்தைப் பயின்றதும், ஆரியர் கொள்கைகள் சிலவற்றைக் கைக்கொண்டதும் ஆகிய காரணங்கள் பற்றி அவர் தமிழரல்ல என்று கருதப்படுகின்றனரேயன்றி உண்மையில் அவர்கள் தமிழர்களே. வடநாட்டுப் பிராமணருக்கும் தென்னாட்டுப் பார்ப்பனருக்கும் உரிய ஆசாரங்கள் வெவ்வேறு. பிராமணரென்பது ‘பிரமாணங்’களைப் பயின்றதால் வந்த பெயர்.

பிராமண சத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்னும் நான்கு வருணமும் தமிழருக்கிடையில் இருக்க வில்லை. பூணூ லணிந்த அரசர் வைசியரைப் பற்றியும் தமிழ் உலகம் அறி யாது. (1800 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட தமிழர்)

மெகஸ்தினும் இந்தியாவும்

கி. மு. 321 முதல் 297 வரையில் மயூர சந்திரகுப் தன் வட இந்தியாவில் ஆட்சி புரிந்தான். இவன் * செலூ கஸ் நிக்கேற்றர் என்னும் கிரேக்க அரசனின் புதல்வியை விவாகஞ் செய்தான். அவன் காலத்தில் § மெகஸ்தினஸ், செலூகஸின் ஸ்தானுதிபதியாக பாடலிபுரத்தில் (பற்னு) தங்கியிருந்தார். இக்கிரேக்கர் இந்தியாவையும் இந்திய மக்களையும் பற்றி எழுதியுள்ளார். அவர் எழுதிய நூல் மறைந்து விட்டதேனும், அவரது நூலிலிருந்து பழைய சரித்திராசிரியர்கள் எடுத்தாண்ட பகுதிகளில் இந்தியா வைப் பற்றிய சில வரலாறுகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றிற் கூறப்படும் மக்கள் ஒழுக்கங்களிற் பெரும்பாலன இந்திய மக்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவாயிருந்தன வென்று சரித்திராசிரியர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். மெகஸ் தின் கூறியிருப்பது வருமாறு :

இந்தியர் ஏழு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். தத்துவசாத்திரத்திற் தேர்ந்த ஒரு கூட்டத்தினர் முதற் சாதியாராகக் கொள்ளப்பட்டனர். மற்றைக் கூட்டத்தி னரை விட இவர்களின் தொகை குறைவாயிருந்தது. இவர்கள் எசமானராகவோ வேலைக்காரராகவோ இருக்க வில்லை. மறுஉலகத்துக்குரிய விஷயங்களை எல்லாம் இவர்

---

*Selecus Nikator

§Megasthenes

கள் நன்கு அறிந்திருந்தார்களெனச் சனங்கள் நம்பினர் கள். ஆகவே சனங்கள் இவர்களைப் பிணச் சடங்குகள் புரிவதற்கும் உரிய காலங்களிற் கடவுட் பலியைச் செலுத் துதற்கும் அழைத்தார்கள். இவ்வகையான கிரியைகளைச் செய்வதற்குப் பிரதியுபகாரமாக இவர்கள் மிகுந்த பொரு ளைப் பெற்றனர். பொதுச் சனங்கள் இவர்களால் பெரிய நன்மைகளை அடைந்தனர். வருடத்தின் ஆரம்ப காலத்தே சனங்கள் கூடி இருப்பார்கள். அப்போது இவர்கள் அவ்வாண்டுக் நிகழ விருக்கும், பிணி, பஞ்சம் காற்று மழை ஆகிய வற்றை அறிவிப்பார்கள். இவற்றை அறிந்து கொண்ட சனங்களும் அரசனும் நிகழவிருக்கும் கஷ்டங் களுக்கு ஆயத்தமாயிருந்தனர். தாம் கூறிய வருங்கால பலன்களிற் பொய்த்த தத்துவ சாத்திரிகள் தமது ஆயுளின் மீதிக்காலத்தை எதிர்கால பலன்களைக் கூறாது மௌன மாகக் கழித்தனர்.

[தமிழ் நூல்களிற் கூறும் காலமுணர்ந்தோர் எனக் கூறப்படும் அறிவர் என்னுந் தொழிலினரே இவராதல் கூடும்.]

இவர்களுக்கு அடுத்தபடியி லுள்ளோர் ஏர்த் தொழி லுக்குரியோராவர். இவர்கள் மற்றவர்களிலும் கூடிய தொகையினராயிருக்கின்றனர். இவர் யுத்தம் முதலிய பொதுக் கருமங்களுக்குரிய காலத்தைத் தவிர மீதி நேரம் முழுவதையும் நிலத்தைப் பண்படுத்திப் பயிர்செய்வதிற் செல விடுகின்றனர். நாட்டின் மீது படையெடுத்து வருவோர் இவர்களைத் துன்புறுத்துவதில்லை. பொது நன்மைக்குரியவர் கள் என்னும் எண்ணத்தினால் இவர்கள் எல்லா அபாயங்களி னின்றும் காப்பாற்றப்படுகின்றனர். பகைவரால் அழிக்கப் படாதனவும், மிகுந்த விளைவைக் கொடுப்பனவுமாகிய நிலங் களின் பிரயோசனம் நாட்டுமக்களின் உணவுக்குப் போது

மானதாயிருந்தது. இவர்கள் குடும்பங்களோடு காட்டையே தமக்கு உறைவிடமாகக் கொள்வர். நகரவாழ்க்கையை இவர்கள் விரும்புவதில்லை. இந்தியாமுழுமையிலுமுள்ள நிலம் அரசனுக்குச் சொந்தமானது. சனங்கள் எவரேனும் சொந்தமாக நிலம் வைத்திருக்க அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. நிலவரியைத் தவிர விளைவின் நாலிலொன்றும் அரசனுக் குரியதாயிருந்தது.

மூன்றாவது படியிலுள்ளோர் இடையர். இவர்கள் பெரும்பாலும் ஆடு மாடுகளை மேய்ப்பர். இவர்கள் நாட்டிலாவது ஊர்களிலாவது நிலையாக வாழாது கூடாரங்களின் கீழ்த்தங்கினர்; வேட்டையாடியும் பொறிவைத்தும் துட்ட மிருகங்களைப் பிடித்தனர்.

நாலாவது படியிலுள்ளோர் சிற்பிகள். இவர்களிற் சிலர் ஆயுதங்களைச் செய்தனர். சிலர் பயிரிடுவோருக்கும் பிறருக்கும் வேண்டிய கருவிகளைச் செய்து கொடுத்து அவர்க்குத் துணையாக விருந்தனர்.

ஐந்தாவது படியிலுள்ளோர் படையாட்சிகள். இவர்கள் போர் செய்யும் முறைகளிற் பயின்றிருந்தனர். தொகையளவில் இவர்கள் இரண்டாவதாக விருந்தனர். யுத்தமில்லாத காலங்களில் இவர்கள் பொழுது போக்குகளிலும் சோம்புத்தனத்திலும் காலத்தைப் போக்கினர்.

ஆறாவது படியிலுள்ளோர் கண்காணிமார். நாட்டில் நடப்பவற்றை எல்லாம் அறிந்து அரசனுக்குச் சொல்லுவது இவர்களுக்கு வேலையாயிருந்தது. அரசன் இல்லாத இடங்களில் நியாயம் வழங்கும் அதிகாரிகளிடத்து அறிவிப்பர்.

ஏழாவது படியிலுள்ளோர் பொதுக் கருமங்களில் ஆலோசனை கூறும் கூட்டத்தினராவர். மற்றவர்கள் எல்லோரையும் விட இவர்கள் சிறு கூட்டத்தினர். உயர்ந்த ஒழுக்

கத்துக்கும் அறிவுக்குமாக இவர்கள் மதிக்கப்படுகிறார்கள். அரசனது பொக்கிஷசாலைக்கும், அரசனுக்கு ஆலோசனை கூறுவதற்கும் இக்கூட்டத்தினின்று தான் சிலர் தெரிந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். படைத்தலைவரும், தலைமை நீதிபதியும் இவ்வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களே.

இந்திய அரசாங்கம் இவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தத்தம் கூட்டத்தைக் கடந்து விவாகங்கள் செய்து கொள்ள எவரும் அனுமதிக்கப் படுவதில்லை. தமது வகுப்புக்குரியதல்லாத தொழில் புரிவதற்கும் ஒருவரும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. உதாரணமாகப் போர்வீரன் ஒரு போதும் பயிரிடுவோனும் வர முடியாது, சிற்பன் அறிவனும் (தத்துவசாத்திரி) வர முடியாது.

* இந்திய மக்களின் பழக்க வழக்கம்

இந்திய மக்கள் எல்லோரும் செட்டான வாழ்க்கையுடையர். பிரதானமாகக், கூடாரங்களில் தங்கும்போது இவ்வாறிருந்தனர். ஒழுங்கற்ற கூட்டங்களை அவர்கள் வெறுத்தனர். ஆகவே அவர்கள் ஒழுங்காக நடந்து கொள்வர் களவு சிறிதாக விருந்தது. சந்திரகுப்தனின் கூடாரத்தில் 400,000 சனங்கள் தங்கினார்கள். எப்பொழுதாவது 200§ டிராமச்சுக்கு அதிகமாகக் களவு நடந்ததாகக் கூறப்படவில்லை அவர்களுக்குள் எழுத்து மூலம் பிரமாணங்கள் கிடையா.

அவர்கள் எழுத்தைப்பற்றி அறியார். கொடுக்கல் வாங்கல்கள் ஞாபகத்தைப் பொறுத்திருந்தன. ஆடம்பரமில்லாத வாழ்க்கை நடத்தினபோதும் அவர்கள் சந்தோஷமாக விருந்தனர். யாகங்களிலன்றி அவர்கள் மது அருந்த

மகஸ்தனிஸ் கூறியபடி : 66·5 தானிய இடை.

வில்லை. மது நெல்லிலிருந்து வடிக்கப் பட்டது. அரிசியினால் ஆக்கிய கஞ்சி அவர்களின் பிரதான உணவாயிருந்தது. அவர்களது சட்டங்களைக் கவனிக்கும்போது அவர்கள் அருமையாக வாழ்ந்து சென்றார்களெனத் தெரிகிறது. கொடுக்கல் வாங்கல்கள் ஒருவர் ஒருவரிடத்திற் கொண்ட நம்பிக்கையைக் கொண்டு நடை பெற்றமையால் பத்திரங்கள் எழுதப்படவில்லை. அவர்கள் வெளியே சென்றபோது வீட்டையும் வீட்டிலுள்ள பொருள்களையும் காப்பதற்கு எவரையும் நிறுத்தவில்லை. அவர்கள் எப்பொழுதும் தனிமையாகவே உணவருந்தினார்கள். எல்லோரும் இன்ன நேரத்தில் உணவருந்த வேண்டும் என்னும் நியதி யிருக்கவில்லை. பசிகொண்ட நேரங்களில் ஒவ்வொருவரும் உண்டனர்.

உடம்பை உரஞ்செய்வதையே அவர்கள் சிறந்த உடற்பயிற்சியாகக் கருதினர். அதற்காகப் பலமுறைகள் கையாளப்பட்டன. அழுத்தமான கருங் காலி உருளைகளை உடம்பில் அழுத்தி உருட்டுவித்தல் அவற்றுள் விசேடமானது. அவர்களின் சமாதிகள் ஆடம்பர மின்றிச் சாதாரணமாக விருந்தன. சமாதிக்கு மேல் மண்ணைக் கொட்டி மேடு உண்டாக்கப்பட்டது. அவர்கள் அழகையும் ஆபரணங்களையும் விரும்பினர். உடைகள் பொன்னினால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. ஆபரணங்களில் வயிரங்களும் விலையுயர்ந்த கற்களும் அழுத்தப்பட்டிருந்தன. பூவேலை செய்த மசிலின் துணிகளை அவர்கள் உடுத்தனர். பரிவாரங்கள் அவர்களின் பின்னாற் குடைபிடித்துச் சென்றனர். உண்மையும் புகழும் போற்றப் பட்டன. விவேகமில்லாத முதியவர்களுக்கு விசேட உரிமைகள் கொடுக்கப்படவில்லை.

அவர்கள் பல பெண்களை மணந்தனர். அவர்கள் ஒரு சோடி எருத்தைப் பெண்களுக்கு விலையாகக் கொடுத்துப்

பெற்றோரிடமிருந்து வாங்கு கின்றனர். சிலர் தமக்கு வாழ்க்கைத் துணை வேண்டு மென்று விவாகஞ் செய்கின்றனர். பலர் இன்பத்திற்காகவும் வீடுகளைப் பல குழந்தைகளால் நிரப்புவதற்காகவும் விவாகஞ் செய்கின்றனர். பாகசாலைகளிலும் கடவுட் பூசைகளிலும் ஒருவரும் முடி அணிவதில்லை. பலியிடும் மிருகங்கள் வெட்டிக் கொல்லப் படவில்லை; மூச்சைப் பிடித்து நெருக்கிக் கொல்லப்பட்டன.

பொய்ச் சாட்சி சொல்வோனுக்குக் கடுந்தண்டம் விதிக்கப் பட்டது. ஒருவனது உறுப்புக்குப் பங்கம் விளைத்தவனது அதே உறுப்பு வெட்டப் பட்டது; கையும் வெட்டப் பட்டது. சிற்பியின் கண்ணை அல்லது கையை இல்லாமற் செய்தவன் கொலை செய்யப்பட்டான்.

அரசனுடைய உயிர் பெண்களின் கையில் இருந்தது. அப் பெண்கள் தாய் தந்தையரிடமிருந்து விலைக்கு வாங்கப் பட்டவர்களாவர். வாயிலுக்கு வெளியே காவலாளரும் போர் வீரரும் காவல் புரிந்தனர். அரசன் மதுவுண்ட மயக்கத்தில் இருக்கும் போது அவனைக் கொல்லும் பெண், இனிவரும் அரசனுக்கு மனைவியாகின்றாள். அரசன் பகற் காலத்துத் துயில் கொள்ளான். தனக்குமாறாக நடக்கக்கூடிய சதிகளுக்குப் பயந்து அவன் அடிக்கடி தனது படுக்கையை மாற்றுவதுண்டு. யுத்த காலங்களில் மாத்திர மல்லாது வழக்குகளுக்குத் தீர்ப்பளித்தற்கும் அவன் வெளியே செல்கின்றான். நீதி செலுத்தும் தலத்தில் அவன் முழுநேரத்தையும் செலவிடுகின்றான். அந்நேரத்தில் நாலு வேலையாட்கள் அவனது உடம்பை மர உருளைகளால் உரைஞ்சுகின்றனர். உருளைகளால் உரைஞ்சும்போதே அவன் வழக்குகளை விசாரணை செய்கின்றான். வேட்டையாடுதற்கும், வேள்விச் சாலைகளிற் பலி செலுத்துதற்கும் அவன் வெளியே

செல்கின்றன. வேட்டைக்குச் செல்லும்போது பெண்கள் பலர் அவனைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றனர். இவர்களுக்குப் புறத்தே ஈட்டி தரித்த வீரர் சூழ்ந்து நிற்கின்றனர். வீதிகளிற் கயிறுகள் கட்டப்படுகின்றன. கயிறு கட்டப்பட்ட இடத்தே செல்லும் ஆண் அல்லது பெண்ணுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்படுகின்றது. மேளம் சல்லரி முதலிய வாத்தியங்களோடு பரிவாரங்கள் செல்கின்றன. அரசன் வளைத்தடைக்கப்பட்ட இடத்தே உயரமான இடத்தில் நின்று அம்புகளை எய்கிறான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று ஆயுதம் தரித்த பெண்கள் நிற்கின்றனர். வெளியான இடங்களில் வேட்டையாடும்போது யானையின் அம்பாரி மீதிருந்து அம்புகளை எய்கின்றான். பெண்கள் சிலர் தேர்மீதும் சிலர் குதிரைமீதும், சிலர் யானை மீதும் செல்கின்றனர். யுத்தத்துக்குச் செல்வதை ஒப்ப அவர்கள் பல ஆயுதங்களைத் தாங்கிச் செல்கின்றனர்.

அரசாங்க அமைப்பு.

அரசாங்க உத்தியோகத்தரிற் சிலர், சந்தைகளையும், சிலர் இராணுவத்தையும், சிலர் நகரத்தையும் மேற்பார்க்கின்றனர். சிலர் ஆறுவழியாக நிலங்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சுவதையும், சிலர் சில அணைகளையும், சிலர் ஆற்றின் சிறிய கால்வாய்களால் நீர் செல்லும் மடைகளையும் கவனிக்கின்றனர். சிலர் விறகுவெட்டுவோர், தச்சவேலை, கொல்வேலை, சுரங்க வேலை முதலியன புரிவோரை மேற்பார்த்து வரி அறவிடுகின்றனர். இவர்கள் வீதிகளையும் அமைக்கின்றனர். தூரத்தையும் கிளைப்பாதைகளையும் அறிவிக்கும் தூண்கள் மைலுக்கொன்றாக நடப்படுகின்றன.

நகர பரிபாலனம் ஆறு சபையினரால் நடத்தப்படுகின்றது. முதற் பிரிவினர் கைத்தொழில் சம்பந்தமான

எல்லோரையும் கவனிப்பர். இரண்டாவது பிரிவினர் பிறநாடுகளினின்றும் வருவோரைக் கவனித்து அவர்கள் தங்குதற்கேற்ற வசதிகளைப் புரிகின்றனர். அப்புதியவர்களுக்குத் துணையாக இருப்போர் அவர்களின் போக்கைக் கவனித்து அதிகாரிகளுக்கு அறிவிக்கின்றனர். பிறநாட்டவர்கள் இறக்க நேர்ந்தால் அவர்களின் உடைமைகள் உறவினரிடம் சேர்ப்பிக்கப்படுகின்றன. இறந்தவர்களின் பிரேதங்கள் புதைப்பிக்கப்படுகின்றன. மூன்றாவது பிரிவினர் நாட்டில் ஏற்படும் இறப்பும் பிறப்புகளைக் கவனிக்கின்றனர். உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற பேதமின்றி எல்லோருக் கிடையிலும் ஏற்படும் இறப்பும் பிறப்புகள் தவறாமல் பதியப்படுகின்றன. நாலாவது பிரிவினர் சந்தைகளைக் கவனிக்கின்றனர். இவர்களே நிறைகளுக்கும் அளவைகளுக்கும் பொறுப்பாயிருக்கின்றனர். சனங்களுக்கு அறிவித்தபின் காலத்திற் கிடைக்கும் விளைபொருள்கள் பகிரங்கத்தில் விற்கப்படுகின்றன. ஒன்றுக்கு அதிகமான பண்டங்களில் வியாபாரஞ் செய்ய எவரும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஐந்தாவது பிரிவினர் கைத்தொழிற் பண்டங்களைக் கவனிக்கின்றனர். புதிய பண்டங்களும் பழைய பண்டங்களும் வெவ்வேறாக வைத்து விற்கப்படுகின்றன. புதியவற்றையும் பழையவற்றையும் கலந்து விற்போர்க்குக் குற்றம் விதிக்கப்படுகின்றது. ஆறாவது பிரிவினர் வியாபாரப் பொருள்களின் விலையிற் பத்திலொன்றை அறவிடுகின்றனர். இவ்வாறு ஆறு பிரிவினர்களும் கடமை ஆற்றுகின்றனர். இவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து, பொதுக் கட்டடங்களின் பாலிப்பு, அவற்றின் பழுதுபார்ப்பு, பண்டங்களின் விலை, சந்தை, துறைமுகம், ஆலயங்கள் ஆதியவற்றுக்குப் பொறுப்பாயிருக்கின்றனர்.

கரின் வேறு அதிகாரிகள் இராணுவத்தை நடப்பிக்கின்றனர். இவர்கள் ஐந்து உறுப்பினர் அடங்கிய ஆறு சபைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். ஒன்று கடற்படை அதிகாரிகளோடு ஒத்துழைக்கின்றது. இரண்டாவது யுத்தத்துக்குரிய இயந்திரங்களையும், போர்வீரரின் உணவையும் பிற பொருள்களையும் கொண்டு செல்லும் எருதுகளையும் வண்டிகளையும் கவனிக்கின்றது. இது, வேலையாட்களையும், பறையடிப்போரையும், சல்லரி போடுவோரையும், குதிரைப்பாகரையும், இயந்திரம் பழுதுபார்ப்போரையும், அவர்களின் உதவியாளரையும் அளிக்கின்றது. சல்லரிகளால் செய்யப்பட்ட ஓசையை அறிந்து வேலையாட்கள் குதிரைகளுக்குப் புல் கொண்டுவருகின்றனர். மூன்றாவது பிரிவு காலாட்படைக்குப் பொறுப்பாயிருக்கின்றது. நாலாவது, குதிரைப்படைக்கும், ஐந்தாவது தேர்களுக்கும், ஆறாவது யானைப்படைக்கும் பொறுப்பாயிருக்கின்றன. அரசினரின் ஆயுதசாலையுண்டு. ஒவ்வொரு போர்வீரனும் ஆயுதங்களை ஆயுதசாலையிலும், குதிரை அல்லது யானையை இலாயத்திலும் விட்டுச் செல்கின்றான். அவர்கள் யானைக்குக் கடிவாளமிடுவதில்லை. தேர்களை எருதுகள் இழுத்துச் செல்கின்றன. தேரை இழுத்துக் களையாதபடி குதிரைகள் பக்கத்தே நடத்திச் செலுத்தப்படுகின்றன. தேர்ப்பாகனின் இரண்டு பக்கங்களிலும் ஒவ்வொரு வீரர் இருக்கின்றனர். போர்யானை நாலு வீரரைக்கொண்டு செல்கின்றது. ஒருவன் பாகனும் மூவர் போர்செய்வோருமாவர்.

தத்துவ சாத்திரிகள்

மகஸ்தனீஸ் தத்துவ சாத்திரிகளை இருவகையாகப் பிரிக்கின்றனர். ஒரு பிரிவினர் 1 'பிராச்மேன்' என்றும் மற்றுப்

1. Brachmanes

பிரிவினர் 2 'சார்மேன்' என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர் பிராக்மென்களின் கொள்கைகள் உண்மையாக விருக்கின்றமையின் அவர்கள் மிகவும் மதிக்கப்படுகின்றனர். கருப்பத்திலிருந்தே அவர்கள் அறிவாளிகளின் பாதுகாப்பில் இருக்கின்றனர். தாயினதும் குழந்தையினதும் நலத்துக்காக சில கிரிகைகளைச் செய்வதாகப் பாசாங்கு செய்து அறிவாளிகள் அவளுக்கு வேண்டிய புத்திமதிகளைக் கூறுகின்றனர். அவர்களின் புத்திமதிகளை ஆவலோடு கேட்கின்றவள் மிகவும் அதிட்டசாலி என்று கருதப்படுகிறாள். பிறந்தபின் குழந்தை ஒருவரின் பின் ஒருவராக அறிவில் உயர்ந்த பலரின் பாதுகாப்பில் இருந்து வருகின்றது.

தத்துவ சாத்திரிகள், சுத்தமான வளைத்தடைத்த சோலைகளின் மத்தியில் வசிக்கின்றனர். அவர்களின் வாழ்க்கை சாதாரணமானது; புல், மான்தோல் முதலியவற்றின் மீது படுக்கின்றனர். அவர்கள் விலங்கின் மாமிசம் புசிப்பதில்லை; பெண் போகத்தை வெறுக்கின்றனர். கேட்பதற்கு அறிவைக்கொடுக்கும் பலவற்றைப் பேசுவதில் அவர்கள் காலத்தைப் போக்குகின்றனர். அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்போர் மௌனமாகவும் அமைதியாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இப்பிரமாணத்தைத் தாண்டும் எவரேனும் இரக்கமின்றி அக்கூட்டத்திலின்றும் விலக்கப் படுகின்றனர். இவ்வாறு வாழும் ஒவ்வொருவரும் முப்பத்தேழு ஆண்டுகளுக்குப்பின் தத்தம் இல்லங்களுக்குச் செல்கின்றனர். அப்பொழுது அவர்கள் அழகிய மசிலின் ஆடைகளை உடுக்கின்றனர்; விரல்களில் மோதிரங்களும் காதிற் குண்டலமும் அணிகின்றனர்; தொழில் செய்கின்ற விலங்குகளல்லாத பிறவற்றின் ஊனைப்புசிக்கின்

---

2. Sarmanes

றனர். காரமானதும் அதிகம் தாளித்ததுமாகிய உணவை அவர்கள் விரும்புவதில்லை. எத்தனை மனைவியரை யும் அவர்கள் மணந்து கொள்ளலாம். அடிமைகளில்லாமை யால், கூடிய தொகை மனைவியர்களையும் பிள்ளைகளையும் உடையராயிருத்தல் தமக்கு வசதியாகுமென்று எண்ணு கின்றனர்.

பிராமணியர் சாத்திர உண்மைகளைத் தம் மருக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை. பிறருக்கு மறைக் கப்பட்ட அவ்வுண்மைகளை வெளிப்படுத்தி அவற்றின் பரிசுத்தத்தைக் கெடுத்து விடுவார்கள், அல்லது உண்மை அறிவு பிறந்து தம்மைவிட்டுப் பிரிந்து விடுவார் கள் என்று அவர்கள் அஞ்சுகின்றனர். நல்ல மனைவியும் கணவனும் சுகதுக்கங்களை சமமாகப் பாவித்து வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். அவர்கள் அடிக்கடி பேசும் விஷ யங்களில் மரணம் ஒன்றாகும். பிறப்பைப்போல இறப்பும் வரும் என்று அவர்கள் சாத்திரம் கூறுகின்றது. மனித னுக்கு சேரும் சுகதுக்கங்களெல்லாம் கனவுபோன்றமாயை என்றும், இவ்வுலகின் ஒரு பொருள் சிலருக்குத் துன் பத்தையும், வேறுசிலருக்கு இன்பத்தையும் கொடுக்க முடியாதென்றும், ஒரே பொருள் வெவ்வேறு காலங்களில் விரோதமான அனுபவங்களைக் கொடுக்கக் காரண மென்ன என்றும் கூறுகின்றனர்.

இயற்கை நிகழ்ச்சியைக் குறித்தளவில் அவர்கள் குறை வான விளக்க முடையவர்களா யிருக்கின்றனர். அவர்கள் கட்டுக்கதைகளை நம்புகின்றனர்; நியாய ஆராய்ச்சி யிலும், பார்க்கச் சாதனையிற்றிறமையுடைய வர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்களின் கொள்கைகள், பலவகை யில் கிரேக்கர் கொள்கைகளோடு ஒற்றுமையுடையனவாய்க்

காணப்படுகின்றது. கிரேக்கரைப்போலவே அவர்களும உலகம் ஓர்காலத்தில் உற்பத்தியான தென்றும், அது உருண்டை வடிவினதென்றும், அதனை உண்டாக்கிய கடவுள் அதன் எல்லாப் பாகங்களிலும் செறிந்திருக்கின்றாரென்றும் கூறுகின்றனர். இவ்வுலகின் உற்பத்திக்கு முதற்காரண முண்டென்றும் அது நீரினின்று உண்டாயிற்றென்றும், நிலம் தீ நீர் காற்று என்னும் நாலுபூதங்களை விட ஐந்தாவது பூதம் ஒன்றுண்டென்றும், அதினின்றும் வானமும் நட்சத்திரங்களும உண்டாயின வென்றும் அவர்கள் நம்புகின்றனர். பூமி உலகின் மத்தியில் இருப்பதாகக் கருதப்படுகின்றது. சிருட்டி, உயிரின் இலக்கணம் இவைபோன்ற பல விஷயங்கள் கிரேக்கர் கொள்கைகளோடு ஒத்திருக்கின்றன.

இனி சார்மேன்களில் 'ஹைலோபியோய்' என்னும் பிரிவினர் மிகவும் மரியாதை செய்யப்படுகின்றனர். அவர்கள் காட்டில் வசித்து அங்கு கிடைக்கும் இலைகளையும் பழங்களையும் புசிக்கின்றனர்; மரப்பட்டையாற் றைத்த உடையை உடுக்கின்றனர். பெண்போகமும் மதுமாமிசமும் அவர்களுக்கு விலக்கு. அரசன், தூதவர் மூலம் இவர்களிடம் தனக்குவேண்டிய ஆலோசனைகளைச் செய்கிறான். இவர்கள் மூலம் கடவுளுக்கு வழிபாடு செய்விக்கின்றான்.

இவர்களுக்கு அடுத்தபடியில் உள்ளோர் வைத்தியர். இவர்கள் மனிதனின் இயற்கையைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி செய்கின்றனர். அவர்களின் பழக்க வழக்கங்கள் சாதாரணமானவை. அவர்கள் வயல்களில் வசிப்பதில்லை. அவர்களின் உணவு அரிசியும் வாளியும். இவற்றை அவர்கள் எவரிடமேனும் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளுகின்றனர்

அல்லது, விருந்தாகத் தங்குமிடங்களிற் பெறுகின்றனர். இவர் தமது கல்வியின் விசேடத்தால் சந்தோஷமான விவாகங்களை ஒழுங்கு செய்வர். பிறக்கும் குழந்தைகள் ஆண் அல்லது பெண் என்று முன் அறிந்து சொல்லுவர். அவர்கள் சாப்பாட்டு முறைகளால் நோயை மாற்றுகின்றனர். மருந்தை அருமையாகப் பாவிக்கின்றனர். பிரதானமாகத் தயிலங்களையும் பூச்சுகளையுமே அவர்கள் உபயோகிக்கின்றனர். மற்றைய முறைகள் இயற்கைக்கு மாறுபாடானவை என்று கூறுகின்றனர். இவர்களும் வேறு சில வகுப்பினரும் நாள் முற்றும் அசையாது ஓரிடத்தில் நிற்றல் போன்ற அப்பியாசங்களைச் செய்கின்றனர்.

இவர்களையன்றி மந்திரவித்தைக்காரரும் வேடம் பூண்டோருமிருக்கின்றனர். இவர்கள் தாமும் உயர்ந்த திருத்தமுடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். மறு உலகத்தைப் பற்றிய எண்ணம், பக்தியையும் பரிசுத்தமும் உண்டாக்குமென்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். இவர்கள் சிலரிடமிருந்து பெண்கள் சமய சாத்திரத்தைக் கற்கின்றனர்.

பாடலிபுத்திரா (பற்னு)

கங்கையாற்றின் அகலம் 100 * ஸ்ராடியா. அதன் குறைந்த ஆழம் 120 அடி. கங்காநதியும் இன்னொரு ஆறும் சந்திக்குமிடத்தில் 'பலிபோத்திரா' என்னும் ஓர் நகர் இருக்கிறது. இதன் நீளம் எண்பது ஸ்ராடியா, அகலம் பதினைந்து ஸ்ராடியா. அது நீண்ட சதுரவடிவானது. அதைச்சுற்றி மரத்தினால் இடப்பட்ட அரண் உண்டு. அம்புகள் எய்யக்கூடியதாகச் சுவரின் இடையிடையே

* 606 அடி 9 அங்குலமுள்ள ஓர் கிரேக்க அளவை.

துவாரங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சுவருக்கு முன்னால் அகழி ஒன்று இருக்கிறது. நகரின் கழிவு நீர் இதனுள் விழுகின்றது. இவ்விடத்திலுள்ளவர்கள் இந்தியா முழுமையிலும் வாழ்பவர்களிலும் விசேஷமானவர்கள். அரசன் தனது குடும்பப் பெயரோடு 'பலிபோத்திரா' அல்லது 'சந்திர கோத்திரா' என்னும் பெயரைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

அகழிகள் 600 அடி அகலமும் 30 முழ ஆழமுமுடையன. மதில் 570 கோபுரங்களும் அறுபத்திநாலு வாயில்களும் உடையதாயிருந்தது. இந்தியர் ஒவ்வொருவரும் சுதந்திரவாழ்க்கையுடையவராயிருந்தனர். அடிமைகள் ஒருவரும் காணப்படவில்லை. *

* Indian antiquary VOL. 6. Pp. 123—124; 131—133; 238—239; 243, 245.

III. கடவுட்கொள்கை

திருமால்

முல்லை நில மக்கள் திருமாலைக் குல தெய்வமாகக் கொண்டு வழிபட்டனர். திருமாலைப் பற்றிக் கூறப்படும் வரலாறுகளை நோக்குமிடத்து, அவை கண்ணன் வழிபாடே என்று நன்கு விளக்குகின்றது. இவ்வழிபாடு பாரதப் போருக்குப்பின் ஏற்பட்டதெனச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். முல்லை நிலமக்கள் திருமாலுக்குப் பாற்சோறு பொங்கிப் படைப்பர்; ஆயர் வேய்ங்குழலூத ஆய்ச்சியர் மாயன் புகழ் பாடிக் குரவையாடுவர். குரவை யென்பது காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச் செய்யுள் பாட்டாக எழுவரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கை பிணைந்தாடுவது.

பரிபாடலில் கண்ணனும், கண்ணனின் மூத்தோன் பலதேவனும் ஒருவராக வைத்து வழுத்தப்படுகின்றனர். பரிபாடலில் மாயோனைத் துதிக்கும்பாட லொன்றை வசன நடையிற்றருகின்றேம்.

மாயோனே! மாயோனே! மறுபிறப்பறுக்கும் மாசில்லாத சிவந்த பாதங்களுடைய நீலமணி போன்று விளங்குந் தோற்றமுடைய மாயோனே! நிலம், நீர், தீ, காற்று விசும்பு என்னும் ஐந்து பூதங்களும், இவற்றோடு ஞாயிறு, திங்கள் வேள்வி முதல்வன் என்னும் மூவர் சேர்ந்த அட்ட மூர்த்தங்களும், திதியின் சிறுவராகிய அசுரரும், காசிபன் மக்களாகிய ஆதித்தர் பன்னிருவரும், குற்றமற்ற எட்டு

வசுக்களும், பதினொரு உருத்திரரும், காலிச் செல்லும் குதிரை வயிற்றிற் பிறந்த அசுவினிதேவர் இருவரும், இயமனும் அவன் ஏவல்கேட்கின்ற கூற்றுவரும், ஒவ்வொன்று ஏழுவகைப்பட்ட மூவகை உலகமும், உலகின் உயிர்களும் நின்கட் தோன்றிப் பரந்தன என்று அழியாத மெய்ப்புடைய வேதமுரைத்தது. அவற்றையெல்லாம் கூறுதற்கு உரியமல்லேமாயினும் ஈண்டு சிலவற்றைப் பிறழ உரைக்கின்றேம். வேதமாகிய தடாகத்துள் மலர்ந்த பிரமனும், அவன் தாதையும நீ என்று நாவலந்தீவின் அந்தணர் அருமறைபகரும். காவல் காத்து நின்ற அழகிய ஆபரணமணிந்த அமரரை ஓட்டிக் கவர்ந்து வந்த அமிர்தத்தால் ஈன்றாளது துன்பத்தைக் களைந்த புள்ளினை ஊர்தியாக வுடையோய்! அன்னையின் துயர்களைந்த கருடனை எழுதப்பெற்ற கொடியோய்! உனது பாதங்களைத் தொழாதவர்களுமுளரோ? குறள் வடிவமாக உலகை அளக்கின்ற காலத்துக் கீழேழுலகையும் எஞ்சாமல் அளந்த அடியினையுடையோய்! எல்லாவற்றையும் எரிக்கின்ற நெருப்பு, கூற்றுவர், ஞமன், குற்றமில்லாத ஆயிரங் கதிருடைய ஆதித்தர் பன்னிருவர், என இவரெல்லாம் ஒன்றாகக்கூடும் உக இறுதிக்கண் பூமி நீரிடை அமிழ்ந்திற்று. அக்காலத்தும், பன்றியாகி யதனை மருப்பாற் பெயர்த்தெடுத்தாயென்றும், விசும்பினின்றும் ஒழுகும் புனலை வெள்ளை அன்னச் சேவலாய்ச் சிறகினாற் புலர்த்தினையென்றும், பூமியிலுறையும் தேவராகிய முனிவரும் வானத்து உறையும் முப்பத்துமூவரும் விசும்பினின்று நின்னைத் துதித்துப் பாடுவர். அன்னோர் பாடுவது தமக்கு முன்னோராகிய பாடுவோரின் முறைமையே. எம் பாடல்கள் தாமும் எம் முன்னோர் பாடும் முறையினவே. நின் தொன்மை அறியமுடியாத தன்மையில் எமக்கும் அவர்க்கும் வேற்றுமையின்று.

மாகதேவனே! பல தேவனே! பொன்னிறமேனி யுடைய காமனே! பச்சடம்புடைய மாலே! ஆய்ச் சியரோடு கைகோத்தாடுதலின் அவர் குலமும் இடமும் ஆயினோய்! அறியப்படாத மாயினோய்! அன்பர்க்கு விடாத நின்னைக் கண்டோய்! மாயாத நிலைபேற்றையுடையவனே! பழைய முறையில் வந்த புதல்வா! நல்ல யாழுடைய பாண! வையம்பணிந்த செல்வ! வெற்றிச் சங்குடையவனே! பொன்னிறத்தால் மிக்க ஆடையை யுடையாய்! வலம்புரிச் சங்கைத் தாங்கிய அண்ணலே! மற்போரில் வல்லவ! இலக்குமியின் காமக! பெருவலியுடைய மன்னவ! பெரிய உலகந் தோன்றாத காலத்து, நிறைந்தவெள்ளத்தின் நடுவே பிரமனைக்கொண்ட உந்திக்கமலமாகிய பொகுட்டுத் தாமரையையுடையை! நின் சக்கரமே உலகுக்கு நிழலாவது. (பரிபாடல் 3.)

திருமாலுக்கு உயிர்ப்பலி கொடுத்து வணக்கஞ் செய்யப்பட்டதாக எவ்விடத்தும் கூறப்படவில்லை. திருமால் வணக்கமும் வேதங்களிற் சொல்லப்படும் விஷ்ணுவணக்கமும் வேறானவை. வேதங்களிற் சொல்லப்படும் விஷ்ணு சூரியனைக் குறிக்கும். சூரியன்தோன்றி உச்சிக்குவந்து மறைதலாகிய மூன்றிடங்களும் விஷ்ணுவின் மூன்று அடிகளென்று சொல்லப்படும்*. சிவன் முருகன் திருமால் உமை முதலிய வணக்கங்கள் தமிழ்நாட்டுக்குச் சொந்தமானவை.

* Vishnu, the wide-stepper, explained by Yaska as the sun who steps from the eastern horizon to the zenith and from the zenith to the western horizon and whose name was probably derived from Tamil vin the sky (Stone age in India P. 52.)

முருகன்

குறிஞ்சி நிலமக்கட்குக் கடவுள் முருகன். முருகவழிபாட்டைப் பற்றித் திருமுருகாற்றுப்படை பரிபாடல் முதலிய நூல்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன. பாமரர் முதல் ஞானிகள் வரையில் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் அறிவுக்கு எட்டிய வரையில் முருகக்கடவுளைப் பலவாறு வழிபட்டனர். திருமுருகாற்றுப்படையில் பழமுதிர் சோலையிற் குறத்தியர் செய்த போக்தவழிபாடே மிகப்பழமையுடையது. அதனை இவ்விடத்துத் தருகின்றோம்.

“கோழிக்கொடியை கட்டிச் சிறிய தினையரிசியைப் பூக்களோடு கலந்து பலியாகத் தூவி மறியறுத்து ஊர்கள் தோறும் எடுக்கும் தலைமையுடைய விழாவிடத்து முருகக் கடவுள் எழுந்தருளுவார்.

அன்பர் எத்தமிடத்தும், படிமத்தான் இழைத்த வெறியாடுகளத்தும், காட்டிலும், பொழிலிலும், அழகிய ஆற்றிடைக்குறையிலும் ஆறுகளிலும் குளங்களிலும் நாற்சந்தியிலும், கடம்படியிலும், ஊர்க்கு நடுவே எல்லோரும் இருக்கும் மரத்தடியிலும், அம்பலத்திலும் ஆதீண்டுகுற்றியிலும் முருகக்கடவுள் எழுந்தருளுவார். குறமகள் ஊர்க்கு நடுவே கோழிக் கொடி கட்டி, அவ்விடத்தை முருகனுக்குக் கோயிலாக அலங்கரித்து, நெய்யையும் வெண் சிறு கடுகையும் நெற்றியிடத்தே அப்பி சிறுமந்திரங்களை ஓதிவணங்குவான்; வணங்கி அழகிய மலர்களைச் சிந்தி இரண்டு வேறு நிறமுடைய ஆடைகளை ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக உடுத்து, சிவந்த நூலைக் கையிற் காப்பாகக்கட்டி வெண்பொரிதூவுவான்; துய்க் கொழுத்த கடாவின் இரத்தத்தோடு கலந்த வெள்ளரிசியைப் பலியாக இட்டுத்தானியங்களையும் பலி

பாகத்துவிப் பலியுஞ்சினோடு சந்தனத்தைத் தெளித்து குளிர்ந்த செவ்வலரிமாலையையும் சந்தியாவர்த்தமாலைகளையும் தூரவாய் அசையும் படி தூக்குவான்; மலைப்பக்கத்திலுள்ள ஊர்களைப் பசியும் பிணியும் வருத்தாமல் இருக்கும்படி வாழ்த்துவான்; நறிய தூபம் கொடுத்து அருவியின் ஓசையுடைய பல வாத்தியங்கள் ஒலிக்க சிவந்த பூக்களையும் செந்தினையையும் பரப்பி முருகன் வரும்படி வழிபடுவான் *(முருகாற்றுப்படை)

“பெரிய போரிடத்துச் சூரபன்மாவைக் கிளையோடு அழித்த சுடர் விடுகின்ற வேற்படையுடையோய்! கறையில்லாத கார்காலத்து வெண்மேகம் எழுந்தாலன்ன நறிய அகில் முதலிய வற்றின் புகையை விரும்பினோய்! ஆறுமுகமும பன்னிரண்டு தோளுமுடையாய்! அழகிற் பிறரை வென்ற வள்ளியது நலத்தை நயந்தோய்! பிரிந்தகணவர் மீண்டு வந்து புணர்ந்து, பின் நீங்காதுறைதற் பொருட்டு வரம் வேண்டி மகளிர்யாழ் மீட்டு நின்னை பாடுகின்ற பாட்டை விரும்பினோய்! பிறந்த ஞான்றே நின்னை எதிர்த்து இந்திரன் முதலிய தேவர் அஞ்சிய சிறப்புடையோய்! இருபிறப்பினையும், அப்பிறப்பான் வந்த இரண்டு நாமத்தினையும், இளகிய நெஞ்சத்தினையும், ஒப்பில்லாத புகழினையுமுடைய அந்தணரது வைதிகவொழுக்கத்தினைப் பொருந்தினோய்! நின்னையாங்கள் மேன்மேல் அடுத்தடுத்து வழிபடுவதன் பயன், அவ்வழிபாடுகள் மென் மேலும் நின் புகழினும் பலவாகுதலேயாகும். (பரிபாடல்)

---

*முருகு மெய்ப்பட்ட புலைத்தி போலத் தாவுபு தெறிக்கும் (புறம் 259)

களவுக் காலத்தே காதலனை நினைந்து மெலியுங் குறச் சிறுமியை முருகன் வருத்திய தாகக்கருதி வெறியாட் டெடுப்பதும் குன்றவாணர் வழக்கு.

வெறியாடும் முருகபூசை செய்வோன், சோற்றைப் படைத்துச் செம்மறிக் குட்டியறுத்துச், செங்கெற் பொரி சிதறி வணங்கிச் சிறுமியின் நெற்றியைத் தடவி விடுதலே வெறியாட்டெடுப்பதின் விபரமாகும். *

வருணன்

கடலோரங்களிலிருந்த பரதவர் வலைவளம்படவேண்டிப் பூர்வக்காலங்களில் மணலிடத்தே சுறாக்கோடு நட்டு, வெண்டாளி மலரைச் சூடி ஆடி வழிபடுவர்.

ஆரியரது சமயக் கொள்கைகள் ஆரம்பத்தில் நகர் களிலன்றி பிற விடங்களிற் பரவியிருந்ததென்று சொல்ல இடமில்லை. ஆரியரது வருண வழிபாடும், தமிழரது வருண வழிபாடும் தம்முள் வேறுபாடுடையன. பூர்வ குடிகளாகிய தமிழர்களது வருணன் என்னும் கடவுட் பெயரை ஆரியர் தம் கடவுளுக்கு இட்டு வழங்கினர் என்பது மிகவும் பொருத்தமாகின்றது. ‡

* களன் இழைத்துக் கண்ணி சூட்டி
வளநகர் சிலம்பப் பாடிக் கண்ணிசூட்டி
உருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு நடுநாள் (அகம் 22)

‡ "The Aryan God Varuna was probably the God of the Dravidian tribes, being on the borders of the sea to whom the Aryan Rishis accorded a place in their patheon (Dravidian India P. 96.)

இந்திரன்

மருத நிலமக்கள் பயிர் வளம்படவேண்டி இந்திரனை வழிபட்டனர். இந்திரன், இருப்புத் தண்டைக் கையில் ஏந்திய கடவுள் என்று சொல்லப்படுவன்.

> "வச்சிரத்தடக்கை நெடியோன் கோயிலுட்
> போர்ப்புறு முரசங் கறங்க" (புறம் 241).

இந்திரனுக்கு கொடியேற்றித் திருவிழாக்கள் நடை பெற்றன என்று சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை முதலிய நூல்களால் அறிகின்றோம். உழவர் வயல்களில் பருப்போடு அரிசி இட்டுப் பொங்கிய சோற்றைப் படைத்து இந்திரனுக்கு வழிபாடு செய்தல் பெரும்பாலும் முற்கால மரபாயிருந்தது. இந்திரன் என்னும் சொல் இறைவன் என்பதன் உச்சரிப்பு வேறுபாடென்று பண்டிதர் சவரிராய பிள்ளை அவர்கள் கூறுவர். தொல்காப்பியத்தில் "வேந்தன்" என்னும்பெயரே காணப்படுகின்றது. பண்டைகால மக்கள், நீதி அரசனின் ஆட்சியில் மழை பெய்கின்றதென நம்பினார்கள். அரசனையே மக்கள் தெய்வமாகக் கொண்டு வழிபட்ட காலமுமுண்டு. இது பண்டை எகிப்தியர் வரலாற்றால் உணரலாம். ஆகவே இறைவன் வழிபாடே இந்திரன் வழிபாடாக மாறிற்று என்று கருத இடமுண்டு.

கொற்றவை

பாலை நிலமக்கள், கொற்றவைக்கு எருமை ஆடு முதலிய விலங்குகளை வெட்டிப் பலியிட்டு வணங்கினர். தொல்காப்பியர், கொற்றவை, பாலை நிலத்துக்குத் தெய்வமெனக் கூறவில்லை. புராணிகர் கொற்றவையை உமாதேவியாரோடு ஒன்று படுத்திக் கூறினர். சிவசத்தி வணக்கம் உயர்ந்த

தந்தக் கொள்கையுடைய மக்களுக்கிடையிலேயே காணப் பட்டது. அவர்களுக்கு இவ்வகையான கோரவணக்க முரியதாக எங்கிடத்துஞ் சொல்லப்படவில்லை. சண்டையில் வெற்றியைக் கொடுப்பதெனக் கருதப்பட்ட சண்டைத் தெய்வம் காலத்தில் சிவபெருமானின் சக்தியாகிய உமை எனப் பிழையாகக் கொள்ளப்பட்டது. திருமுருகாற்றுப் படையில் முருகக் கடவுள் கொற்றவை சிறுவன் எனக் கூறப்படுகின்றனர். புராணமதம் சங்ககாலத்துக்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே பரப்பத் தொடங்கிவிட்டது.

நாற்பெருங் கடவுளர்

நகர்களில், சிவன், திருமால், பலதேவன் முருகன் முதலிய தெய்வங்களுக்கு ஆலயங்களிருந்தன. பிறதெய்வங்களுக்கும் ஆலயங்கள் இருந்தபோதும் இந்நாற் தெய்வங்களுமே பெருங் கடவுளராக வழிபடப்பட்டனர்.* இதனை,

"ஏற்றுவல னுயரிய வெரிமரு ளவிர்சடை
மாற்றருங் கணிச்சி மணிமிடற் றோனும்
கடல்வளர் புரிவளை புரையுமேனி
அடல்வெந் நாஞ்சிற் பனைக்கொடியோனும்
மண்ணுறு திருமணி புரையுமேனி
விண்ணுயர் புட்கொடி விறல்வெய்யோனும்
மணிமயி லுயரிய மாறா வென்றிப்
பிணிமுக வூர்தி யொண்செய்யோனுமென
ஞாலங் காக்குங் கால முன்பிற்
றோலா நல்லிசை நால்வர் (புறம்-56)

என்னும் புறநானூற்றால் இனிது அறியலாகும்.

---

*பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலு
மறுமுகச் செவ்வே ளணிதிகழ் கோயிலும்
வால்வளை மேனி வாலியோன் கோயிலு
நீல மேனி நெடியோன் கோயிலும் (சிலப்)

சிவ வழிபாடு.

சிவ வழிபாடே தமிழர்களின் ஆதி வழிபாடாயிருந்தது. ஆகவே தமிழ் மக்கள் சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபட்டனர். ஏனைய கடவுளரையும் சிவனொடு ஒன்று படுத்தியோ, அல்லது சம்பந்தப் படுத்தியோ புராணங்கள் கூறுகின்றன.

> "நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப்
> பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வ மீறாக."

என, மணிமேகலை என்னும் புத்த நூலிற் கூறப்படுதலால் சிவனை எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் மேலாக வைத்து வழிபட்டாரென்பது நன்கு விளங்கும்.

மொகஞ்சதரோவில் சிவ வழிபாடு இ[illegible]று முன்னோரிடத்தில் விளக்கப்பட்டது. சிவ மதம் இந்திய நாடன்றி அமெரிக்கா கிரேக்கம் முதலிய நாடுகளிலும் பரவியிருந்தது. மோசஸ் கடவுளருளிய பத்துக் கட்டளைகளை *சிவன் மாதத்தின் ஆறாம் நாள் வெளியிட்டார் என்று சொல்லப்படுகின்றது. மோசஸின் காலம் கி. மு. 1600. எகிப்தை அடுத்த நாடுகளில் சைவ சமயம் வழங்கியதென்பதற்கு இது சிறந்த ஆதாரமாகும். மிகப் பழைய சிவாலயமொன்று சமீபத்தில் அமெரிக்காவில் கொலராடோ ஆற்றோரத்திலுள்ள பீடபூமியிற் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அச்சம பூமி மற்றத் தரைப் பாகத்தினின்று துண்டிக்கப்பட்டு இலட்சக் கணக்கான ஆண்டுகளாயிருக்க வேண்டுமென்று ஆராய்ச்சிகாரர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். சமபூமி மட்டத்தில் ஒடிக்

---

* These events occurred on the 6th day of the third month Sivan (Analysis of scripture History P. 77.) "Sivan (May)" Historian's History of the world vol. 1. P. 383.)

கொண்டிருந்த கொலராடோ ஆறு ஏழாயிரம் அடி ஆழத்துக்கு நிலத்தை அரித்துச் சென்றிருக்கின்றது. இவ்வாறு செல்வதற்கு 10,0000 வருடங்கள் பிடித்திருக்க வேண்டுமென சில நூலார் கூறுகின்றனர். சிவன் ஆலயத்தைப் பக்கத்திலுள்ள இடங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிவனுடைய நகரச் சதுர மைலுள்ள சதுரமானதும் செங்குத்தானதுமான ஒரு மலையிலுள்ளது. இதைக் கண்டு உலகம் வியந்தது. அங்கு தீக்கடைக் கற்களால் செய்த அம்புத் தலைகள் காணப்பட்டன.*

மிருகபலி

பாலை நிலமக்கள் காளிக்கு எருமை முதலிய விலங்குகளைப் பலி கொடுத்து வழிபட்டார்களென அறிகின்றோம்.

---

* "In September, the world was thrilled by the story of the American scientists who scaled the 'lost world' of Shiva's temple in the Canyon of Arizona. Shiva's temple explorers found flint arrow head and white footed mice"
(Cavalcade Dec. 18-1937—London).

In the wild mountainous State of Colorado, seventh largest in America scientist of the W. S. Museum of Natural History three months ago announced discovery of a 'Lost world.' The focal point was 'Shiva's Grand Temple a half square mile of solid rock plateau isolated from the mainland by 9000 ft. Canyons eroded by rivers some 200,000 years ago, (News Review—London Sept. 23-1937) "Shiva's Temple is one of the surface points which have been left high and dry by water on four sides. Conservative estimates put the date when animal life was cut off from the rest of the world as at least 100,000 years ago" (Times of Ceylon Sunday illustrated June 17-1937.)

முருக வழிபாட்டின வெறியாட்டாளன் ஓர் ஆட்டுக்குட்டியை அறுப்பது வழக்கமாயிருந்தது. முருகன் உறைவதும் அரைக்கட்டிக் கட்டப்பட்டதுமாகிய கடம்பை அன்பாகப் பல வகைப் பூசைத்திரவியங்களுடன் சென்று வழிபட்டதாகப் பரிபாடலிற் கூறப்படுகின்றது*. மறி அறுத்த வழக்கம், திருப்பரங்குன்றம் போன்றவிடங்களின் மறியைக் கடம்பமரத்தின் அடியிற் கட்டும் வழக்கமாக மாறிற்று என்று கருத இடமுண்டு. மறிகட்டப்படும் கடம்பே தமிழர் வேள்விகளின் யூபமாக மாறியிருத்தல் கூடுமெனக் கருத இடமுண்டு. தென்னாட்டு அரசர் செய்த பெரிய வேள்விகள் வடநாட்டாரின் யாகங்களோடொத்திருக்க இடமுண்டு. தமிழரது வேள்விச்சாலைகளில் மான்றுஞ்சும் என்று சொல்லப்படுகின்றது‡. தமிழர் செய்த பெரிய வேள்வி என்பது ஓமகுண்டத்தில் நெய் சொரிந்து பெரிதாகச் செய்யப்படும் ஓமக்கிரியையாகும். ஓமகுண்டங்களில் வளர்க்கப்படும் மூவகை அங்கிகளும் சிவபெருமானின் மூன்று கண்களாகிய சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் ஒளியுடைப் பொருள்களைக்குறிப்பனவாம். சிவபெருமானுடைய மூன்று கண்களும் தனித்தனி வழிபடப்பட்டன என்று சிந்து நதிப்பள்ளத்தாக்கிற் காணப்பட்ட முத்திரைகளிற் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று ஹெரஸ்பாதிரியார் கூறுகின்றார். பத்துப்பாட்டு முதலிய சங்க நூல்களிற் சொல்லப்படும் வேள்விகள் என்பன இவ்வகையினவே. ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட தமி

*பரி 17

‡ சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை
அந்தியந்தணரருங்கடனிறுக்கு
முத்தீவிளக்கிற்றுஞ்சும் (புறம் 2)

பூரண கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த ஆகமங்களில் இவ்வகையான வேள்விகளைச் சொல்லப் படவில்லை. தமிழர் ஆரியருடைய தெய்வங்களைக் கொண்ட பின்னர், ஆரியரைப் போல வேதத்தை ஓதவும், தேவர்களைக் கொண்டாடவும், ... விருந்தோம்பவும், பிற பல கொண்டாட்டங்களும், ... பலியிடவும் ஆயின.

ஆரியர்களுடைய வேதங்களுக்குச் சார்பான நூல்களை ஆகமங்கள் எதிர்க்கவில்லை எனினும் ஒப்புக் கொள்ளவுமில்லை. ஆகமங்களை ஒப்புக்கொண்டு இணக்கப் பட்ட பூர்வீகத் தமிழர், ஆரியர் தெய்வங்களாகிய இந்திரன், வருணன், அக்கினி முதலிய தெய்வங்களைத் திருப்திப்படுத்தக் கொண்டாட வணங்கத்தக்கது. ஆடு, மாடு முதலிய சாக்தேயர் ஒன்றைக்கொண்டு தவறு செய்து வேள்வி ஆரியரது பாகங்களைப் பலியாகத் தொடுக்க ... புண்ணியமாகக் கருதினர். இதனை,

யாவர்க்குமாம் இறைவற்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்குமாம் பசுவுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்குமாம் உண்ணும்போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கின்னுரை தானே"

என ஆகமசாரமாகிய திருமந்திரத்துள் திருமூலர் கூறி யிருக்கின்றார். தமிழர் தமது வேள்விகளில் யூபமாகிய தறியில் பசுவைக் கட்டிப் புல்லுக் கொடுத்தார்கள் எனக் கூறுதல் ஏற்புடைத்து. "பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட்டு எரியோம்பும் சிறப்பர்" எனச் சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் கூறிய தேவாரத்தில் 'பசுவேட்டு' என்பதற்கு

தலைவை பொருள். வேட்டல் என்பதற்கு ஓம்பல் என்பது பொருள். இன்றும் மணக்கிரியைகளின் முடிவில் மணப் பந்தரின் பசுவைக் கொணர்ந்து வாயுறை கொடுத்தலும், புதுமனைப் பிரவேசகாலத்துப் பசுவை அதனுட் கட்டி வாயுறை கொடுத்தலும் வழக்கமாயிருக்கின்றது.

இக்காலம் மகேசுரபூசை என்னும் பெயருடன் நடைபெறுவது அக்கால; தமிழர் வேள்வியாயிருந்திருக்கக்கூடும். மகேசுரபூசையின் சிறப்பைத் திருமந்திரம் சிறப்பாகக் கூறுகின்றது. வள்ளுவனாரும் விருந்தோம்பலைப் பாராட்டிக் கூறுகின்றனர். வேள்வி முடிவில் பலருக்கும் சோறளித்தல் வழக்காயிருக்கிறது. தமிழ் அரசர் புரிந்த யாகங்களில் மிருகங்களை வதைத்தார்கள் என்று எங்குஞ் சொல்லப்படவில்லை. இராவணன் முதலிய தமிழ் வேந்தர் ஆரியமாக ஆடம்பரப்படுத்திக் கொலை சம்பந்தப்பட்ட யாகங்களை ஆற்றினார்கள் என்றே சொல்லப்படுகின்றது. இராவணன், தாரகன் ஆதியோர் ஆகமங்களிற் கூறப்படுவது போலவே நிராதுக் கடவுளை வழிபட்டார்கள் எனச் சொல்லப்படுகின்றது.

"என்பே விறகாக இறைச்சியறுத்திட்டுப்
பொன்போற் கனலிற் பொரியவறுப்பினும்"

என்னும் திருமூலர் திருவாக்கும் ஈண்டு நினைவுகூரற்பாலது. தமிழரது வேள்வியும் ஆரியரது யாகமும் வேறு. தமிழரது வேள்வி என்பதற்கு விருந்தென்பது பொருள்.

"பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றே மென்பர் விருந்தோம்பி
வேள்வி தலைப்படாதார்"

என்னும் குறளால் இது நன்கு அறியப்படும்.

---

*" அருமடைப் பெருமையால்—விருந்தாற்ற லின்றிருக் தேர்ந்திலை" —(புறம்—166).

வேதம்.

சிவன், முருகன், திருமால், பலதேவன் முதலிய தெய்வங்களுக்குத் துதி ஆரிய வேதங்களில் இல்லை. இருக்கு வேதத்திற் சொல்லப்படும் உருத்திரனும் சிவனும் ஒருவரல்லரென்றும், பிற்காலத்து இருவரும் ஒருவராகக் கருதப்பட்டனரென்றும், உருத்திர வழிபாட்டைக் கூறும் இருக்குவேதத்தின பத்தாம் மண்டலம் பிற்காலத்திற் சேர்க்கப்பட்டதென்றும் வேத ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

முருகன், சிவன், திருமால், பலதேவன் முதலிய தெய்வங்களைத் தமிழ் நூல்கள் வழுத்துமிடத்து "மறைகள் பின்னைத் துதித்தன" எனக் கூறுகின்றன. அவர்களின் பெயர்களே காணப்படாத ஆரிய மறைகளையே தமிழ்ச் சான்றோர் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர் எனக் கூறுதல் எட்டுணையும் பொருந்தாது.

தொல்காப்பியத்தில் எழுத்தாசாறுக்கு யாத்திரை கூறுமிடத்து 'அந்தணர் மறைத்தே என்றும்' பிறிதோரிடத்து 'நரம்பின் மறைத்தே' என்றும் கூறப்படுதலின் பழைய அந்தணர் மறைகள் என்பன பண்ணொடு பல இடங்களை இயக்கிப்பாடிய இசைப்பாடல்களென நன்கு அறியலாம். பரிபாடலுக்குப் பண் கூறப்பட்டிருத்தலும், தொல்காப்பிய செய்யுளியலுரையில் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்ட தேவ பாணிச் செய்யுட்கள் பண்ணொடு கடவுளை வழுத்தும் பாடல்களாகக் காணப்படுதலும், மறைகளெனக் கிளக்கப்பட்ட தமிழ்ப் பாடல்கள் தேவ பாணிச் செய்யுட்கள் போன்றன வாகலாம். சிவபெருமான், முருகக்கடவுள், திருமால், பலதேவன் முதலிய நாற்பெருந் தெய்வங்கள் மேல் இப்

பாடல்கள் பாடப்பட்டனவாயின அவை நான் மறை எனப் பட்டிருத்தல் கூடும். [illegible] எனப்படுவன அப் பாடல்களைக் [illegible] பாடும் முறை பற்றியனவாகும்.

அக் காலத்து [illegible] சொல்லப் படுகின்றது. ஆரியர்களின் இராகங்களைக் குறிக்க வழங்கிய சொற்கள் பல தமிழ்ச் சொற்களாக இருக்கின்றன.* தேவார திருவாசகங்களை திராவிட வேதங்களென வழங்குவர், அவை பாடப்படும் முறையே திராவிட வேதங்களென்பதற்குப் பண்களோசையாகும்.

தமிழ் மதம்.

ஆரியரின் வருகைக்கு முன் தொடக்கம் தமிழர், சிவ மதமும், சைவசித்தாந்தக் கொள்கையு முடையவர்களா யிருந்தனர். "இந்தியாவில் உள்ள மதங்கள் எல்லாவற் றினுள்ளும் சைவசித்தாந்த ஞானமே மிகமேலானது. இது விசேடமாக தென்னிந்தியாவுக்கு அல்லது தமிழருக்குச் சொந்தமானது. தென்னிந்திய மக்களின் பெருமையை அறிய விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் அவர் ஞானத்தைப் பயில வேண்டும்." சைவசமயம், ஆரியருக்கு முற்பட்ட தமிழர் களது சமயம். இது ஒவ்வொரு தமிழனின் உள்ளத்திலும் பதிந்திருக்கிறது. கடவுள், உலகம், உயிர், வினை முதலிய வற்றின் தத்துவங்களை விளக்கும் நூல்கள் இதுவரையும் ஆரிய மொழியில் வெளிவரவில்லை. அந்நூல்கள் தமிழ்

* Several words of them employed in them in describing the Ragas used in singing of the Dravida Vedas belong to the Tamil language (Elements of Hindu Icnography P. 56—T. A. Gopinatha Rao).

மொழியில் மாத்திரம் இருக்கின்றன‡" என்று டாக்டர் போப்பையர் கூறியிருக்கின்றார்.

நடராச வடிவமாகக் கடவுளை வழிபடும் முறை தென்னிந்தியாவிற்கே உரியது.‡ ஐந்து தொழில்களையும் ஒரு கடவுளே செய்கிறார் என்னும் கொள்கையை இவ் வடிவம் உணர்த்துகின்றது.

"தோற்றந் துடியதனிற் றோயுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம்—ஊற்றமாய்
ஊன்று மலர்ப்பதத்தே உற்ற திரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு"

---

‡ The Saiva Siddhanta system is the most elaborate, influential and most intrinsically valuable and undoubtedly valuable of all religions of India. It is peculiarly the South Indian and Tamil religion: and must be studied by every one who hopes to understand the influence of the great south—Indian people . . . Saivaism is the old prehistorical religion of South India, essentially existing from Pre-aryan times, and holds sway over the hearts of Tamil People. But this great attempt to solve the problems of God, and soul, humanity nature, evil suffering, and the unseen world, has never been expounded in English. Its text books exist in Tamil only. (Thiruvasagam) Dr. Pope.

‡ "The worship of Siva as Nataraja for example, is a special cult peculiar to South India. The innumerable shrines and images connected with its worship which as still existing there prove the pre-eminence and popularity of this form of Siva in the south." (South Indian Bronzes P. 47-6. G. O. Gangoly.)

IV. மொழி

மனிதன் ஆதியில் சைகைகளால் தனது எண்ணங்களைப் பிறர்க்கு உணர்த்தினான்; அடுத்தபடியில் சைகைகளோடு சில ஒலிக்குறிப்புகளையும் கலந்து பேசலானான். இது ஊமைகள் செய்கையுடனும் வழங்கும் மொழிபோன்றது. ஒருவன் வியப்பு, கோபம், சோகம், களிப்பு ஆதியவும் பிறவுமாகிய உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும்பொழுது அவற்றுக்கேற்ற அபிநயங்களோடு ஒலிக் குறிகள் சிலவற்றை எழுப்புதலையும் காண்கின்றோம். ஆதிக்கால மனிதன் பேசிய அபிநய மொழியிலிருந்தே கூத்து அல்லது நாடகம் தோன்றிற்று. உணர்ச்சிகளைக் காட்டப் பிறந்த ஓசைகளை விருத்தி செய்தலினாலே பாட்டும் இசையும் தோன்றின. பின் ஓர் பாட்டைப் பாடி அதற்கேற்ப நடித்துக் காட்டலாகிய கூத்துத் தோன்றலாயிற்று. மனிதன் முற்பருவத்து வழங்கிய மொழியே ஆட்டமும் பாட்டுமாகும். இவை முறையே நாடகத் தமிழ் இசைத் தமிழ் எனனும் பெயர்களைப் பெற்றன. இன்றும் ஆலயங்களில் நிகழும் கிரியைகள் பல நாடகத் தமிழைப் பின்பற்றியன.

மனிதன் பிறந்தது முதல் வளர வளர எவ்வாறு மொழியைப் பேசக் கற்றுக் கொள்ளுகிறானோ அம்முறையினையே பாஷையின் வளர்ச்சிக்கும் ஒப்பிடலாம். முற்கால மனிதன் ஆதியில் வழங்கிய சொற்கள் ஓசையின. பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் பெரும்பாலும் இவ்வகையினவே. மனிதன் வழங்கிய ஆதிச் சொற்களைக் கொண்டு அக்கால நாகரிகத்தை அறிந்து கொள்ளலாம். மனிதன் பேசுவதில் முதிர்ச்சி அடைந்த பின்னரே எழுத்தெழுதப் பயின்றான்.

எழுத்து

முற்கால மனிதன் தனது எண்ணங்களைச் சித்திரவாயிலாக விளக்கினான். மனிதனைக் குறிக்க மனிதனையும், காலைக் குறிக்கக் காலையும் கையைக் குறிக்கக் கையையும் பிறபொருள்களைக் குறிக்க அவ்வப் பொருள்களையும் எழுதிக் காட்டுவதே சித்திர எழுத்துகளை வரையும் முறையாயிருந்தது. இவ்வெழுத்துகள் எண்ணங்களை உணர்த்தப் பயன்பட்டனவேயன்றி, ஒலி முறையாகப் பேசும் மொழிக்கு நேர் வரிவடிவான எழுத்துக்களாகப் பயன்படவில்லை. ஆகவே அவன் பேச்சில் வழங்கும் சொற்களின் உச்சரிப்புத் தோன்றும் முறையில் எழுத்துக்களை ஆக்கலாயினான். பல சித்திரங்களை வரைந்து அச்சித்திரங்கள் உணர்த்தும் பொருள்களின் முதல் ஒலிகளைச் சேர்த்து உச்சரிக்கப் பேச்சுவழக்கிலுள்ள சொற்கள் பிறப்பதே அம்முறையாகும். அடுத்த படியில் ஒவ்வொரு சொல்லைக்குறிக்கவும் ஒவ்வோர் குறியீடு அமைக்கப்பட்டது. இம்முறையைத்தழுவியது சீனர்களது மொழி. ஹரப்பாமகன் ஜோதரோ முதலிய இடங்களில் வழங்கிய எழுத்துகளும் இவ்வகையினவே. இது எழுத்து மூன்றாவதாக அடைந்த நிலைமையாகும். மொழியிடத்து வழங்கும் எல்லாச் சொற்களையும் உச்சரித்துப்பார்த்து அவையிடத்துக் காணப்படும் சத்தங்கள் எல்லாவற்றையும் தொகுத்து இத்தனை என்று கணக்குச் செய்து, ஒவ்வொரு தனி ஒலிக்கும் ஒவ்வொரு எழுத்தாகிய குறியீடு அமைத்து, எழுத்துக்கூட்டிச் சொற்களை உச்சரிக்கும் முறையே நாலாவது எழுத்து அடைந்ததிருத்தமாகும். அவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட எழுத்துகள் இருபத்

தொன்பது. அவற்றுள் உயிர்பத்து. மெய் பதினெட்டு ஆய்தம் ஒன்று. ஐயும் ஔவும் கூட்டெழுத்துகள்.

"மெய்யோடியைந்த உயிரெழுத்துத் தன்மை

எழுதின் எழுத்தின் மெய்யுடனாகாதே" என்பது தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியர் நாம்வகை எழுத்துக்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றாராயினும் அவற்றின் தன்மைகளைப்பற்றி விளக்கவில்லை. அவ்வெழுத்துக்களைப் பற்றிய விபரம் அக்காலத்தில் மறக்கப்பட்டது போலும்.

உருவு பெயர் தன்மையுள் முறைவு நான்கா
நடைபெறு நாகை நாலைம் பதெழுத்தே"
"உருவே உணர்வே ஒலியே தன்மை
என ஈரெழுத்து ஈரிருவகைய"

என யாப்பருங்கலவிருத்தி யுடையார் இவ்விரண்டு சூத்திரங்களை உதாரணங்களாகக் காட்டியுள்ளார்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு ஒலிக்கும் ஒவ்வொரு குறியாக எழுதும் எழுத்து முறை ஏற்பட்டபின் இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் எழுதப்படலாயின. தமிழ் எழுத்துக்கள் வட்ட வடிவாக எழுதப்பட்டமையின் 'வட்டெழுத்து' என்னும் பெயரைப்பெற்றன. தொல்காப்பியம் வட்டெழுத்தில் எழுதப்பட்ட நூலே.

ஆரியர் இந்தியாவை அடைந்தபோது எழுத்தெழுதும் முறையை அறியாதிருந்தார்கள் என்பது சரித்திராசிரியர்கள் எல்லோராலும் ஒரு தலையாக ஒப்புக் கொள்ளப்படுகின்றது. எழுத்தெழுதும் முறையை அறியாமையினால் ஆரியர் தம்முன்னோர் செய்த பாடல்களாகிய வேதங்களை

"*முன்னுக்குறிலைத் தொடர் நெடிலைத்தும்" (சிலப்பதிகார உரை மேற்கோள்.)

நெட்டுருச் செய்து பாதுகாத்து வந்தனர். தமிழருக்கும் ஆரியருக்கும் உறவு ஏற்பட்ட காலத்து ஆரியமக்கள் தமிழரின் உதவியைப் பெற்று வட மொழிக்குரிய ஒலிகளுக்குத் தமிழ் நெடுங் கணக்குப் போல வரி வடிவாகிய எழுத்துக்களை ஆக்கிக் கொண்டார்கள். இதில் எட்டுணை சந்தேகமும் ஏற்பட இடமில்லை. இதற்கு மாறாக, ஆரியரைப் பின்பற்றியே தமிழர் தமிழ் நெடுங் கணக்கை ஆக்கிக் கொண்டார்கள் என ஒரு சிலர் கூறுவது முற்றும் சரித் [illegible]

தமிழ் மக்கள் ஆரிய மொழியின் பொருட்டுப் பெரிதும் உழைத்திருக்கின்றார்களென்பதற்கு, சாயனர், காத்தியாயனர், சங்கரர், மத்வர், ராமானுசர் முதலிய தென்னாட்டாரே திருட்டாந்தம். ஆரியர் நூல்கள் எதுவும் தென்னாட்டாரின் உதவியின்றி முற்றுப் பெறவில்லை எனவே கூறலாம். சமஸ்கிருதம் என்பதற்கு நன்றாகச் செப்பப் பட்டதென்பது பொருள்.

ஆரிய இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் ஆசியாவிலும் ஐரோப்பாவிலும் காணப்படு கின்றனர். பாபிலோனின், மேற்குப் பக்கத்திலுள்ள மித்தனி என்னுமிடத்தில் ஆரியருடைய தெய்வங்களாகிய மித்திரன், வருணன், இந்திரன், அசுவினிகள் முதலிய தெய்வவழிபாடிருந்த தென்பது கல்வெட்டுகளால் அறியவருகின்றது. பல கூட்டங்களாகப்பிரிந்து வெவ் வேறு நாடுகளிற் றங்கிய ஆரிய சாதியாரிடையே காணப்படாத இந்திய ஆரியரிடையே மட்டும் காணப்படும் புதிய முறைகள், அவர்கள் பழக நேர்ந்த பூர்வ குடிகளால் ஏற்பட்டன என்று கூறுவதில் யாதும் புதுமை இல்லை. இதனைக் கொண்டு தமிழர் ஆரியருக்கு மொழி சம்பந்தமாகக் கடமைப் படவில்லை எனத் துணியலாம்.

தமிழ் நூல்கள்

இற்றைக்கு ஏழாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழர் எழுத்தெழுதும் முறையை அறிந்திருந்தமையின் தமிழில் பல நூல்கள் இருந்தன எனறு அனுமானிக்க இடமுண்டு. மொகஞ்சதரோவிற் காணப் பட்ட முத்திரைகளிற் பொறித்துள்ள குறள் வெண்பாக்கள், அரசரிடையே செய்த போர்களையும், கடவுள் வழிபாட்டையும், பிற வற்றையும் கூறுகின்றன. அம்முத்திரைகள் காணப்பட்ட இடம் அக்காலத்தய புத்தகசாலை ஒன்றாய் இருத்தல் கூடும்.

சில காலத்தில் ஒடிந்து போகக்கூடிய பனை ஓலையில் எழுதப்பட்டனவும், ஒன்றோ சிலவோ பிரதிகளை உடையன வுமாகிய பழைய தமிழ் நூல்கள் திரும்பப் பிரதிசெய்து போற்றுவார் இல்லாராயின் மடிந்து போதல் இயல்பே.

சங்க நூல்களென இப்போ அச்சிடப்பெற்றவற்றுள் ஐந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட புலவர்களின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இறையனார் களவியலுரையின் படி தமிழ்ச்சங்கம் நடைபெற்ற காலத்துப் பாடிய புலவர்கள் 8598 பேர். இப்போது நமக்குக் கிடைத்துள்ள நூல்களுள் தொல்காப்பியம் மிகப் பழமையுடையதெனக் கருதப் படுகின்றது. இது கி. மு. 350 க்குப் பிற்பட்டதல்ல என்று சரித்திரக்காரர் கூறுகின்றனர். அதற்கு அவர்கள் சொல்லும் நியாயம் வருமாறு.—

தொல்காப்பியம் எழுத்து 24, 27, 28,-ஆம் சூத்திரங் களால் ஈகிவே ல்ய, ள்ய, ஞ்ய, ந்ய, ம்ய, வ்ய, ம்வ, எனவ ரும் சொற்கள் வழங்கின வென்று அறியலாம். திருக்குறள் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டு வரையிற் செய்யப் பட்டது. திருக் குறளிலாவது சங்கச் செய்யுட் களிலாவது இவ்வ

வையான சொல் ஒன்றேனும் காணப்படவில்லை. ஆகவே தொல்காப்பியம் கி. மு. மூன்றாம் அல்லது நாலாம் நூற்றாண்டிற் செய்யப்பட்ட தென்பது பிழைபடாது.

பாணினிக்குப் பின் அவர் நூலைச் சிறக்க இலக்கணமாகக் கொள்ளப் பட்டது. பாணினி, தனக்கு முன் விளங்கிய ஆசிரியர்களைக் கூறும் அப்பொழுது காவலருள் இந்திரன் ஒருவனைக் காணப்படுகின்றான். இவனாற் செய்யப் பட்ட நூல் ஐந்திரம். தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்தில் ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியனெனச் சொல்லப்படுகின்றது. தொல்காப்பியர் பாணினிக்குப் பின்னிருந்த வராயின் பாணினீயத்தைப் படித்திருப்பார். அவ்வாறில் லாமையின் தொல்காப்பியர் பாணினிக்கு முந்தியவராவர். பாணினியின் காலம் கி. மு. நாலாம் நூற்றாண்டு.

"சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அ, ஐ ஔவெனு மூன்றலங் கடையே"
"ஆவோ டல்லது யகர முதலாது"

எனவும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களுக்கு மாறாகச், சமம் சதுக்கம், சாந்தி, சவம், சரு, சத்தம், சகடம், யூபம் என்னுஞ் சொற்கள் சங்கநூல்களில் அடிக்கடி காணப்படுகின்றன. ஆகவே தொல்காப்பியம் கடைச் சங்கம் ஒடுங்குவதற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் செய்யப் பட்ட நூலெனக் கூறலாம்.

பண்டைக்காலப் புலவர்கள் நூல்களைச் செய்யுள் நடையில் இயற்றினர். அவர்கள் வழங்கிய செய்யுட்கள் வெண்பா அகவல், கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்னும் நால் வகையின. "பா என்பது சேட்புலத்திலிருந்த காலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங் கால் அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்ன

செய்யுளென்று உணர்ந்து தேறுவாரைப் பார்த்துப் பட்டுச் சொல்லுவதோர் வகை."*

ஓராசிரியன் கூடல்புலவையான் ஒரு பொருண்மையைக் கட்டுரைக்குங்கால் அவ்வழி செய்யுளோசையை உடையது வெண்பா. ஒருவன் கேட்க அதற்குத் தான் கூறியவாறெல்லாம் வரையாது சொல்வதாக அகவிக் கூறும் ஓசை ஆசிரியத் தக்கது. கலிப்பா துள்ளலோசை பெறுவது. துள்ளலாவது ஒரு நடையின்றி இடையிடை உடைபாய்த்து வருதல்; கன்று துள்ளினாற்போலக் கொள்க. கலிப்பா எனவே பரிபாடல் தேவபாணி முதலிய செய்யுட்களை அடக்குப. இவை பண்ணோடு பாடப்படும் இசைப்பாடல்கள். தேவபாணி கடவுளையே துதியாகக் கொண்டு பாடும் பாட்டு. மறைகள் எனப்படுவன தேவபாணிப் பாடல்களாகக் கொள்ளப்பட்டன வாகலாம். வஞ்சிப்பா தூங்கிய ஓசை யுடையது. ஓசை பற்றியே பாடல்கள் வெவ்வேறு வகை ஆயின என்பது இதனால் விளங்குகின்றது. ஓசை சத்தங்களைக் கேட்பதற்றோன்றும் என முன்னோரிடத்தில் விளக்கப்பட்டது.

பாடல்களின் ஆரம்பம்

குறிஞ்சி நிலத்தே மகளிரும் மைந்தரும் தனியிடத்தில் எதிர்பட்டு ஒருவரை ஒருவர் காதலித்து மறைவில் மணந்து கொண்டனர். பழந்தமிழ்ப் புலவோர் இக்கள வொழுக்கத்தினைப் பொருளாகக் கொண்டு பாடினர். பாடு மிடத்து மலை நாட்டவர் நடை உடை பாவனைகளையும் பிற வற்றையும் எடுத்துக் கூறினர். முல்லை நிலத்தலைவன் பிரிந்து திரும்பி வருந்துணையும் தலைவி ஆற்றியிருப்பதைப்

* பேராசிரியருரை

பொருளாகக் கொண்டு முல்லை நிலமக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் கருப்பொருள்களையும், பிரிந்த தலைவன் திரும்பி வரும்போது வழியிடத்துக் காணும் காட்சிகளையும் அவர்கள் பாடினர். தலைவன் தலைவியை மணந்து கிழத்தியோடு இல்லில் உறையுமிடத்து, அவன் பரத்தை வயிற் பிரிதலும், அது காரணமாகத் தலைவி பிணங்கியிருத்தலும், பின் அவ்வூடல் தணிந்து இருவரும் இன்புற்றிருத்தலுமாகிய ஊடலை உரிப்பொருளாகக் கொண்டு மருத நிலத்தின் இயற்கை வளங்களையும் மக்கள் வாழ்க்கை முறையையும் புலவர்கள் பாடினர். தலைவியோடு இல்லறம் நடத்துந் தலைவன், தூது, பகை, பொருள் தொகுத்தல், என்னும் ஏதும் ஒரு காரணம் பற்றிப் பிரிந்து பாலை நிலத்துக் கூடாகச் செல்வதாகிய பிரிவை உரிப்பொருளாகக் கொண்டு பாலை நிலத்தின் தன்மையையும், கடற்கரை நிலத்துக் களவொழுக்கத்தின் பாற்பட்ட தலைவி தலைவனை நினைத்து கடலையும் கடற்கரையையும் நோக்கி இரங்கிக் கூறுவதாகிய இரங்குதல் என்னும் உரிப்பொருளைப் பொருளாகக் கொண்டு நெய்தல் நிலத்து இயற்கையையும் அவர்கள் பாடலாயினர்.

குறிஞ்சி நில ஒதுக்குகளிலிருந்த எயினர் முல்லை நிலத்தே சென்று ஆபாது மந்தைகளை அடித்துச் சென்றனர். நிரைகவரச் செல்வோர் கொண்டையில் வெட்சிப் பூச் சூடினர். ஆகவே நிரை கவர்தலாகிய போரை வெட்சி என்னும் திணையாகக் கொண்டுபுலவர்கள் பாடல்கள் புனைந்தனர். காவற்காடு சூழ்ந்த பகை அரசன் கோட்டையைப் பிடிக்கப் படை எடுத்துச் செல்வது வஞ்சி எனப்பட்டது. வேந்தனது கோட்டையை முற்றுகை இடுதல் உழிஞை எனப்பட்டது. இருபடைகளும் வெளிகளிற் கைகலந்து போர் செய்வது தும்பை எனப்பட்டது. போர் வென்று

பகைவருடைய நாட்டைப் பாழாக்கி வாகைப் பூச்சூடுதல் வாகை எனப்பட்டது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு ஒழுக்கமும் வீரர் அணிந்து கொள்ளும் பூவிசேடங்களால் அவ்வப் பெயர்களைப் பெற்றன.

இப்போரொழுக்கங்களைப் பொருளாகக் கொண்டு புலவர்கள், அரசர்களின் புகழை விரித்துப் பல பாடல்களைப் புனைந்தனர்.

இவ்வாறு தோன்றிய அகத்திணை புறத்திணைப் பாடல்களே ஆதியிற்றோன்றிய தமிழ்ப் பாடல்களாகும். தொல்காப்பியப் பொருள் அதிகாரம் அகத்திணை புறத்திணைப் பாடல்களைப் பாடுதற்கு இலக்கணமாக அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் அகத்திணை புறத்திணைக் குரிய துறைகள் நூற்றுக் கணக்காகக் காணப்படுகின்றன. அவற்றை எல்லாம் தொகுத்து முறைப்படுத்தப்பட்டனவே அகப்பொருட் கோவையும் புறப் பொருள் வெண்பாமாலையுமாகும். வெண்பாமாலையில் தொல்காப்பியத்திற் சொல்லப் படாத சில வேறுபாடுகளுண்டு.

இவ் அகப்பொருட் பாடல்களை அன்றி, நூல், உரை பாட்டு, பிசி, அங்கதம், முது மொழி, மறை என்னும் ஏழு வகையான நூல்களும் இருந்தனவென்று தொல்காப்பியத்தால் அறிகின்றோம். அகப்பொருள் புறப்பொருள்களையன்றி பல வேறு பொருள்களைப்பற்றிக் கூறும் நூல்களே அவை ஆகலாம்.

தமிழ்ச்சங்கம்

தமிழ் நாட்டைச் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தர் ஆட்சி புரிந்தனர். அவருட் பாண்டியர் தமது தலைநகரமாகிய மதுரையில் ஓர் தமிழ்க்கழகத்தை நிறுவி

னர். தமிழ் நாட்டின் பல பாகங்களில் வாழ்ந்த புலவர்கள் அதன் உறுப்பினர்களாக விளங்கினர். சங்கப் புலவர்களுக்குச் சந்தனப்பலகையாற் செய்த ஆசனங்கள் அரசனால் அளிக்கப்பட்டன. சங்கப்புலவர்கள் சங்கமண்டபத்தே கல்லாப்பலகையில் இருந்து நூல் ஆராய்தல் மரபு. இவ்வாறே பிற்காலத்தில் "சங்கப்பலகைக்" கதையாக மாறியது.

சங்கத்தை ஆரம்பித்த காலத்துப் பாண்டிய அரசன் புலவரதும் தனதும் வழிபடு கடவுளர்களாகிய முருகக் கடவுள், சிவபெருமான் ஆகியோரின் சிலைகளைச் சங்கமண்டபத்தில் நிறுவி அக்கடவுளரே கழகத்துக்குத்தலைவரெனக் கூறினன். இன்றும் பிள்ளையார் பிடித்து வைத்து ஒவ்வொரு சுபகருமங்களையும் தொடக்குவது தமிழர்களின் வழக்காயிருக்கின்றது. இவ்வுபசார வழக்கே திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுள் குன்றமெறிந்தகுமர வேள் முதலிய தெய்வங்கள் தலைச் சங்கமிருந்து நூலாராய்ந்தனர் என்று பிற் காலத்தாரால் கூறப்படலாயிற்று,

"உலகமொரு நிறையாத் தானோர் நிறையாப்
புலவர் புலக் கோலாற் றூக்க—உலகனைத்தும்
தான்வாட வாடாத தன்மைத்தே தென்னவ
னான் மாடக் கூடல்"

என்னும் பரிபாடல் மதுரையில் தமிழ்க்கழகம் இருந்ததென்பதை வலியுறுத்தும். "தமிழ் வையை" "தமிழ் மதுரை" "தமிழ்க் கூடல்" எனப் பண்டை நூல்களிற் கிளக்கப் படுதலே மதுரையிற்றமிழ் வளர்க்கப்பட்டதென்பதற்குப் போதிய சான்றாகும். கி. பி. நாலாம் நூற்றாண்டு வரையில் விளங்கிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

"வானுயர் மதிற் கூடலின் ஆய்ந்த ஒண்சுவைத் தமிழின்
துறைவாய்ப் புக்கிலேயோ."

எனக் கூறி யிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

இச்சங்க வரலாற்றினை ஒருவாறு திரட்டி இறையனார் அகப்பொருள் உரைகாரர் கூறியிருக்கின்றனர். இறையனாரகப் பொருள் உரை கி. பி. ஆறு அல்லது ஏழாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது. இவ்வுரையிற் காணப்படும் சில பிழைகள் சந்தேகத்துக்கு இடமாயிருப்பினும் சங்க வரலாறு பொய்யாகாது. பழைய காலத்தவர்கள் காலக்கணக்குகளைக் கவனியாது சரித்திரங்களை எழுதியிருத்தல் உலக சரித்திரத்தைக் கற்போர்க்கு நன்கு விளங்கும். அக்காலத்து நூல்களையும் பிற ஆதாரங்களையும் ஆராய்ந்து விவிலிய வேதத்தின் பழைய ஏற்பாட்டை வரைந்த மோசே என்பார், சிலர் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட ஆண்டுகளுக்கு உயிர் வாழ்ந்தனர் என எழுதியிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. எகிப்திய சரித்திரத்தில் ஓர் அரசன் 30,000 ஆண்டு வாழ்ந்தான் என்று சொல்லப்படுகிறது. தசரதன், இராவணன், சூரன் ஆகியோர் வரலாறுகளாலும் பண்டை ஆசிரியர்களின் மனப்பான்மை விளங்கும். சங்கம் என்பது கற்பனைக் கதை எனக் கூறுவாரும் ஒரு சிலர் உண்டு. இங்ஙனம் கூறுவோர் வடமொழிப் பற்றுடைய ஒரு சிலராவர். அவர்கள் தமிழுக்குரிய சிறப்பெல்லாம் வடமொழியால் ஏற்பட்டதெனக் கருதுவோராவர். அவ்வகையான ஆசிரியர் வடமொழிக்குரிய சிறப்பைச் சரித்திரத்துக்கு மாறுபட எவ்வாறு கூறினும் ஆட்சேபமின்றி ஏற்றுக்கொள்வர். தமிழுக்குரிய பழைமையை தக்க நியாயங்களோடு காட்டினும் ஆட்சேபிப்பர். இவ்வகையான மனப்பான்மையை தமிழர் சரித்திரம் என ஆங்கிலத்தில் எழுதிய பி. டி. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரிடத்தில்

கிரமங்களெலாம். இவரது பிழைபான கொள்கைகள் சிலவற்றைத் தழுவி எழுதிப் பிழைப்பட்ட நூலாசிரியர்களு முண்டு*. சின்னமனூர்ச் சாசனத்தில் தமிழ்ச் சங்கம் இருந்ததற்குப் போதிய ஆதாரங்களைப் படுகின்றதென தமிழ் ஆராய்ச்சி என்னும் நூலாசிரியர் கூறுவர்§

சங்க நூல்கள்

சங்க காலத்துத் தமிழ் நாட்டின் பல பாகங்களில் விளங்கிய புலவர்கள் புறப்பொருள் அகப்பொருட் பாடல்கள் பலவற்றை இயற்றினர். இப்பாடல்களெல்லாம் மதுரையில் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டன. சங்கத்தின் இறுதிக்காலத்தில் இவை, பொருள், அளவு முதலிய தன்மைகளை நோக்கிப் பல திரட்டுகளாகத் திரட்டப்பட்டன. அங்ஙனந் திரட்டப்பட்ட நூல்கள் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை என்னும் பெயர்களால் வழங்கும்.

பத்துப் பாட்டு.

	பாட்டு.	பாடினோர்.	பாடப்பட்டோர்.
1.	திருமுருகாற்றுப்படை	நக்கீரர்	முருகன்.
2.	பொருநராற்றுப்படை	முடத்தாமக்கண்ணியார்.	சோழன் கரிகாலன்.

§ One of the most trustworthy references of the founding of a Tamil academy prior to the eighth century will be found in the copper plates discovered at Chinnamannur in the Madura District (Tamil studies P. 232).

*பூர்வீக இலங்கை என்ற ஆங்கிலத்தில் நூல் எழுதிய திரு. மெண்டிஸ் என்பார், இவர் கொள்கைகளை நம்பித் தமிழ்நூல்களின் காலத்தைப்பற்றி எழுதிப் பிழைப்பட்டமையை ஒப்புக்கொள்கின்றார்.

	பாட்டு	பாடினோர்	பாடப்பட்டோர்
3.	சிறுபாணாற்றுப்படை.	நத்தத்தனார்.	ஏறுமாநாட்டு நல்லியக்கோடன்.
4.	பெரும்பாணாற்றுப்படை.	உருத்திரங்கண்ணனார்.	தொண்டைமான் இளந்திரையன்.
5.	முல்லைப்பாட்டு	நப்பூதனார்.	நெடுஞ்செழியன்.
6.	மதுரைக்காஞ்சி.	மாங்குடி மருதன்.	,,
7.	நெடுநல்வாடை	நக்கீரர்.	,,
8.	குறிஞ்சிப்பாட்டு.	கபிலர்	ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழ் அறிவிக்க.
9.	பட்டினப்பாலை.	உருத்திரங்கண்ணனார்.	சோழன் கரிகாலன்.
10.	மலைபடுகடாம்.	பெருங்கௌசிகனார்.	நன்னன் சேய் நன்னன்.

எட்டுத்தொகை.

தொகை.	புலவர்கள்.	தொகுத்தார்.	தொகுப்பித்தார்.
1. நற்றிணை.	175	தெரியாது.	பன்னாடுதந்த பாண்டியன் மாறன்வழுதி.
2. குறுந்தொகை.	205	,,	பூரிக்கோ.
3. ஐங்குறுநூறு.	5	கூடலூர் கிழார்.	யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை.
4. பதிற்றுப்பத்து.	10	தெரியாது.	தெரியாது.
5. பரிபாடல்	13	,,	,,
6. கலித்தொகை.	5	நல்லந்துவனார்.	தெரியாது.
7. அகநானூறு.	145	உருத்திரசன்மனார்.	உக்கிரப் பெருவழுதி.
8. புறநானூறு.	160	தெரியாது.	தெரியாது.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என வழங்கும் நூல்களுட் சங்க நூல்கள் எனப்படினும் அவற்றுட் பெரும்பாலன பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்டன. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூலாவன.

1. நாலடியார்—சைன முனிவர்.
2. நான்மணிக்கடிகை—விளம்பி நாகனார்.
3. இனியவைநாற்பது—பூதஞ் சேந்தனார்.
4. இன்னா நாற்பது—கபிலர்.
5. கார்நாற்பது—மதுரைக்கண்ணங்கூத்தனார்
6. களவழி நாற்பது—பொய்கையார்.
7. ஐந்திணை ஐம்பது—மாறன் பொறையனார்.
8. ஐந்திணை எழுபது—மூவாதியார்.
9. திணைமொழி ஐம்பது—கண்ணஞ் சேந்தனார்
10. திணைமாலை நூற்றைம்பது—கணி மேதையார்.
11. முப்பால் (திருக்குறள்)—திருவள்ளுவர்.
12. திரிகடுகம்—நல்லாதனார்.
13. ஆசாரக் கோவை—பெருவாயின் முள்ளியார்.
14. பழமொழி—பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்த முன்றுறை என்னும் பதியின் அரசர்.
15. சிறு பஞ்ச மூலம்—காரியாசான்.
16. இன்னிலை—பொய்கையார்.
17. முதுமொழிக்காஞ்சி—மதுரைக் கூடலூர் கிழார்.
18. ஏலாதி—கணிமேதாவியார்.

அகத்தியர்

அகத்தியர் தமிழ் மொழியோடு மிகச் சம்பந்தப்பட்டவராகச் சொல்லப்படுகின்றனர். இவரைப் பற்றிய வரலாறுகள் புராணங்களில் ஆங்காங்கு இயற்கைக்கு மாறாகக் கூறப்படுகின்றன. ஆகவே அக்கதைகளைக் கொண்டு அகத்தியரின் வரலாற்றை வரையறுத்துக் கூறுதல் இயலாதாகின்றது. மனுவினுடைய பேழை பொதிய மலையின் ஓரிடத்திற் றங்கிற் றென்று கருதப் படுகின்றது. மனு திராவிட என்னும் வைகைக் கரையிற்றவஞ் செய்து கொண்டிருந்தார் எனச் சொல்லப்படுதலின் அது பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. இவ்வரலாற்றினை வடமொழியிற் புராண மெழுதியவர்கள் வட நாட்டில் நிகழ்ந்ததாகக் கொண்டு மனுவின் பேழை மேருவின் சிகரமொன்றாகிய இளாவிருதத்திற் றங்கிய தெனக் கூறினர். புராணங்களில் உண்மை வரலாறுகளோடு பொய்க் கதைகளும் கலந்துள்ளன. மேற்கூறியவாறு தென்னாட்டு வரலாறுகள் பல வடநாட்டில் நிகழ்ந்தனவாகப் புராணங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளனவென்று ஆராய்ச்சி வல்லுநராகிய பண்டிதர் சவரிராய பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். பொதியிலைத் தேவர்க்கிருப்பிட மெனத் தென்னாட்டார் நம்பினர். ஆகவே அண்டரும் முனிவரும் நண்ணிய மலை என்பது பொதியில் ஆதல் தேற்றம். வடக்கே இந்திரன் வருணன் முதலிய தெய்வங்களின் வழிபாடும், தெற்கே சிவவழிபாடும் இருந்தன வென்பதைச் சரித்திரகாரர் ஒத்துக் கொள்கின்றனர். சைவமத மென்பது தமிழர்களுக்கே உரிய பழைய மதம். ஆகவே சிவன் சம்பந்தமாக உள்ள புராண வரலாறுகள் தென்னாட்டுக் கதைகளே என்பதில் எட்டுணை ஐயப்பாடும் இல்லை.

அகத்தியர் வடக்கே இருந்து வந்தாரென்றும் அவர் ஆரிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவரென்றும் கொள்ளும் கோட்பாடொன்றுள்ளது. வேங்கடத்துக்கு வடக்கே வாழ்ந்தவர்கள் எல்லோரும் ஆரியர் என்பதற்கு ஆதாரம் இல்லை. அகத்தியர் வடக்கே சென்று காசியில் (வாரண வாசியில்) சைவமதத்தைப் பரப்பிய பின் தெற்கே திரும்பினார். இவ்வுண்மையே புராணக் கதைகளுக் கூடாக மங்கலாகத் தெரிகின்றது

அகத்தியர் கி. மு. 750 வருடங்களுக்கு முன் விளங்கியவரெனப் பூர்விக இந்தியா என்னும் நூலுடையார் கூறுவர். சங்ககாலத்திலே அகத்தியருடைய கதை பழங்கதையாக நிலவியது. அவர் ஓர் விண் மீனாக மாறிவிட்டார் என்னும் பொருளில் அகத்தியர் என்னும் பெயர் ஓர் விண் மீனுக்கிடப்பட்டது. *

உலோபாமுத்திரையின் கணவனாகிய அகத்தியர் வேதபாடல்களிற் சிலவற்றைச் செய்தவராகக் காணப்படுகின்றார். தமிழ் முனிவரும் வேதபாடல்களைச் செய்த அகத்தியரும் ஒருவரோ என்பது ஆராய்தற்குரியது. அகத்தியரே தமிழுக்கு ஆதி இலக்கணஞ் செய்தாரென்று கருதப்படுகின்றனர். இவர் செய்தாரெனப்படும் அகத்தியம் காணப்படவில்லை. ஆங்காங்கு அகத்தியச் சூத்திரங்களென உரையாசிரியர்களாற் சில காட்டப்பட்டுள்ளன.

அகத்தியருக்கு மாணவர் பன்னிருவரென்றும் அவருள் தொல்காப்பியர் முதன்மை யுடையவரென்றும் முதன் முதலாகப் புறப் பொருள் வெண்பாமாலை கூறுகின்றது. தொல்காப்பியர் அதங் கோட்டாசான் பனம் பாரனார் ஆதி

* பரிபாடல்

யோர் ஒரு சாலை மாணவராயின், தொல்காப்பியரைப்போல மற்றவர்களும் சங்கப் புலவர்களாய் விளங்கினர்களென இறையனார் களவியலுரை கூறுவதற்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. அக்காலத்தே தொல்காப்பியர் முதலாயினோர் அகத்தியர் மாணவர் என்னும் வரலாறு அறியப்படவில்லைப் போலும். தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரத்தால் அதங்கோட்டாசான் பனம்பாரனார் ஆகியோர் சிறந்த புலவர் வரிசையில் உள்ளார்கள் எனத் தெரிகின்றது.

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியர் செய்ததாதலின் அவர் நூல் தொல்காப்பியமென வழங்குகின்றதெனப் பலர் கருதுகின்றனர். தொல்காப்பியர் நூல் செய்கின்ற காலத்துத் தமிழ் நாட்டெல்லை வடக்கே வேங்கடமலையாயிருந்தது. இது பாயிரத்தாலும் பிற * அகச்சான்றுகளாலும் அறியப்படும். "செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்" எனப்பட்ட பன்னிரண்டு நிலங்களும் வேங்கடத்துக்குத் தெற்கேயே உள்ளன.

கடவுள் வணக்கமும் பாயிரமும் கூறுதல் தொல்காப்பியர் காலத்து வழக்கு இல்லை எனத் தெரிகின்றது. தொல்காப்பியத்தில், பாயிரங்கூற வேண்டியதன் அவசியத்தைப் பற்றி எங்காவது கூறப்படவில்லை. இறையனார் களவியலுரையில்,

> "ஆயிர முகத்தா னகன்ற தாயினும்
> பாயிர மில்லது பனுவலன்றே"

*வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பி
னாற்பெய ரெல்லை யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழியது என்மனார் புலவர் (தொல் செய் 79)
**வேங்கடத்தும்பர் மொழிபெயர் தேயத்தர் (அகம் 211)

என்னும் சூத்திரம் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. பாயிரம் நூலுக்கு இன்றியமையாதது என்னும் கொள்கை ஏற்பட்ட காலத்தில் எவரோ ஒருவர் கேள்வி வழியிற் கிடைத்த வரலாறுகளைத் திரட்டிப் பாயிரஞ் செய்தார் ஆதல் வேண்டும். பாயிரஞ் செய்யும் வழக்குச் சங்ககாலத்தில் இருந்ததாயின் சங்கத்தொகை நூல்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் அவற்றைத் தொகுத்த ஆசிரியர்கள் கடவுள் வாழ்த்தும் பாயிரமுஞ் செய்திருப்பார்கள். பிற்காலத் தெழுந்த உரைகளுக்குக் கூடச் சிறப்புப்பாயிரங்கள் எழுதப்பட்டிருத்தல் கவனிக்கத் தக்கது.‡ கடவுள் வாழ்த்தும், பாயிரமும் இல்லாமல் இருப்பதே பத்துப் பாட்டு எட்டுத்தொகை முதலிய நூல்கள் சங்க காலத்திற் றொகுக்கப் பட்டன வாதலை விளக்கும். குறுந்தொகையில் 52-ம் பாடலைச் செய்த புலவர் பனம்பாரனாராகக் காணப்படுகின்றனர். தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரஞ் செய்தவர் பிறரொருவராகலாம். பாயிரத்தில் கூறப்படும் ஐந்திரம் என்பது ஐந்திர இலக்கணத்தைக் குறியாது இலக்கணத்தைக் குறிக்குமோ எனக்கருத இடமுண்டு. இருக்கு, சாமம், யாகம் இவை போன்ற சொற்கள் பிறகாலத்தில் இருக்கு வேதத்தையும், சாமவேதத்தையும், பலிகொடுத்துச் செய்யப்படும் யாகத்தையும் குறியாது வேறு பிறபொருளில் வழங்கியிருத்தல் கவனிக்கத் தக்கது.

தொல்காப்பியம், பழைய தமிழ் மரபை நிலைநாட்டுவதற்கு எழுந்த நூலாதல் அதன் பெயரால் தெற்றென விளக்கும். தொல்காப்பியஞ் செய்தவரின் இயற் பெயர் மறந்து விடப்பட்டது. ஆகவே பிற்காலத்தவர் தொல்

---

‡ இப்போ காணப்படும் கடவுள் வாழ்த்துகள் பிற்காலத்தவர் ஒருவரால் செய்யப்பட்டன வென்று கருதப்படுகின்றது.

காப்பியனு செய்தவர் என்னும் பொருளில் தொல்காப்பியர் எனஅவரை வழங்கினர். அவரது பெயர் திரண தூமாக்கினி என்பாரும் உளர். இதற்குப் பழைய சான்றுகள் எதுவும் காணப்படவில்லை. இவர் பெயர் புலத்தியரென்றும் அதனை புல்+அக+தியன் என்று பிரித்து எவரோ திரண தூமாக் கினி (திரணம்+தூமம்+அக்கினி) என வடமொழிப்படுத் தினர் என்றும் கூறுவாருமுளர். திருவிளையாடற் புரா ணத்தை நோக்குமிடத்து அநேகம் தமிழ்ப் பெயர்கள் வட மொழிப் படுத்தப் பட்டன என்று கருத இடமுண்டு. சங்க கால புலவர்கள் பெயர்களை நோக்குமிடத்துத் திரணதூ மாக்கினி என்பது போன்ற பெயர் ஒரு போதும் தோன்றி யிருக்கமாட்டாது என நன்கு அறியலாம்.

தொல்காப்பியத்தில் பல சூத்திரங்களைப் பிற்காலத் தார் இடைச் செருகலாகச் சேர்த்திருக்கின்றனர் என்பதும் உண்மையே. மரபியல் செய்யுளியல்களில் பல சூத்திரங் கள் பிற்காலங்களில் ஏடெழுதுவோராலும் பிறராலும் எழு திச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மரபியலில் விலங்கினங்களின் குட்டி ஆண் பெண் இவை போன்றவற்றை வழங்கும் மரபுச் சொற்களைக் கூறிக் கொண்டு வந்த தொல்காப்பியர் சடுதியில் "நூலேகரகம்" எனத் தொடங்கி அந்தணர் அரசர் வணிகரைப் பற்றிக் கூறினரெனல் சிறிதும் பொருந்ாது. இவர்களுக்குரிய தொழில்களைக் கூறியபின் உடனே "புறக்காழனவே புல் லென மொழிப" என மரஞ் செடிகளைப் பற்றிக் கூறினார் எனலும் பொருத்தமாகக் காணவில்லை. மரபியல் 624-க்கும் 640-க்கும் இடையே உள்ள சூத்திரங்கள் பெரும்பாலும் இடைச் செருகல் என்று அநுமானிக்கத்தக்கன. "வேளாண் மாந்தர்க்குழு தூணல்லதில்லை" என அறுதி

யிட்டுக் கூறி பின் அவருக் குரியனவாகச் சிலவற்றைப் பின்னும் கூறுதல் முறையாகாது. ஆகவே அச்சூத்திரங்கள் காலத்துக்குக் காலம் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டன வாதல் வேண்டும். வைசியன் என்னும்சொல் சங்கநூல்களிற் காணப்படவில்லை, அச்சொல் வழக்கு பிற்காலத்தது. "வைசியன் பெறுமே வாணிகவாழ்க்கை" என்னும் சூத்திரம் மிகப் பிற்காலத்தது என்று நன்றாகக் கூறலாம். செய்யுளியலில் 167, 168, 169, 170, 171, 172 முதலிய சூத்திரங்கள் இடைச்செருகலோவென ஆராய்தற்குரியன. மரபியலில் சூ. 92-க்குப் பின்னுள்ள பகுதிகளும் அப்படியே.

சிலப்பதிகார காலம்

இலங்கைக் கயவாகுவின் காலமே சிலப்பதிகார காலமாகும். கயவாகு கி. பி. 113 முதல் 135 வரையும் ஆட்சி புரிந்தான். சேரன் செங்குட்டுவன் ஆலயம் வகுத்துக் கண்ணகியைப் பிரதிட்டை செய்த காலத்தில் இலங்கை வேந்தனாகிய கயவாகு பிரசன்னமாயிருந்தானென்று சிலப்பதிகாரங் கூறுகின்றது. கயவாகுவின் பெயர் சிலப்பதிகாரத்தில் ஈரிடங்களில் வந்துள்ளது. சிலப்பதிகார காலம் நிச்சயமாகவே அக் காலத்திருந்த சோழ சேர பாண்டியரதும் அவர்களைப் பாடிய புலவர்களதும் காலம் அறியப்படுகின்றது. தென்னிந்திய பழைய அரசர்களதும் புலவர்களதும் காலங்களை நிர்ணயிப்பதற்கு சரித்திராசிரியர்கள் இம் முறையையே கையாண்டிருக்கின்றனர்.

தமிழர் சரித்திரம் என்னும் நூலை ஆங்கிலத்தில் எழுதிய பி. டி. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரவர்கள் கயவாகுவின் கதை நம்பத்தக்கதல்லவெனக் கூறிப் பழந் தமிழ் நூல்களின் காலத்தை கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டுக்கு இறக்கிக்

கூறியிருக்கின்றனர். அவர் கூற்றுக்கு அவர் மனோ பாவத்தைப் பற்றி வேறு உறுதியான ஆதாரம் எதுவும் காணப்படவில்லை. தமிழ் நூல்கள் அவ்வளவு பழமை யுடையனவாய் இருக்கமாட்டா என அவ்வாசிரியர் உள்ளத் தில் முதற்கண் தோன்றிய பிழையான எண்ணமே இவ் விடர்ப்பாட்டிற்கு ஏதுவாயிருந்தது. கயவாகு, சேரன் செங்குட்டுவன் காலத்தவன் என்பதைத் துலக்கிக் காட்டவே ஐயங்காரவர்களின் கொள்கைகள் உண்மையல்ல என்று உறுதிப்படும்.

மகாவம்சம் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட நூல். இந்தியப் புலவர்கள் கயவாகுவைப் பற்றி ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முன் நூல் வாயிலாக அறிந்திருக்க வகையில்லை. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் கயவாகுவைப் பற்றி கேள்வி அறிந்த இளங்கோவடிகள் அவனைப் பற்றிச் சிலப்பதிகாரத்திற் குறிப்பிட்டார் என்பது நம்பத் தக்கது.

கயவாகு, தனது தந்தை காலத்திற் சிறை பிடித்துச் செல்லப்பட்ட 12,000 சிங்களவரை மீட்டுக் கொண்டு வந் தான் என்று சிங்கள நூல்கள் கூறுகின்றன. மகா வம்சம் புத்த நூலாதலின் புத்த சமயத்துக்கு மாறானதும் சிங்கள வர் தோல்வியைக் குறிப்பதுமாகிய பலவற்றைக் கூறவில்லை. அவ்வாறு மகா வம்சம் கூறாது விடுத்த பலவற்றைப் பிற சிங்கள நூல்கள் கூறுகின்றன. அவற்றுள் கயவாகு 12,000 சிங்களவரை இந்தியாவினின்றும் கொண்டு வந்தது ஒன்று றும். சிங்கள நூலார் இதனைச் சொப்பனக் கதை போல எழுதவில்லை என்பது நினைவு கூரற்பாலது.* கரிகால

* Gaja Bahu is said to have rescued and brought home 12,000 Singhalese who were prisoners in south India. Some accounts say that they have gone there to work. This story

காவேரிக் கரையை அணை கட்டுவித்தான் என்று கலிங்கத்துப் பரணி கூறுகின்றது.

டாக்டர் ஆனந்தக்குமாரசாமி அவர்கள் இலங்கைச் சிற்பிகள் கண்ணகியின் சிலை பலவற்றை பழைய காலிற் செய்திருக்கிறார்கள் எனக் காட்டியிருக்கின்றனர்.* இலங்கையிலின்றும் எடுத்துப் போகப்பட்ட கண்ணகியின் சிலை ஒன்று இன்றும் லண்டன் நூதன சாலையிற் காணப்படுகின்றது. கண்ணகி வழிபாட்டை இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்தவன் கயவாகு வேந்தனே. *கயவாகுவே கண்ணகி மதத்தை

---

of course, cannot be taken as true, but it seems certain that Gaja Bahu did go over to south India, as Tamil literature mentions that he was present at the consecration of a temple and it is very probable that he brought home with him some Singhalese people who had been taken prisoners by Tamils. (Ceylon and World history by David Hussey M. A. Lecturer in the University College of Ceylon).

* "According to Dr. A. K Kumarasami some of the images depicted in illustration of ancient art of Ceylon are of this deified woman (Ancient India P. 71).

* Sometimes the tide of invasions was rolled back into South India as by king Gaja Bahu, who brought back a multitude of captives, whom he settled in Alutkura Korale of the Colombo District, Harispattu and Tampane of the Kandy District and in parts of Kurunegala District.

Gaja Bahu's triumph is commemorated by a yearly perahera festival which is now continued by the Dalada Malingawa at Kandy. But the tooth relic of Buddah which now heads the procession formed no part of it till 150 years ago. At this festival a high place was always been held by

இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்தான் என அருணசலத்துரை அவர்கள் ஆராய்ந்து கூறியிருக்கின்றனர்.

கஜபாகு இந்தியாவினின்றும் மீட்டுக் கொண்டுவந்த சிங்களவரை இலங்கையின் பல பாகங்களிற் குடியேற்றினு னென்றும், சிங்களர் மீட்கப்பட்ட நாள், பெருநாளாகக் கொண்டாடப்பட்டதென்றும், கண்ணகி வழிபாடு முதன் முதல் கஜபாகுவால் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட தென்றும், பத்தினி தேவியின் காற்சிலம்பைத் தொட்டுச் சத்தியஞ் செய்தல் சிங்களரால் பெரிதும் அஞ்சப்பட்ட தென்றும் இலங்கைச் சரித்திரக் குறிப்புகள் என்னும் நூல் கூறும். இவைகளெல்லாம் கட்டுக் கதைபாக எழுந்தன வென்று கூறுவது அமையாது. கரிகாலன் காவிரிக் கரையைக் கட்டுவித்தானென்று கலிங்கத்துப்பரணி கூறுவது, கஜபாகு கண்ணகியின் பிரதிட்டையிற் பிரசன்னமா யிருந்தானென்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவது, சிங்கள நூல் கள் வலங்காரிக சோழன் காலத்திற் சிறையாகப் பிடித்து இந்தியாவுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்ட சிங்களவரைக் கஜபாகு மீட்டான் எனக் கூறுவது, சிங்கள நாட்டில் பழமை தொட்டுக் கண்ணகி வழிபாடு இருந்தது ஆகிய இவைகளை

in goddess Pattini whose worship was introduced by Gaja Baha. He brought from India her golden Halamba or Anklet, copies of which are the symbols of her worship, and oaths are infreqnently taken on them in courts of justice. No oath is more dreaded by the Singhalese peasant.

Gaja Bahu also established in honour of the Goddess the great national game ankeliya or horn pulling held specially on the occasion of epidemic and conducted on a magnificent scale in the presence of thousands of spectators.

(Sketches of Ceylon History—Sir P. Arunachalam.)

எல்லாம் ஒருங்கு வைத்து ஆராயுமிடத்துச் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட வரலாறு பொய்யல்லவென்பது நன்கு விளங்கும். ஆகவே பி. டி. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்காரவர்கள், தமிழ் நூல்கள், அரசர், புலவர்களின் காலங்களெனக் குறிப்பிட்டன முற்றும் பிழையாதல் தெளியப்படும்.

V தமிழர் நாகரிகச் சிறப்பு

வாணிகம்

பண்டைத் தமிழர் வாணிகத் துறையில் மிக முன்னேற்றமடைந்திருந்தனர். அசீரியர், பாபிலோனியர் எகிப்தியர் கிரேக்கர், ரோமர், சீனர், அராபியர், பொனீசியர், முதலிய பழைய நாகரிக சாதியார் தமிழ் நாட்டோடு வியாபாரத் தொடர்புடையவர்களாயிருந்தனர். பிற நாடுகளுக்குப் பண்டங்களை ஏற்றிச் செல்லும் மரக்கலங்களும், பிற நாட்டிலிருந்து சரக்குகளுடன் வந்த நாவாய்களும் தென்னிந்தியத் துறைமுகங்களிற் குழுமி நின்றன. தமிழர் கடற் பிரயாணத்தில் நன்றாய்ப் பழகியிருந்தனர். இந்து சமுத்திரத்தில் தென்னிந்திய மரக்கலங்களே பெரும்பாலும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. மரக்கலங்களின் முன்புறம், [1]யானை, சிங்கம், குதிரை முதலியவற்றின் முகம்போற் செய்யப்பட்டிருந்தது. கி.மு எட்டாம் நூற்றாண்டின் முன் தென்னிந்தியாவுக்கும் மேற்கு ஆசியாவுக்குமிடையில் கப்பல் வழியாக வியாபாரம் நடைபெற்ற தென்பதற்கு பல ஆதாரங்களுண்டு. இந்தியாவில் வேதங்கள் தோன்றுவதன் முன் தமிழர் சால்டியரோடு வியாபாரம் நடத்தினர். சால்டியாவின் தலை நகராகிய ஊர் (Ur) என்னும் நகரத்தின் அழிபாடுகளில் மலையாளக்

1. பரிமுக வம்பியுங் கரிமுக வம்பியும்
அரிமுக வம்பியும் (சிலப். 13 176-177)

கரைகளில் யாத்திரம் காணப்படும் தேக்கமரத் துண்டு கண்டெடுக்கப்பட்டது. ஊர் என்னும் நகரம் கி. மு. 4000 வரையில் அமைக்கப்பட்டது.[2]

தமி[illegible] ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வியாபாரத் துறையில் வந்து பயின்றிருந்தார்களென்பதை இது அறிவிக்கின்றது. கி. மு. 1700-ல் எகிப்துக்குச் சென்ற யோசேப்பின் வரலாறு, அக்காலத்தில் இந்திய வியாபாரப் பொருள்கள் வணிகர் கூட்டத்தாரால் தரை மார்க்கமாக அராபியாவுக்கூடாக எகிப்து, சிரியா, பாபிலோன் முதலிய நாடுகளுக்குக் கொண்டு போகப்பட்டன என்பதை அறிவிக்கும். கி. மு. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவுக்கும் மேற்கே உள்ள நாடுகளுக்கும் வியாபாரத் தொடர்பிருந்த தென்பதற்கு எகிப்திய சித்திர எழுத்து நூலில் ஆதாரம் காணப்படுகின்றது.* குரங்கை உணர்த்தும் கபி என்னும்

2. Regozin s Vedic India P. 305

* பொன் மலிந்த விழுப் பண்ட
நாடார நன்கிழிதரும்
ஆவண பெருநாவாய் (மதுரைக்காஞ்சி. 81—83)

"கோடுடன் னூட்டிக் காரர வந்த
பலவின் நாவாய் தோன்றும் பெருந்துறை" (நற்-295)

"கொடிகொடு நடந்த நாவாய்"
(இழ்கரும்-இறக்கும்; ஆடுஇயல் கொடி அசைகின்ற; கால்—காற்று.)

"Direct evidence of ancient commercial relation between India and the west has recently been found in heiroglyphic texts of seventeenth century......For the word kapi 'ape' which occurs in kings X. 22 in the form of qof (greek) is found in these Egyptian texts in the form of Kafu......(History of Indian literature-Weber P. 3. F. notes)

சொல்லின் திரிபாகிய கொவ் (கோக்கு) சித்திர எழுத்தில் 'கவு' என்று காணப்படுகின்றது. கி. மு. 1462-ல் முடி வெய்திய எகிப்திய பதினெட்டாவது பரம்பரையிலுள்ள அரசனின் இரதங்கள் இந்திய மயிலின் தூவிகளாற் சுற்றப்பட்டன. எகிப்தியர் கப்பற் பிரயாணத்துக்குப் பொனீஷியரைச் சம்பளத்துக்கமர்த்தினர். டைபர் தேசத்து ஹிராம் என்னும் அரசனும் சலமனின் பிதாவாகிய டேவிட் என்னும் எபிரேய அரசனும் சேர்ந்து 'ஒபிர்' தேசத்துக்கு வியாபாரக் கப்பல்களை அனுப்பினர். ஒபிர் பிரயாணம் மூன்று வருடத்துக்கொருமுறை நடைபெற்றது. சரக்குகளை ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்வதிலும் கப்பல் இடையேயுள்ள வியாபாரத் தலங்களிற் றங்குவதிலும் மூன்று வருடம் பிடித்தது எனச் சில சரித்திரகாரர் கூறுகின்றனர். 'ஒபிர்' என்பது தென்னிந்தியாவில் உள்ள உவரி என்னும் துறைமுகம் எனக் கருதப் படுகின்றது. மேல்நாட்டுச் சரித்திரகாரர் ஒபிர் என்பது இன்ன இடமெனத் தீர்மானமாகக் கூறவில்லை. உலக சரித்திர ஆசிரியர்கள் ஒபிர் என்பது ஆபிரிக்க அராபிய இந்தியக் கரைகளிலுள்ள செழிப்பான நகரங்களை எனக் கூறுகின்றனர்.* மூன்று வருடத்துக் கொருமுறை பிரயாணஞ்

*" Ophir was the general name for the rich countries of the south, lying on the African, Arabian and Indian costs as far as that time known. The name of Ophir was common even in the time of Moses.

" At the time of the Ophir voyage, when Solomon sent to India for ivory, apes and peacocks, there were as yet no Aryans in southern India, for the name for apes, in Hebrew 'qof' and in Sanskrit 'Kapi' connot be an Aryan word. It first comes to hand in the latest book of the Rig Veda but also appears in the form of 'qof' as early as the

செய்யப்பட்டதாலும் பயணிகள் கொண்டு சென்ற பொருள்கள் பெரும்பாலன இந்தியாவிற் காணப்படுவனவா யிருத்தலாலும் ஓபிர் என்பது இந்திய துறைமுகமே எனல் பொருத்தமாகக் காணப்படுகின்றது. சலமன் (கி.மு. 1000) சந்தனக்கட்டை, குரங்கு, மயில் முதலியவற்றை ஓபிரினின் றும் பெற்றான். மயில் இந்தியாவினின்றும் கொண்டு போகப்பட்டது. துகி என்னும் பெயர் எபிரேய பைபிளிற் காணப்படுகின்றது. இது தோகை என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபு. மேல் நாடுகளுக்குக் கொண்டு போகப் பட்ட பொருள்கள் தங்களுடன் தமக்குரிய தமிழ்ப் பெயர் களையும் கொண்டு சென்றன. கிரேக்க மொழியில் அரிசி 'ஒறிசா' என்றும் இஞ்சி 'இஞ்சிவேர்' என்றும் கறுவா 'கர்ப்பியன்' திப்பிலி 'பிப்பிலி' என்றும் வழங்கும். இவை முறையே அரிசி, இஞ்சிவேர், திப்பிலி என்பவற்றின் திரி பாகும்.[3] தந்தத்துக்கு ஹிப்ம் என்னும் பெயர் எபிரேயத் தில் காணப்படுகின்றது. இது இபம் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபு.

இந்தியாவினின்றும் பொன், பட்டு, முத்து வாசனைத்திர வியங்கள் ஆகிய பண்டங்கள் கிரேக்க நாட்டுக்குக் கொண்டு போகப்பட்டன. ஹோமர் என்னும் பழைய கிரேக்க புல வர் இந்தியாவினின்றும் கிடைக்கும் பொருள்களைப் பற்றிக் கூறியிருக்கின்றனர். முற்காலத்தில் இந்தியாவினின்றும் தங் கள் தேசங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட தென்பதற் குப் பல ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்தியாவோடு

IV Dynasty in Egypt and the name for peacocks 'tuki' has been borrowed from the Malabar togai.

(Historians' History of the world Vol. 2 P.233 & 489).

கவி என்பது தமிழ்ச்சொல், கவிந்து நடத்தல் பற்றிக் கவி எனப்பட்டது.

வர்த்தகஞ் செய்ததால் அசீரியா ஏராளமான தங்கத்தை பெற்றது. பபிலோனிய பழைய சாசனங்களில் ஆடைக்குச் சிந்து என்னும் பெயர் காணப்படுகின்றது. இது இந்தியஆடையென்பதைச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் ஒத்துக் கொள்கின்றனர். இந்த ஆடை பாரசீகத்துக் கூடாகப் பபிலோனுக்குச் செல்லவில்லை. அப்படிச் சென்றிருந்தால் 'சி' என்பது 'ஹி' என்று மாறியிருக்கும். வேத மந்திரங்களுக்குரிய சாதியார் கடலையும் கடற் பிரயாணத்தைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்டார்களே யன்றி அறிந்திருக்கவில்லை. ஆகவே திராவிட மொழியைப் பேசிய சாதியார்தான் ஆடையைப் பபிலோனுக்குக் கொண்டு சென்றனர்.‡ ஆகவே தென்னிந்தியாவுக்கும் மேற்கு ஆசியாவுக்கும் இடையில் கடல் மார்க்கமாக வியாபாரம் நடைபெற்றது என்பதை மறுக்க முடியாது.

கி. மு. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் நடந்த வியாபாரத்தைப் பற்றி மிகத் தெளிவான ஆதாரங்கள் கிடைக்

The names of the last two subjects Kapim and Tukim as found in Hebrew Bible are the same as those still used in Tamil, ie. Kavi and Tokai. Subsequently the Arabs and Greeks appear to have kept up the trade with Tamilakam. The Greek names for rice (Oryza) Ginger (Zingiber) and Chinnamon (Karpion) are almost identical with their Tamil names *arisi*, *inchiver* and *karuva* and clearly indicate that Greek merchants conveyed these articles and other names to Europe from Tamil land. (Tamils 1800 years ago).

The word for ivory (shen hibbin—the tooth of the hubb) is the Sanskrit ibham and Tamil ibam (Sketches of Ceylon History Sir P. Arunachalam.) ‡ Regozin's Vedic India P. 307.

கின்றன. சலமன்சர IV என்னும் அசீரிய அரசன் (கி. மு 727-722) இந்திய யானைகளை உபகாரமாகப் பெற்றதும், இந்திய தேக்க மர உத்தரம் ஒன்று பீர்ஸ் நிம்றட் (Birs Nimrud) என்னும் நகரிலுள்ள நெபுச்சட் நெசர் III (கி. மு. 604-562) அரசனின் அரண்மனையிற் காணப்பட்டதும், பவேரு சாதகம் இந்திய வியாபாரிகள் முதன் முதல் மயில்களைக் கடல்மார்க்கமாகப் பபிலோனுக்குக் கொண்டு போனதைக் கூறுதலும், பபிலோன் இந்திய அரிசி, சந்தனக் கட்டை முதலியவற்றை இறக்குமதி செய்ததும், பழைய வெபுருமையினில் அரசர் I அரசர் II முதலியவர்களின் வரலாறுகளைத் தொகுத்தவர்கள் தமிழ் நாட்டினின்றும் கிடைத்த பொருள்களுக்குத் தமிழ்ப் பெயர்களையே குறிப்பிட்டிருத்தலும் ஆகிய இவை மேற்கு ஆசியாவுக்கும் இந்தியாவுக்கு மிடையில் கி. மு. 8-ம், 7-ம், 6-ம், நூற்றாண்டுகளில் ஒழுங்கான கடல் மார்க்கமான வியாபாரப் போக்குவரத்து இருந்த தென்பதை உணர்த்தும். பபிலோனில் டைகிரஸ், யூபிரட்டிஸ் என்னும் நதிகள் சந்திக்கும் இடத்துக்குச் சமீபத்தில் தமிழர் குடியேறி இருந்தார்கள். அங்கு கிருட்டின பலதேவ வழிபாடுகள் இருந்தனவென்று அறியப்படுகின்றது. போதாயனர் மேற்கு ஆசியாவோடு வர்த்தகஞ் செய்தவர்களைக் கண்டித்திருக்கின்றனர். இதனால் வட இந்தியர் அவ்வியாபாரத்திற் பிரதானமானவர்கள் அல்ல எனத் தெரிகின்றது. அர்த்த சாத்திரஞ் செய்த கௌடலியர், வட இந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவே வாணிகத்திற் சிறந்து விளங்கிற்றென்றும், தென்னிந்தியாவில் பொன், நவமணி; முத்து, சங்கு முதலிய பொருள்கள் கிடைத்தனவென்றும், வட இந்தியா கம்பளம், தோல் முதலியவற்றையே அளித்ததென்றும் கூறுகின்றார்.

மதுரை அழகான ஆடைகளுக்குப் பேர் போனது. தமிழர் கடல் கடந்து திரவியந் தேடினார்களென்று தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. மேற்கு ஆசியாவிலுள்ள நாடுகளோடு தென் இந்தியா வியாபாரம் நடத்தியதாதலின் கி. மு 20-ல் பாண்டிய அரசன் ஆகஸ்டஸ் என்னும் ரோம சக்ரவர்த்திக்கு தூதனுப்பினான். இன்னொரு அரசன் கிரேக்க போர் வீரர்களை தனக்கு மெய்காப்பாளராக அமர்த்தினான். யவன போர் வீரர் பாண்டியரின் கோட்டை வாயில்களைக் காவல்புரிந்தனர் *

கிறிஸ்துவுக்குப் பல நூற்றாண்டுகளின் முன் இந்திய வியாபாரிகள் பர்மா வழியாகவும் அதன் தென்கரை வழியாகவும் சென்று கம்போடியாவில் வியாபாரத் தொடர்பை ஏற்படுத்தினர். கம்போடியாவிற் குடியேறிய தமிழர் அங்கு ஓர் இராச்சியத்தையே ஸ்தாபித்தனர். அங்கு கெமேரகக் காணப்படும் கட்டடங்களில், கடற்போர், கடற் பிரயாணம் ஆகியவற்றை விளக்கும் சித்திரங்கள் காணப்படுகின்றன தமிழர் சீனுவோடு வியாபாரத் தொடர்பு உடையவர்களாயிருந்தார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. கியௌசொக்குடாவை அடுத்து கி. மு. 7-ம் நூற்றாண்டில் இந்தியர் குடியேறி யிருந்தார்களென்று ஜெரியன் டிலாகோபிறிக் என்னும் ஆசிரியர் கூறுகின்றனர் ‡. கடல் தரை என்னும் இரு வழிகளாலும்

---

* கடிமதில் வாயில் காவலிற் சிறந்த
அடல்வாள் யவனர் (சிலப்.)

Kennedy's article on the early commerce of Bobylon with India J. R. A. S.

‡ Prof. Jerrian De la Couperic proves in his western Origin of the early Chinese civilization that about the year 680 B. C. the sea traders of the Indian Ocean founded

இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் போக்கு வரத்து இருந்தது. கிறிஸ்தாப்தத்துக்கு முன்னும் தமிழர் சமுத்திராயாவா முத லிய நாடுகளோடு வியாபாரம் நடத்தினார்கள். இதனை மணிமேகலை என்னும் நூல் தெளிவாகக் கூறுகின்றது. சமுத்திராவை அடுத்த பாலி எனனும் தீவில் இன்னும் தமி ழரது பழக்க வழக்கங்களும், நாகரீக சின்னங்களும் வழி பாட்டு முறைகளும் காணப்படுகின்றன.

கடல், பரவை, புணரி, ஆர்கலி, முந்நீர் முதலியவும் ஓடம், கலம், மரக்கலம், தோணி, மிதவை, கப்பல், நாவாய், மரம், திமில், அம்பி முதலியவுமாகிய கடலையும் மரக்கலத்தை யுமுணர்த்துந் தூய தனித்தமிழ்ச் சொற்கள் தமிழர் கடலை யும் கடற்பிரயாணத்தையும் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள் என பதற்குச் சான்றாகும்.

கிறிஸ்தாப்தத்தின் முற்பகுதியில் தென்னிந்தியாவுக் கும் ரோமுக்கு மிடையில் நெருங்கிய வியாபாரத் தொடர் பிருந்தது. ரோமர் முசிறியிலும் பிறவிடங்களிலுங் குடியேறி யிருந்தனர். யவன வியாபாரிகள் அடிக்கடி போக்கு வரத் துச் செய்யும் இடங்களுள் முசிறி பிரதான இடமாயிருந் தது.* பியூட்டிங்கேரியன அட்டவணையில்‡ (கி. பி. 226) ரோமர் தமது வியாபாரப் பாதுகாப்பின் பொருட்டு முசிறியில் 2.00 பேர் வீரரை வைத்திருந்தார்களென்றும்,

around the present Gulf of Krao-tchu a colony which they called Langa-ga or Langa-ya," (Tholkappiam and Tamil script

—S. R. Muttukumaru.

* " பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க யவனர் தந்த வினை மாணன் கலம் பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும் வளங்கெழு முசிறி " (அகம் 149)

‡ Peutingerian Tables

ஆதலால் அரசனைக் கனம் பண்ணுதற்பொருட்டு அவனுக்கு ஓர் கோவில் அமைத்திருந்தார்களென்றும் சொல்லப்படுகிறது. மலையாளக்கரையிலுள்ள பிசன்ரியம் (Byzantium) என்னும் இடத்தில் கிரேக்கர் குடியேறியிருந்தனர். ரோம தேசத்தினின்றும் அழகிய பேழைகள் (பவளச்செப்பு) பாவை விளக்கு மதுவகை (wine) முதலிய பொருள்கள் தமிழ் நாட்டுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. மிளகு, நாகம், நவரத்தினம், பட்டாடை, கறுவா, சந்தனக் கட்டை முதலியன தமிழ் நாட்டினின்றும் யவன தேசத்துக்குக் கொண்டு போகப்பட்டன.

ரோம வியாபாரப் பெருக்கம் அதிகம் இருந்தமையால் ரோமர் தமது நாணயங்களைத் தென்னிந்தியாவில் வழங்கினர். ரோமரின் நாணய வுற்பத்திச்சாலை ஒன்று தென்னிந்தியாவில் இருந்ததாக நம்பப்படுகின்றது. தென்னிந்தியாவில் தெலிச்சேரிக்குச் சமீபத்திலுள்ள கோட்டயத்திலும், மதுரைமாகாணத்திலுள்ளகலியன்புத்தூரிலும், கோயம்புத்தூர் மாகாணத்திலுள்ள பொள்ளாச்சி, கரூவூர், வெள்ளலூரிலும், புதுக்கோட்டை முதலிய இடங்களிலும் ஏராளமான ரோமன் நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இவை ரோம தென்னிந்திய வியாபாரப் பெருக்கத்தைக் காட்டுகின்றன. இந்திய சரக்குகள் அலக்சாண்டிரியா வழியாக ரோமை அடைந்தன.

தென்னிந்தியாவில் முத்துக் குளிப்புப் பிரதான தொழிலாயிருந்தது. வடமொழியில் முத்தைக் குறிக்கும் முக்த என்னுஞ் சொல் முத்து என்பதன் திரிபே. தென்

* "யவனர் நன்கலந்தந்த தண்கமழ் தேறல்" (புறம் 56)
"கொற்கை முன்றுறை யவிர்கதிர் முத்தமொடு" (அகம் 21)

னிந்தியாவில் முத்துக் கிடைப்பதாக ரோமர் அறிந்திருந்தனர். அவர்கள் தமிழ் நாட்டினின்றும் ஏராளமான முத்தை வாங்கிச் சென்றனர். ரோமானிய பெண்கள் முத்தில் அதிகம் மோக முடையவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்கள் தமது மேனியை முத்துகளால் அலங்கரித்தனர். முத்துக் கோவைகள் ஒன்றோடொன்று முட்டி ஒலி செய்வதைக் கேட்டு அவர்கள் பூரித்தனர். காலிற் றரிக்கும் செருப்புகளின் வார்கள்கூட முத்துகளா லலங்கரிக்கப்பட்டன. கபல் குலோடியர் என்னும் ரோம அரசனின் இராணி உலோலா, 800,000 தங்கப் பவுன் விலையுள்ள முத்துகளால் தன்னை அலங்கரித்திருந்தாள். கிளியோபத்திரா என்னும் எகிப்திய இராணி, மேல்நாட்டு அரசருக்கு முன் சொந்தமாயிருந்தனவும் காதில் அணியப்படுவனவுமாகிய இரண்டு பெரிய முத்துகளை வைத்திருந்தாள். 80,000 தங்கப் பவுன் விலையுள்ள ஒரு முத்தை அவள் காடியில் (வின்னரி கில) கரைத்துக் குடித்தாள். மற்ற முத்தைக் கரைக்குஞ் சமயத்திற் பாங்கியாற் றடுக்கப்பட்டாள். தென்னிந்தியாவினின்றும் ரோம இராச்சியத்துக்கு அனுப்பப்பட்டவற்றுள், முத்து வைரியம், கோமேதகம், நீலம் முதலிய இரத்தின வகைகளே பிரதானமானவை. அண்டோனியர் என்னும் அரசனின் மந்திரியாகிய நோனியஸ் என்பவன் அவனிடத்திலிருந்த ஓர் நீலக்கல்லின் பொருட்டு வேலியினின்றும் நீக்கப்பட்டான். அவன் தனது ஐசுவரியம் எல்லாவற்றையும் விட்டு 8000 தங்கப்பவுன் விலையுள்ள நீலக்கல்லுடன் தப்பி ஓடினன். வருடத்தில் இரண்டு இலட்சம் பவுன் வரையில் விலையுள்ள ரோமநாட்டின் செல்வத்தை இந்தியா விழுங்கி விடுகின்றதெனப் பிளினி (கி. பி. 62-113) என்பவர் வெறுப்பாகக் கூறியிருக்கின்றார்.

பிற நாட்டு வர்த்தகர் மிளகு, கசகசா, சந்தனம் ஆகிய வற்றை மலையாளக் கரையினின்றும் வாங்கினர். நெல்லூர் தொடக்கம் தெற்கு கடலூர், புதுச்சேரி வரையிலும் ஒரு வகையான தட்டைச் செப்பு நாணயங்கள் நிலத்திற் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளோடு ரோமன் நாணயங்களும் பதிப்பிட்ட சீனநாணயங்களும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. பெரிய மழைக்கும் புயலுக்கும்பின் [illegible] பிள்ளைகள் இவ்வகையான நாணயங்களைக் கடற்கரை ஓரங்களிற் பொறுக்கி எடுக்கிறார்கள். [illegible] சார்ந்த நாணயங்களைப் பிறதேச வர்த்தகர் தமிழ் நாட்டிற் பெரிதும் கையாண்டு வந்தனர் என்பதற்கு இது போதிய அத்தாட்சியாகின்றது. செப்புத் தகட்டுக் காசுகளின் ஒரு பக்கத்தில் இரண்டு பாய்மரமுள்ளதும் சுக்கானுடையதும் செலுத்தப்படுவதுமாகிய தோணியின் வடிவம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வணிகர் கடல் கடந்து மரக்கலங்களில் நெடுந்தூரம் சென்றதைப் பற்றி மணிமேகலை என்னும் நூல் அழகாகக் கூறுகின்றது. "திரைகடலோடியும் திரவியந் தேடு" என்னும் பழமொழி இன்றும் தமிழ் நாட்டில் வழங்குகின்றது.

முசிறி, கொற்கை, தொண்டி, மாந்தை, புகார் முதலியன தமிழ் நாட்டின் பிரதான துறைமுகங்களாகும். புகார் நகரின் சிறப்பைக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பட்டினப் பாலையில் விரித்துக் கூறியிருக்கின்றார். பண்டசாலை முற்றங்களில் குவிந்து கிடக்கும் பண்டங்களைப் பற்றியும் சுங்கம் கொள்வோரைப் பற்றியும் முன்னோரிடத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. கடை வீதிகளில் கங்கை, காவேரி நாடுகளின் விளை பொருள்களும் ஈழம், கடாரம் (பர்மா) முதலிய தேசங்களின் உணவுப் பொருள்களும், கீழ் கடலிற் பிறந்த

பவளமும், தென்கடலிற் குளித்த முத்தும், மேற்குக் காற்றடி மலையிற் பிறந்த சந்தனக் கட்டையும், இமயமலையிற் பிறந்த பொன்னும், மணியும், அரேபியாவினின்றுங் கடல் மார்க்கமாக வந்த குதிரைகளும். வண்டிகளிலும், கழுதைகளிலும் கொணர்ந்த மிளகு மூடைகளும் தேங்கிக் கிடந்தன.

மரக்கலங்கள் திசை அறிந்து செல்லும் கலங்கரை விளக்கங்கள் கடற்கரைப் பட்டினங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இக்கட்டடங்கள் சில யவனரால் மேற்பார்த்து முடிக்கப் பெற்றிருந்தன.

மரக்கலங்களின் உறுப்புகளைக் குறிக்க வழங்கும் சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களாகவே காணப்படுகின்றன. கப்பற் பாட்டினைத் தற்காலம் வழங்கும் பாடல்களிலும் இச்சொற்களைக் காணலாம்.

உழவு

“சுழன்றுமேர்ப் பின்ன துலக மதனா
லுழந்து முழவே தலை” (குறள்)

தமிழர் உழவுத் தொழிலை மற்றெல்லாத் தொழில்களிலும் உயர்ந்தது சிறந்ததுவென்று கருதினர். “உழுதுண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லை.” எனத்தமிழ் மூதாட்டியும், “உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாந் தொழுதுண்டு பின்செல்பவர்” என்று வள்ளுவனாரும் உழவு தொழிலின் சிறப்பைக் கூறுதல் காண்க. உழுது எருவிட்டுக் களை கட்டிப் பயிர் செய்யவேண்டிய நுட்பங்களைத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. அக்காலத்தில் எருவே பசளையாக உபயோகிக்கப்பட்டது. வயல்களுக்கு நீர்ப் பாய்ச்சும் வசதிகள் அரசினரால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. நெல் விளையும்

வடவகளையுடையனவாகிய மருத நிலங்களில் ஏரிகளும் வாவிகளும் காணப்பட்டன. ஆற்றிலிருந்து செல்லுங்கால் வாய்கள் வழியாக வயல்களுக்கு நீர் பாய்ச்சப்பட்டது. ஆறில்லாத இடங்களில் ஏரிகளிலிருந்து நீர் பாய்ச்சப்பட்டது. கரிகாற் சோழன் விளை நிலங்களுக்கு நீர் பாய்ச்சும் வசதிகளைச் செய்வதற்காகக் காவிரிக்கரையில் பெரிய அணை கட்டுவித்தான். இதற்கு இலங்கையிலிருந்து 12,000 சிறைகளைக் கொணர்ந்தானென இலங்கைச் சரித்திரம் கூறுகிறது.

தமிழில் நூல் செய்வோர் நாட்டின்வளத்தைக் கூறுமிடத்து, உழவர், ஏற்றங்களால் நாற்றுப் பிடுங்குதல், நாற்று முடிகளைச் சேர்த்து செய்த வயல்களில் போடுதல், ஆட்டுக்கிடைகள் பார்த்து உரம் இடுதல், உழவர் பாடல் களைப் பாடிக்கொண்டு நாற்று நடுதல், களை கட்டல், நெல் அரிதல், சூடடித்தல், கடா விடுதல், பொலி தூற்றல், நெல்லைப் போருக்குதல் [illegible] பாடல், தானியங்களைக் கூடுகளின் வாய்களை இடித்து கொட்டல் முதலிய செய்யுள்களை வருணித்துக் கூறுவர் [illegible] மரபுகளை விளக்கி [illegible] செய்திருக்கின்றனர்.

மருத நிலங்களில் செந்நெல்லன்றிக் கரும்பும் விளைந்தது. வயல்களுக்கிடையே உள்ள கொட்டகைகளிலுள்ள ஆலைகளில் கரும்புகளைப் பிழிந்து எடுக்கப்பட்ட சாறு, கட்டியாகக் காய்ச்சப்பெற்றது. குறிஞ்சி நிலத்தில் வரகு, தினை, கொள், அவரை முதலியன விளைந்தன.

"கருங்கால் வரகே இருங்கதிர்த் தினையே
சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகிளர் அவரையொடு
இந்நான்கு" (புறம் 335)

வயல் நிலங்கள் மிகவும் செழிப்பாயிருந்தன. யானை நின்றால் மறைக்கக் கூடிய கதிரையுடைய கழனி நிலம் என்றும், மூங்கிலைப் போன்றும், கரும்பைப் போன்றும் வளரும் நெல் என்றும், இலக்கியங்களில் நெற்பயிரின் செழுமை விதந்தோதப்படுகின்றது. உழுதொழிலாற் சிறந்து செல்வ வாழ்க்கை யுடையரா யிருந்தோர் அரசனாற் கௌரவிக்கப் பட்டு காவிதிப் பட்டம் வழங்கப் பெற்றனர். தமிழ் நாட்டின் உயிர் நாடி உழுதொழிலாகவே இருந்தது. இன்றும் இருக்கின்றது.

இலமென் றசைஇ இருப்பாரைக் காணின்
நிலமென்னு நல்லா ணகும் (குறள்)

(இதன் பொருள்) யாம் வறியேம் என்று ஏங்கி இருப்பாரைக் கண்டால் பூமாதேவி தனக்குள் சிரிப்பாள்.

கைத் தொழில்

தமிழ் நாட்டிற் பெரும் பாலும் எல்லாவகையான கைத் தொழில்களும் விருத்தி அடைந்தன. ரோம தேசத்துச் சீமாட்டிகள் அணிந்த பாலாவி போன்ற பட்டாடைகள் தமிழ் நாட்டு நெசவுகாரராற் செய்யப்பட்டனவே. கண்ணைக் கவரும் பலநிற மூட்டப்பட்ட அழகிய பட்டாடைகளை ரோம வியாபாரிகள், நிறைக்குச் சரியான தங்கத்தைக் கொடுத்து வாங்கினர். ஏழாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழ் மக்கள் ஆடை நெய்யும் தொழிலிற் றேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்களென்பது மகன் யோதாரோ நாகரீகத்தால் அறியப் படுகின்றது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள், பூத்தொழிலுடையனவும், இழைபோன இடந்தெரியாத நுண்ணிய நூல்களால் செய்யப்பட்டனவுமாகிய பலவகைப் பட்டாடை

களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன.* அக்காலத்து வழங்கியவிதம் விதமான ஆடைகளின் பெயர்கள் சிலப்பதிகார உரையிற் காணப்படுகின்றன. அவை :

கோசிகம், பீதகம், பச்சிலை, அரத்தம், நுண்டுகில், சுண்ணம், வடகம், பஞ்சு, இரட்டு, பாடகம், கோங்கலர், கோபம் சித்திரக்கம்மி, குருதி, கரியல், பேடகம், பரியட்டக்காசு, வேதங்கம், புங்கர்க்காழகம், சில்லிகை, தூரியம், பங்கம், தத்தியம், வண்ணடை, கவற்றுமடி, நூல்யாப்பு, திருக்கு, தேவாங்கு, பொன்னெழுத்து, குச்சரி, தேவகிரி, காத்தூலம், இறஞ்சி, வெண்பொத்தி, செம்பொத்தி, பணிப்பொத்தி.

அக்காலத்திற் பெண்களே வீட்டிலிருந்து ஆடை நெய்தற்குரிய நூலை நூற்றார்களெனத் தெரிகிறது.* அசண்டாக் குகை, இலங்கையிலுள்ள சிகிரியா முதலிய இடங்களிற் காணப்படும் புராதன சித்திரங்களால் அக்கால மாதர் நிற மூட்டப்பெற்ற அழகிய பட்டாடைகளை உடுத்தார்களென விளங்குகின்றது.

பொற்கொல்லர் ஆபரணங்கள் செய்வதில் மிகவும் திறமை அடைந்திருந்தனர். அக்காலப் பெண்களும் ஆண்களும் பலவகையான ஆபரணங்களை அணிந்திருந்தனர். இரண்டு பக்கமும் யானைகள் தாமரை மலரை நீட்டி நிற்க நடுவே இலக்குமி வீற்றிருப்பதாகச் செய்யப்பட்ட தெய்வவுத்தி, வலம்புரிச் சங்கு வடிவாகச் செய்யப்பட்ட வலம்புரி, அங் காந்தவாளை மீனின் வடிவாகச் செய்யப்பட்ட வாளைப் பகு

---

* ஆவியன்ன அவிர் நூற்கலிங்கம் (பெரும்பாண்)
புகை விரித்தன்ன பொங்குதுகிலுடீஇ (புறம் 398)

* கோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய பூக்கனிந் தரவுரியன்ன அறுவை (பொ

வாய், பொன்னரி மாலை, பாதசரம் மகரக்குழை சிறுவரணி யும் ஐம்படைத்தாலி அரசாணியும் வீரதண்டை முடி பதக் கம் முதலியவும் இவை போன்றவுமாகிய பலவகையான ஆப ரணங்களை யெல்லாம் தமிழ் நாடடுப்பொற் கொல்லரே செய்தனர்.

அக்காலம் யுத்தத்திற் பாவித்தற்குரிய வேல், வாள் உடைவாள், சூலம், மழு, சக்கரம், அம்புத்தலை இவை போன்ற வற்றையும் நாய் கட்டுஞ் சங்கிலி, யானை கட்டுஞ் சங்கிலி தோழு, பாரை, கூனிரும்பு, யானைகளின் கொம்பிலிறுக்கும் கிம்புரி, மதிலின் மேல் வைக்கப்படும் பல வகையான இயந் திரங்கள் ஆதியவற்றையும் பிறவற்றையும் தமிழ் நாட்டுக் கொல்லரே செய்தனர்.

அரசர் அரண்மனைகளையும், வீடுகளையும், புலி சிங்கம் முதலிய வற்றின் கால் போன்ற திரண்ட கலினையுடைய வட்ட வடிவினவாகிய அழகிய அரசர் பள்ளியறைக் கட்டில் களையும், தேர், சிவிகை ஓடம், அரசர் வீற்றிருக்கும் சிங்காசனம், உரல், உலக்கை, புலியின் தலை சிங்கத்தின் தலை போன்ற வாள்களின் பிடிகள், கலப்பை ஆகிய வற்றையும் அக்கால மக்களுக்கு வேண்டிய மரத்தாற் செய்யும் பொருள் களையும் எல்லாம் தமிழ் நாட்டுத் தச்சரே செய்தனர்.

வெண்கலம், செம்பு முதலிய உலோகங்களால் பல வகைப் பாத்திரங்கள் செய்யப்பட்டன. வெண்கலத்தினாற் செய்யப்பட்ட எருமை, பசு முதலியன, சரித்திர காலத் துக்கு முற்பட்ட சமத்தாழிகளுட் காணப்பட்டன. அவை சிறந்த வேலைப்பாடுகளோடு கூடிய வையாய்க் காணப்படுகின் றன. சங்குகள், அறுத்து அழகிய வளையல்களாகச் செய் யப்பட்டன. யானை சட்டி செய்வதில் இப்போது உள்ள வர்களை விட முன்னுள்ளவர்கள் மிகத் திறமையுடையவர்

களாயிருந்தார்கள். பளப்பளப்பான பானை சட்டிகளும் பிரேதங்களை இட்டுப் புதைக்கும் தாழிகளும் பல வடிவிற் செய்யப்பட்டன. தையற்காரரும், செருப்புமுதலியவற்றைச் செய்யும் தோலில் வேலை செய்வோரும் இருந்தனர். மாளிகை கட்டுதலில் தமிழர் விசேட திறமை அடைந்திருந்தனர்.

சிற்பம்

அரசரது கோயில்களையும், மானின் கண் போன்ற சாளரங்களையும் நிலா முற்றங்களையுமுடைய அடுக்குமாளிகைகளையும், பிரமாண்டமான தேவாலயங்களையும் நிருமித்தவர்கள் தமிழ் நாட்டுச் சிற்பிகளே. மதுரைக் கோயில், மேல் நாட்டவருக்கும் திகைப்பை விளைக்கின்றது. தமிழ் நாட்டுச் சிற்பிகள் தேவாலயங்களிலேயே தமது முழுத் திறமையையுங் காட்டியிருக்கின்றனர். அமராவதிச் சித்திரங்களும் மகாபலிபுர மலைக் கோயிலும் தமிழ் நாட்டுச் சிற்பிகளின் திறமைக்கு உதாரணமாகும். தமிழரது சிற்பக்கலை தமிழ் நாட்டிலே தோன்றி வளர்ச்சி அடைந்தது. தமிழர் தமது சிற்பக் கலைக்கு ஆரியருக்காவது வேறெவருக்காவதுகடமைப் பட்டவர்களல்ல. தமிழர் மதில்களாற் சூழப்பட்ட அழகிய நகரங்களில் வாழ்ந்தார்களென்று இருக்கு வேதத்திற் பல இடங்களிற் சொல்லப்படுகின்றது. பாண்டவருக்கு இந்திரப் பிரஸ்தத்தில பளிங்குமா மண்டபத்தைக் கட்டி முடித்தவன் மயன் என்னும் திராவிட சிற்பியே என வியாசர் கூறுகின்றார். ஆலயங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பல வகையான கடவுட் சிலைகள் எல்லாம் தமிழ்ச் சிற்பிகளின் கைவேலைகளே.

ஓவியம்

ஓவியமும் சிற்பமும் ஒன்றோடு ஒன்று நெருங்கிய தொடர்புடையன. நாடக அரங்கில் உபயோகிக்கும் திரை

களும், விதானச் சிலைகளும் பலவகைச் 'ரங்களோடு கூடியனவாய் இருந்தன. அரசனது சுவர களில் பல நிறங்களோடுகூடிய சித்திரங்கள் எழுதப்பட் டிருந்தனவென்று சங்கநூல்களிற் சொல்லப்படுகின்றது. அரண்மனையில் சித்திர மண்டபம் என ஓர் மண்டபம் உண்டு. ஆலயங்களிலும், செல்வர்களது மாளிகைகளிலும் அழகிய சித்திரங்கள் எழுதப்பெறுதல் அக்கால வழக்கு. ஆலயங்களின் கோபுரங்களிற் காணப்படும் பலவகையான அழகிய வடிவங்கள் தமிழரது ஓவியப் புலமையை விளக்கு கின்றன. மகஞ்சோதரோ முத்திரைகளிற் காணப்படும் மனிதர் விலங்குகளின் வடிவங்கள் தமிழரின் 7000 வருடத் துக்கு முற்பட்ட ஓவியப் பயிற்சிக்கு உதாரணமாகும்.

“வேறுபட்ட வினை ஓவத்துவெண் கோயில் (பட்டினப்பாலை)

“புனை சுவர்ப் பாவையன்ன (நற்றிணை)

“ஓவத்தன்ன வினைபுனை நல்லிற் பாவையன்ன
புலரா மாண்கவின் (அகம் 98)

வான ஆராய்ச்சி

தமிழர் வான ஆராய்ச்சியிற் றேர்ந்திருந்தனர். மகஞ்சோதரோவின் முத்திரைகளிற் கிடைத்த குறிப்பு களாற்றமிழர் தொன்மையே வான சாத்திரத்தை நன்கு அறிந்திருந்தனர் எனப் புலனாகின்றது. தமிழர் மிகுதி யாகக் கடற் பிரயாணஞ் செய்தனர்* பிரயாண காலங்களில் மாலுமிகள் நட்சத்திரங்களையும் சந்திரனையும் நோக்கித் திசை அறிந்து மரக்கலங்களைச் செலுத்தினர். வானத்தை நோக்கி நேரம் அறிந்து கொள்ளவும் அவர்கள் பயின்றிருந் தனர். சந்திரனது இயக்கத்தைக் கொண்டே அவர்கள்

* உலகு கிளர்ந்தன்ன உருகெழு வங்கம்

மாதங்களைக் கணக்கிட்டனர். மாதத்துக்கு மதி திங்கள் என்னும் பெயர்கள் வழங்குகின்றன. தமிழ் நாட்டினின்றும் பிரிந்து சென்ற சால்டிய அக்கேடியர்களும் தமிழர் கொண்ட முறையையே கையாண்டனர். சால்டியர் அக்கேடியரின் உற்பத்தியை அறியாத சரித்திராசிரியர்கள் தமிழர் வானசாத்திரத்தைப் பபிலோனியரிடமிருந்து கற்றனர் எனக் கூறியிருக்கின்றனர். தமிழ் நிகண்டு நூல்களில் நாள்கோள் முதலிய வற்றுக்குப் பல பெயர்கள் காணப்படு தலின் தமிழர் வானசாத்திர அறிவை நீண்ட நாள்களுக்கு முன்னரே உடையராய் இருந்தனர் என விளங்குகின்றது.

கிரகங்களின் சத்தியால் மனிதனுக்கு நன்மை தீமைகள் உண்டாகின்றன வென்னும் கொள்கை மிகப் பழமையானது. சோதிட ஞானம் தமிழ் நாட்டிற் சரித்திர காலத்துக்குமுன் உண்டானது. விண்மீன் எரிந்து விழுவது சில துக்க சம்பவத்துக்கறிகுறி என்று கருதப்பட்டது. சூரிய, சந்திர கிரகணங்களும் சில தீமைகளுக்கறிகுறி என்று கருதப்பட்டன. கருப்ப மெய்திய பெண்கள் அவற்றை ஒருபோதும் பார்ப்பதில்லை.

புலவுத்திரைப் பெருங்கட னீரிடை போழ
இரவு மெல்லையு மசைவின்றாகி
விரைசெல லியற்கை வங்கூழாட்டக்
கோடுயர் திணிமணலகன்றுறை நீகான்
மாட வொள்ளெரி மருங்கறிந் தொய்ய
ஆள்வினைப் பிரிந்தகாதலர் நாள் பல
கழியாமையே யழிபடரகல வருவர் (அகம் 255)

(இதன் உரை) உலகம் இடம்விட்டுப் பெயர்ந்தாற் போன்ற பெரிய தோணி, புலால் நாறுகின்ற திரையுடைய பெரிய கடலுக் கூடாக நீரைக் கிழித்து இரவும் பகலும் சோர்வின்றி, விரைந்து வீசும் இயற்கை யுடைய காற்று உதைக்கப்போய் மணற்கும்பம்

தமிழரது விழாக்காலங்கள் சூரியனுலேற்படும் பருவ காலங்களையும் சந்திரனுலுண்டாகும் நிலாக்காலங்களையும் பொறுத்தனவாயிருந்தன. சூரியன் சிங்கராசியிற் பிரவேசிக்கும் போது அல்லது ஆவணிமாதத்திற் றமிழர்களுடைய புதுவருடம் ஆரம்பமாகி ஆடியில் முடிவடைந்தது. பங்குனி மாதத்தில் விண்மீனென்று எரிந்து வீழ்ந்த தென்றும் ஏழாவது நாள் அரசன் இறந்தானென்றும் கூடலூர் கிழார் புறம் 229-ல் கூறுகின்றார்.* தமிழருடைய கணிதமுறையே வழக்கிலுள்ள எல்லாக் கணிதங்களிலும் நிதானமானது என டாக்டர் சிலாட்டர் (Dr. Slater) கூறியிருக்கின்றார்.

"தென்னிந்திய பரதவர் சந்திரனுடைய இயக்கத்தைக் கவனித்துப் பழைய காலத்திற் சந்திர மானமாகக் காலத்தை அளந்தனர். சமவெளிகளிற் பயிரிடும் மக்கள் பருவகாலங்களையும், சூரியனுடைய இயக்கத்தையும் கவனித்தனர். பிராமணர்களின் தொடர்பு ஏற்படுவதன் முன் தமிழர் மிகவும் திருத்தமான வான ஆராய்ச்சி அறிவைப் பெற்றிருந்தனர். வியாழன், இராசி வட்டத்தை ஐந்துமுறை சுற்றிவருதலாகிய அறுபது வருடங்கொண்ட கால அளவை ஆரியருக்குரியதல்ல ‡......என்று மக்லீன் என்னும் ஆசிரியர் கூறுவர்.

"செஞ்ஞாயிற்றினது வீதியும், அஞ்ஞாயிற்றினது இயக்கமும் அவ்வியக்கத்தாற் சூழப்படும் உலகமும், காற்றி

நிறைந்த பெரிய துறையை மீகாமன் பிடிக்க, வெளிச்ச வீட்டின் ஒளியைக் கண்டே பக்கத்தே தங்கும். இவ்வாறு பொருள் தேடுதற்குச் சென்ற பின் தலைவர் பலநாட்கழியமுன் வருவர்.

* இன்றும் "வெள்ளிவிழுவான்" என்று திட்டுதல் வழக்காயிருக்கின்றது.

‡ Manual of administration of the Madras Presidency.

யங்கும் நிக்கும், ஓராதாரமுமின்றித் தானே நிற்கின்ற ஆகாயமும் என்று சொல்லப்பட்ட இவற்றை ஆண்டாண்டு போய் அளந்தறிந்தவரைப் போல நாளும் இத்துணை யளவை உடையனவென்று சொல்லும் கல்வியை யுடையோரு முளர்" என்னும் பொருள்பட வரும் புறம் 30-ம் பாடலாலும் பரிபாடலின் பதினோராஞ் செய்யுளாலும் தமிழ் மக்களின் வானநூற் புலமையை அறிக.

மருந்து

அரசாது உறுதிச் சுற்றத்தாருள் ஒருவர் மருத்துவர். சங்ககாலத்துப் புலவர்கள் சிலர் மருத்துவத் தொழிலை மேற்கொண்டனரென்பது மருத்துவன் தாமோதரனார், மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் முதலிய பெயர்களால் விளங்கும். நாடி பார்த்து நோய் அறிதல் தமிழ் வைத்தியத்தின் சிறந்த இயல்பாரும். தற்காலம் வழங்குகின்ற வைத்திய நூல்களைக் கொண்டு அக்காலம் மருந்துக்கலை மிகவிருத்தி அடைந்திருந்ததென அறியலாம். பதார்த்தகுண சிந்தாமணி என்னும் நூல் தமிழர், மூலிகைகளின் உபயோகங்களை எவ்வளவு ஆராய்ந்தாராய்ந்து கண்டு பிடித்தார்கள் என்பதற்கு உதாரணமாகும். சல்லியகரணி, சந்தானகரணி, சமனியகரணி, மிருதசஞ்சீவினி முதலிய மருந்துகள் மிகவுஞ் சிறந்தன வாகச் சிலப்பதிகார உரையிற் சொல்லப்படுகிறது. வள்ளுவனாரும் மருந்து என்னும் ஓர் அதிகாரத்தைத் திருக்குறளுள் வைத்துள்ளார்.

"நோய் நாடி நோய் முதனாடியது தணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்" [குறள்]

(இதன் பொருள்) மருத்துவனாயினன் நோயாளி மாட்டு நிகழ்கின்ற நோயை அதன் குறிகளால் இன்ன தென்று

துணிந்து பின், அது வருவதற்குக் காரணத்தை ஆராய்ந்து தெளிந்து, பின் அது நீக்கும் உபாயத்தினை அறிந்து அதனைச் செய்யும் வழி பிழைபடாமற் செய்க.

அலெக்சாண்டர் இந்தியாவுக்கு வந்தபோது இந்தியர் மருந்துக் கலையில் மிகவும் முன்னேறி யிருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார். கிரேக்கர் பாம்புக் கடிக்கு மருந்து அறியாதவர்களாயிருந்தார்கள். இந்தியர் அதனை எளிதாக மாற்றினார்கள் என்று 'அறியன்' (Arrian) என்னும் ஆசிரியர் கூறுகின்றனர். அலக்சாண்டர் திறமையுள்ள இந்திய வைத்தியர்களைத் தனக்கருகில் வைத்துக்கொண்டு பாம்பினாற் கடியுண்டவர்கள் அரச மாளிகையில் சிகிச்சை பெறவேண்டுமென விளம்பரஞ் செய்திருந்தானென்று அவனது தளபதியாகிய நீர்ச்சஸ் (Nearchus) என்பவர் கூறி இருக்கின்றார். இது கிறிஸ்துவுக்கு 300 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட சம்பவம்.

நகர்

நகர் மதிலினாற் சூழப்பட்டிருக்கும். மதிலின் புறத்தே சோலைகளும் ஆலயங்களும் துறவோர் பள்ளிகளும் காணப்படும். நகரின் வாயிலைக் கடந்து செல்லின் அதனைக்காவல் புரிவோர் நெருங்கியுறையும் வீதிகளும், மீன் விலைஞரும், உப்பு வாணிகரும், கள், பிட்டு, அப்பம், வாசனைப்பண்டம், இறைச்சி விற்போர் வசிக்கின்ற வீதிகளும் தோன்றும். இவ்வீதிகளை யடுத்து மட்கலஞ் செய்யும் குயவரும், செம்பு வேலை செய்வோர், வெண்கலக்கன்னார், பொற்கொல்லர், தச்சர், மட்பாவை செய்வோர், தையற்காரர், மாலை கட்டுவோர், சோதிடர், பாணர் முதலியோர் தெருக்களும், சங்கறுப்போர் இரத்தினப் பணியாளர் வீதிகளும், நாடகக் கணிகையர் வீதியும், நெல்லுப்புல்லு முதலிய கூலவகை

விற்போர் தெருவும், சூதர், மாகதர், வேதாளிகர், பொது மகளிர் தெருக்களும், ஆடை செய்து விற்போர், பொன் வாணிகர், இரத்தின வியாபாரிகள் வீதிகளும், அந்தணர் அக்கிராகாரமும், இராச வீதியும், மந்திரிகள் வீதியும், பல்வகை அரசாங்க அதிகாரிகள் வாழும் தெருக்களும் அமைந்திருக்கும். இவையேயன்றி பரவரும் வந்து தங்குவதற்குரிய மரத்தடியும் அம்பலமும் முச்சந்திகளும் அருவிபோடும் அழகிய செய்குன்றுகளும் விளங்கும். இவற்றின் மத்தியில் அரசனுடைய அரண்மனை பொன் மயமான மேரு போல் விளங்கும். 'அரண்மனை வட்டமான மதிலினாற் சூழ்ந்திருக்கும். மதில் கோபுரத்தோடு கூடியது. மதிலின் உட்புறத்தே பொய்யாகிய பூமியும், எந்திர வாவியும் இளமரச் சோலையும் அந்தப்புர மகளிர் இருக்குமிடமும், ஆயுதச் சாலையும் தானியக் களஞ்சியங்களும், கடந்து செல்லும் பெரிய வாயில்களும், நுழைந்து செல்லும் குறுகிய வாயில்களும், சபை கூடும் மண்டபமும், நடன சாலைகளும், தேவாலயங்களும், குதிரைப் பந்தியும், யானைப் பந்தியும், படைதங்கு மிடமும் மயில் விளையாடும் வெண்ணிறமுடைய செய்குன்றும் இருட்டறையும் காணப்படும்'*

கோட்டை

நகரைச் சூழ்ந்து மதிலும், மதிலைச் சூழ்ந்து வெள்ளிடை (மணல் பரந்த) நிலமும், வெள்ளிடை நிலத்தைச் சூழ்ந்து அகழும், அகழைச் சூழ்ந்து மலையும், மலையைச் சூழ்ந்து காவற் காடும் அரண் செய்யும். மதில் செங்கட்டி சுண்ணாம்பு முதலியவற்றால் எடுக்கப்பெற்று ஏணிக்கு எட்டாத உயரமும், பகைவர் தகர்க்கமுடியாத திண்மை

---

* உதயணன் கதை

யும், அகத்துள்ளார் மேலே நின்று போர் செய்யக்கூடிய அகலமுமுடையதாயிருந்தது. பெரும்பாலும் அது நாலு குதிரை பூட்டிய தேர்கள் போகவும் வரவுங்கூடிய அகலமுமுடையதாயிருக்கும். பழைய ஆசிரியருடைய கோட்டைகள் இவ்வாறிருந்தன. மதிலைச் சுற்றிப் பலவாயில்களும் கோபுரங்களும் இருந்தன. வாயில்களின் நிலைகள் பல வயிர மரங்களை ஒன்று சேர்த்துச் செய்யப்பட்டன. கதவுகள் இரும்பு அன்னுகளிறற் பெலப்பித்து இரண்டாகச் செய்யப்பட்டன. அவை திரண்ட மரங்களால் உள்ளே தாளிடப்பட்டன. வீரர் மறைந்திருந்து அம்பெய்தற்குரிய பதுக்கிடங்கள் பல மதிலைச் சூழ விருந்தன. பகைவர் மீது கல்லை வீசுவனவும், உலோகங்களை உருக்கிச் சொரிவனவும், கொதி எண்ணெயை ஊற்றுவனவும், நெருப்பைக் கொட்டுவனவும், அம்புகளை எய்வனவுமாகிய பலவகைப் பொறிகள் மதிலின்மேல் வைக்கப்பட்டிருந்தன. மதிலைச் சூழ்ந்த வெள்ளிடை நிலம் பகைவர் நின்று பொருதற்கரிதாய் வெப்பமுடையதாய் இருக்கும். இரும்பினுற் செய்யப்பட பாரை நெருஞ்சி அதனிடத்தே பரப்பப்பட்டிருக்கும். இதனை அடுத்துள்ள அகழ், மிகுந்த ஆழமும் அகலமுமுடையதாயிருக்கும். மிகுந்த ஆழம் உடைமையின் நீர் நீல மணிபோன்ற தோற்றமுடையதாயிருக்கும். சில அகழ்கள் 40 அடி ஆழம் இருந்தனவென்று சில பழைய சாசனங்களிற் காணப்படுகின்றது. அதனகத்தே பெரிய முதலைகளும் ஆட்களை விழுங்கும் பெரிய மீன்களும் வாழும். நகரிற் பெருகும் கழிநீரெல்லாம் கற்படை (மதகு) வாயிலாக வந்து இவ்வகழிலே விழும். கோட்டை வாயிலினின்றும் வெளியே செல்வதற்கு இவ்வகழ்மீது பலகை போடப்பட்டிருக்கும். போர்க்காலங்களில் இப்பலகை எடுக்கப்படும். அகழின் புறத்தே உள்ள காவற்காடு முள்

மரங்கள் பல உடையதாயிருக்கும். அதன் இடை யிடையே வாள் இரும்பு முள் முதலியன பதிக்கப் பெற் றிருக்கும். அதனைக் காவல் செய்யும் வேட்டுவர் அரண் கள் அவ்விடத் துண்டு. அகழின் புறத்தே இயற்கையான மலை இல்லையாயின் செயற்கையான மலைகளை அமைத்தல் இயல்பு. மலை வெள்ளிடை நிலம் முதலியன இல்லாத அரண்களுமுண்டு. மதிலின் அகத்தினின்றும் வெளியே செல்லும் கள்ளவழிகளாகிய சுருங்கைகள் பல உண்டு. மதிலின் வாயிலில் பந்தும் பாவையும் தூக்குவதும் அக் காலவழக்கு. இது பகைவர்களைப் பெண்களென்று அவ மதித்தற்கு அறிகுறியாகும்.

திருவள்ளுவர் அரணின் தன்மையைத் திருக்குறளில் நன்கு விளக்கியுள்ளார். அது வருமாறு:—

" மணி போன்ற நீரும், வெள்ளிடை நிலமும் மலையும் குளிர்ந்த நிழலையுடைய காடும், ஏணி எய்யாத உயரமும் புறத்தார்க்கு அகழலாகா அடி அகலமும், புறத்தோர்க்கு நின்று போர் செய்யலாத் தலை அகலமும், செங்கட்டி, கல் முதலியவற்றாற் செய்தமையின் தகர்க்கலாகாத திண்மை யும் உடைய மதிலும் உடைய அரண் சிறந்த அரண் எனப் படும். அது, காக்கவேண்டிய இடம் சிறியதாயும், உள்ளே அகன்ற இடமுடையதாயும், அகத்தார் புறத்தார் மேல் அம்பு முதலியவற்றைச் செலுத்திப் போர் செய்தற்குரிய தன்மை யுடையதா யும், அகத்தோர்க்கு வேண்டும் பொருள் எல்லாவற்றை யும் உள்ளே உடையதாயும், புறத்தோரால் (மதில்) அழி வெய்தும் எல்லைக் கண் பகைவர் அகத்து எய்தா வகை காக்க வல்ல நல்ல வீரரை யுடையதாயு மிருக்கும். அது, வீரர் உள்ளிருந்து வெளியே செல்லாவாறும், வெளியே யிருந்து உள்ளே புகாவாறும் நெருக்கிச் சூழ்ந்து முற்றுகை

இட்டும், அங்ஙனம் சூழாது நெகிழ்ந்த விடம் நோக்கி ஒரு முகமாகப் போர் செய்தும், துணிவுடையோரை ஏவிக் கதவினைத் திறந்தும் பகைவர் அகத்தோரைக் கொள்ளுதற் கரிதாயிருக்கும். படைப் பெருமை வல்லவராய் வந்து சூழ்ந்த புறத்தோரை, அகத்தோர், தாம் பற்றிய இடம் விடாது நின்று பொருது வெல்லத்தக்கதும், அகத்தோர் செய்யும் தொழில் வேறுபாட்டால் வீறுபெற்று புறத்தோர் அறியாமற் புகுதல் போதல் செய்தற்குச் சுருங்கை வழி முதலிய வுடையதும் சிறந்த அரணாகக் கருதப்படும்.

VI. தமிழர் ஆரியர் கலப்பு

இப்பொருள் பற்றிய கட்டுரை இற்றைக்கு முப்பத்தொரு வருடங்களின் முன் பண்டிதர் சவரிராய பிள்ளை அவர்களால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பெற்று சித்தாந்த தீபிகை என்னும் பத்திரிகையின் நாலாம் ஐந்தாம் புத்தகங்களில் வெளிவந்துள்ளது. இத்துணை ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டபோதும் அக்கட்டுரை புதுமையும் ஆராய்ச்சி நுட்பமும் பெற்று மிளிர்கின்றது. அது தமிழர் வரலாற்றில் மயக்கத்தைக் கொடுக்கும் பலவற்றுக்கு விடையளிப்பதாயும் விந்தத்துக்கு வடக்கே உள்ள தமிழரின் சரித்திரத்தைக் கூறுவதாயு மிருக்கின்றது. அக்கட்டுரை இதுவரை புத்தக வடிவில் வாராமையாலும், சித்தாந்த தீபிகையின் பழைய இதழ்களைத் தேடிப் பெறுதல் மிக அருமையா யிருப்பதினாலும் அவ்வரிய கட்டுரையை ஆராய்ச்சிகாரர் படித்து மகிழ்தல் அரிதாயிருக்கின்றது. தமிழர் சரித்திரத்தைப் பூரணமாக விளங்கிக்கொள்வதற்கு அக் கட்டுரை இன்றி அமையாததாயிருக்கின்றமையின் அதனைச் சுருக்கித் தமிழிற் றருகின்றோம்.

ஆசிரியர் கட்டுரை எழுதுகின்ற காலத்தில் மகன்யோதரோ, ஹரப்பா, நால் முதலிய விடங்களின் புதைபொருள்கள் அகப்படவில்லை. தமிழருக்கும் அசிரியர் பபிலோனியர் சுமேரியருக்குமிடையிலுள்ள தொடர்பைக் கவனித்த ஆசிரியர், சுமேரியரே தமிழ்நாட்டில் வந்து குடியேறினர் எனத் தமது கட்டுரையிற் கூறி இருக்கின்றனர். சமீபகாலத்திற் கிடைத்த பல ஆதாரங்களைக் கொண்டு தமிழரே சுமேரியாவுக்குச் சென்று குடியேறினர் என்னும் கொள்கை தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழர் சுமேரியாவி

னின்றும் வந்தவர்கள் என்று பொருள்படவரும் பகுதிகளைக் கட்டுரையில் உள்ளவாறே குறிப்பிட்டிருக்கின்றோம்.

சுமேரியர், சுமேரியாவின் பூர்வகுடிகளல்லர் என்றும் அவர்கள் புதிதாகக் கிழக்குத் திசையினின்றும் வந்து குடியேறியவர்களென்றும் "சரித்திராசிரியர்களின் சரித்திரம்" என்னும் நூல் கூறுகின்றது* டாக்டர் ஹால் (Dr. Hall) என்னும் ஆசிரியர், சுமேரியர் சிந்து நாட்டினின்றும் பாபிலோனுக்குச் சென்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர் எனக் 'கிட்டிய கிழக்குத் தேசங்களின் பழைய வரலாறு', என்னும் நூலிற் கூறியிருக்கின்றனர்.‡ பாபிலோனியர் அசீரியர்

* "Whence, then, did the Sumerians originally come, before they took possession of the Swarmpy Euphrates valley and settled there ?

There is a word in Sumerian, "Kar" (Turkish yer) which means country (as does the Turkish word). But in Sumerian it has also come to signify 'mountain' and likewise 'east' (since the mountains lie only in the east of Babylonia) meanings which the Turkish word does not bear. This is, therefore, a clear indication that, even after the Sumerians had settled in Babylonia, the range of the Median frontier and what lay behind it always passed with them for their true country, the original home whence they had come. There is also extreme significance in the fact that they were originally unacquainted with both the lion and the horse, as also wine with vine, and the palmtree, for they had no names for them, and called the lion 'great dog' (nug magh) the horse 'ass of the mountains, or 'of the east' wine the 'drink of life' (Gish-tin, from gash-tin) and the palm 'tree of magan', (mis-magan) or 'the upright' (Historians' History of the world Vol. 1 Pp. 343,4.

‡ The ancient history of the near east PP. 173—4.

என்னும் சாதியார்களும் கிழக்குத் தேசங்களினின்றும் வந்து கி. மு. 5000 ஆண்டுகளுக்குமுன் குடியேறினவர்களே என்று சரித்திரக்காரர் கூறுகின்றனர்.§

சுமேரியர் சிந்து நதியை அடுத்த நாடுகளினின்று சென்றார்கள் எனக் கருதப்படுகின்றது. சிந்துநதி தீர மக்கள் அக்காலத்திற் குதிரையைப்பற்றி அறியார்கள் எனச் சரித்திரகாரர் கூறுவது சரியாயிருக்கலாம். சங்க இலக்கியங்களிற் கழுதைகளில் ஆட்கள் ஏறிச் செல்வதைப் பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. கோவேறு கழுதை என்னும் சொல்லால் மிகப்பழைய காலத்தில் அரசரும் கழுதையில் ஏறிச் சென்றார்கள் எனக் கருத இடமுண்டு.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் எகிப்திய பொனீசியர்களின் உற்பத்தியைக் குறித்துச் சரித்திர நிபுணர்கள் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயத்தையும் குறிப்பிடுகின்றோம். பிளிண்டேர்ஸ் பெற்றி என்னும் பேராசிரியர் எகிப்தியரும் பொனீசியரும் ஒரே உற்பத்தியைச் சேர்ந்தவர்களென்றும் அவர்கள் பன்ற்

§ "The Babylonians and Assyrians must have separated from the common stock in some part of Central Asia where the lion was indigenous, and emigrated into northern Babylonia through one of the passes of the Medio-Elamite range no later than the fifth millennium B. C. The rest however came by way of the southern shore of the Caspian sea—probably towards the end of the fourth millenium and at the events later than the Hamites of Northern Babylonia—and entered what was Aramaean Mesopotamia from the north, then occupied it, and spread gradually from thence to Syria, Palestine, and Arabia. So, by subsequent offshoots and migrations, they became the Aramaeans, Canaanites and Arabs (Historians' History of the world. Vol. 1 P. 347.)

நாட்டினின்றும் வந்து குடியேறினவர்கள் என்றும் சாதித்திருக்கின்றனர்.[1] ஹீரென் என்னும் ஆசிரியர், எகிப்தியர் தமிழர்களது மண்டை ஓட்டின் அளவு சரியாயிருத்தலைக் காட்டி, எகிப்தியரின் இந்திய உற்பத்தியை நாட்டியிருக்கின்றனர்.[2] 'பன்ற்' என்பது பாண்டிய நாடன்றி வேறு இடமில்லை என டாக்டர் அபினஸ் சந்திரதாஸ் என்னும் ஆசிரியர் 'இருக்குவேத இந்தியா' என்னும் நூலிற் தாபித்திருக்கின்றனர்.[3] 'பன்ற்' என்னும் நாடு மலைகளும் பள்ளத்தாக்குகளும், கருங்காலி, வாசனையுள்ள மரங்கள், தெங்கு, வாசனைப்பொருள்கள், சிறுத்தை, புலி, நாய்த்தலையுள்ள குரங்கு, நீண்டவாலுள்ள மந்தி, விசித்திரமான பட்சிகள், ஆபரணங்கள் நிறைந்த நாடு எனக் கருதப்பட்டது.[4]

---

1. One of the most recent authorities, Prof. Flinders Petrie, inclines to the opinion that the Egyptians were of common origin with the Phoenicians, and that they have come into the Nile region from the land of Punt, across the Red Sea (H. H. of the world P. 77.)

2. Among the earlier students of the subject, Heeren was prominent in pointing out an alleged analogy between the form of skull of the Egyption and that of the Indian races. He believed in the Indian origin of the Egyptians (Ibid. P. 77).

3. This part of India could have been no other than the Malabar coast peopled by the Pandyas which was probably called the land of the Pandias afterwards corrupted in Egypt into the land of Punt. (Rig Vedic India—Dr. Abinas Chandra Das.)

4. Under the name of Punt, the ancient inhabitants of Kamat understood a distant country, washed by the great sea full of valleys and hills, rich in ebony and other valu-

'பன்ற்' என்பது அரேபியாவுக்குச் சமீபத்திலுள்ள சொமாலிலந்து என்று கருதப்பட்டது. எகிப்தியருக்கும் தமிழருக்கும் பழைய வியாபாரத் தொடர்பு இருந்ததோடு இருவரின் பழக்கவழக்கம் தோற்றம் வடிவம் ஆதியனவும் ஒத்திருத்தலின் 'பன்ற்' என்பது தென்னிந்தியாவிலுள்ள பாண்டி நாட்டையே ஆமென்பது தெளிவாகின்றது.

தமிழர் ஆரியர் கலப்பு

ஆரிய தேசத்தினின்றும் வந்த அலைந்து திரியும் ஒரு கூட்டத்தினர் இற்றைக்கு நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் சிந்துநதிக்கரையிற் குடியேறினர். ஆரியர் என்னும் சொல்லுக்குப் பிரபுத்தனம் என்னும் பொருள் பிற்காலத்தில் கொடுக்கப்பட்டதாயினும் அதற்கு அவர் மொழியில் மிலேச்சர் என்பதே பொருளாகும். இப்புதிய மக்கள் எங்கிருந்து வந்தார்கள்? இப்பாரத பூமியிலுள்ள ஒவ்வொரு உயிருள்ள பிராணியும் இப்பூமிக்கே சொந்தமானது என்று எமது முன்னோர் நம்பினர். மொழி ஆராய்ச்சியால் ஒவ்வொரு மனிதக்கூட்டத்தின் உற்பத்தித் தானத்தையும் அறிந்துகொள்ளுதல் இலகுவாயிருக்கின்றது. ஒரு சாதியாரின் சரித்திரத் தொடர்பும், சரித்திரத்திற்குரிய ஆதாரமும் எங்கு நின்று விடுகின்றனவோ

able woods, in incense, balsum, precious metals and stones, rich also in animals, for there are cameleopards, cheetas, panthers, dogheaded apes and long tailed monkeys. Winged creatures with strange feathers flew up to the boughs of wonderful trees, specially of the incense tree and the cocoanut palm". "According to the old dim legend, the land of Punt was the premeval dwelling of the gods (H. H of the world Vol I P. 108.)

அவ்விடத்து, மொழி, சரித்திரகாலத்துக்கு முற்பட்ட அவர் வரலாற்றையும், அவர் பிரிவதற்குமுன் வாழ்ந்த பொது இடத்தையும் அறிவிக்கின்றது.

சிந்துநதி தீரத்திற் புதிதாய் வந்து குடியேறிய புதிய மக்களின் மொழி ஆராய்ச்சி, அவர்களின் உற்பத்தியைப் பாரத பூமிக்கு அப்பால் கஸ்பியன் ஆறற் கடல்களை அடுத்த நாடுகளுக்குக் கொண்டுபோய் விடுகின்றது. ஆறற் கடலோடு ஒருகாலத்து இணைக்கப்பட்டுக் கிடந்த கஸ்பியன் கடலும் தெற்கே கிடந்த வனாந்தரமும் இம்மக்களை நாகரிகத்தில் முதிர்ந்த பாபிலோனியரோடு கலந்துகொள்ளாதபடி தடுத்தன. தமது நாட்டினின்றும் கிளம்பிய ஒரு கூட்டத்தினர் நீண்டகாலம் தென்கிழக்காக அலைந்து திரிந்தனர். பின் தெற்கு நோக்கிச் சென்று சிந்து நதியின் மேற்குக் கரையிற் குடியேறினர். ஆரியர் சிந்துநதி தீரத்தில் வந்து கி. மு. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் குடியேறினர்களென்பது மேல் நாட்டு ஆசிரியர்களது கொள்கை.

ஆரியர் சிந்துநதி தீரத்தில் வந்து முதன் முதற் குடியேறும்போது குமரி முதல் இமையம் வரையில் நாகரீகம் முதிர்ந்த ஒரே இன மக்கள் குடியேறியிருந்தனர். பரதர் என்னும் இப் பூர்வசாதியார் குடியேறி யிருந்தமையின் இந்நாடு 'பாரத வருடம்' என்னும் பெயர் பெற்றது என்று விட்டுணு புராணங் கூறுகின்றது. இந்தியா முழுமையும் பரதர்வசம் இருந்தது. பரதர் என்னும் சொல் உச்சரிப்பு வேறுபாட்டால் பிற்காலத்துப் பல மாறுதலடைந்தது. இந்துஸ்தானத்தில் இருந்தோர் 'கோடர்' என்றும் தக்கணத்தில் வாழ்ந்தோர் திராவிடர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

பாரதர் என்னும் பெயர் மலையைக்குறிக்கும் 'பா' என்னுமடியாகப் பிறந்ததென்பர் டாக்டர் ஒப்போட் அவர்கள். பா என்பதின் ஆதிப் பொருள் மலை என்பதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டி யிருக்கின்றது. தமிழருடைய ஆதி இடம் மலையாகவே இருந்தது. பழைய தமிழ்நாட்டு அரசனுக்குச் சிறப்பாக ஒரு மலை உரியதாயிருந்தது. இது அவனுடைய முன்னோர் மலையிலுள்ளவர்கள் என்பதை ஞாபகப்படுத்துகின்றது. தமிழ்க் கடவுளாகிய முருகனது இருப்பிடங்கள் மலைகளாகக் காணப்படுகின்றன. அக் கடவுள் மலை உச்சிகளில் வணங்கப்படுகின்றனர். தமிழ் மக்களின் காதல், அரசியல்களைக் கூறும் அகப்பொருள் புறப்பொருள் நூல்கள் அவர்களது பழைய பழக்க வழக்கங் களை விரித்துக் கூறுகின்றன. தலைவனும் தலைவியும் சந்தித் துக் காதலிக்கும் காட்சி மலையிடமாயிருந்தது. போரின் ஆரம்பமாகிய நிரைகவர்தலும் மலையை அடுத்த நிலங்களில் நிகழ்ந்தது. இவற்றால் தமிழரின் உற்பத்தி ஏதோ மலை யிடமென்று தெளிவாகின்றது. தமிழர் தமது உற்பத்தித் தானத்திலல்லாமல் குடியேறிய நாட்டிலும் சலப்பிரளயம் சம்பந்தமாகவும் மலையையே கொண்டனர். மனுவென் னும் திராவிட அரசனின் பேழை மலயக்குன்றிற் றங்கிய தென்றும், அவர் பேழையை விட்டிறங்கி மலயத்தின் ஓர் இடத்தில் மக்களின் நன்மைக்காகக் கடுந்தவஞ் செய்தா ரென்றும் மச்ச புராணங் கூறுகின்றது. முற்காலத்தவர் கள் பல காரணங்களை முன்னிட்டு மலைகளையும் உயர்ந்த இடங்களையும் வாழும் இடங்களாகக் கொண்டனர்.

சமவெளிகள் முற்றாகக் குடியேறப் பெறுவிட்டாலும் பயமில்லாமல் வாழக்கூடிய இடங்கள் மலையே. ஆரிய அல்லது செமட்டிக் (Semitic) அல்லாத எல்லாச் சாதியாரும்

துரானிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களென்றும் அவர்களின் உற்பத்தி அற்லாண்டிக் மலைகளென்றும் ஒரு காலத்திற் கருதப்பட்டது. டாக்டர் கடல்வேல், திராவிடர் துரானிய வகுப்பினரென்றும் அவர்கள் மத்திய ஆசியாவினின்றும் தெற்கே வந்து இந்துஸ்தானத்திற் குடியேறினார்களென்றும், அவர்கள் ஆரியரால் வென்று தெற்கே துரத்தப்பட்டார்களென்றும் அவர்களே தென்னிந்தியாவிற் காணப்படும் தமிழர் என்றும் கூறியுள்ளார். இக் கொள்கையைச் சாதிப்பதற்கு அடிப்படையான ஆதாரம் எதுவுமில்லை.

தென்னிந்திய மாறவமிசமும் வட இந்திய பாதவமிசமும் ஒரே காலத்தில் இருந்தன. மாறவமிசம் பாதவமிசத்துக்குமுற்பட்டதெனக்கூறலாம். தமிழரின் உற்பத்திமத்திய ஆசியாவல்ல.* டைகிறஸ் யூபிறட்டஸ் என்னும் ஆறுகளுக்கிடையே உள்ள நிலம் செழிப்புடையதாயிருந்தது. அந்நிலம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது. வடமேற்கில் சுமிரும் தென்கிழக்கில் அக்காட்டு மிருந்தன. பபிலோனிய சுமிருக்கு கமி என்பது மற்றொரு பெயர். பின்னிஸ்சாதியார் முதல் முதற் குடியேறிய மலையிடம் இதுவே. ஈழம் என்பது பபிலோனிய அக் காட்டுக்கும் அதிலுள்ள மலைக்கும் பெயராகும். இது தமிழரின் பிறப்பிடமாயிருந்தது.

ஈழத்திலுள்ள பழைய அக்கேடியரோடும் சாலடியரோடும் ஒற்றுமையுடைய தமிழர், உலகில் முதற்கண் சீர்திருத்தமுற்ற சாதியாராவர். அவர்களின் கி. மு. 4000 ஆண்டுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட இலக்கியங்கள் சிறிது சிறிதாக வெளிவருகின்றன. அவற்றுட் பல இன்னும் நிலத்துட் புதைந்து கிடக்கின்றன. அவர்கள் கிழக்குத் திசையை நோக்கி இரண்டு வகையாகப் பிரிந்த

* சின்ன ஆசியாவிலுள்ள ஆறுகள்.

னர். ஒரு பகுதியினர் கடல் மார்க்கமாகவும், மற்றப் பகுதியினர் தரை மார்க்கமாகவும் பிரயாணப்பட்டனர். கடல் மார்க்கமாக வந்தோர் தென்னிந்தியாவிற் குடியேறினர். தரை மார்க்கமாக வந்தோர் போலன் பாதை வழியாக வட இந்தியாவை அடைந்து, வட இந்தியாவிலும், பாரசீகக் குடாக் கடல் அராபியக் கடல்களை அடுத்த நாடுகளிலும் குடியேறினர். இத்தாலியிற் பழைய எற்றான்களியரும், கங்கேரி மக்யாரியரும் பின்லண்டில் பின்னியரும் கிழக்குத் தேசத் தமிழரின் பிரிவினராவர்.

கிழக்குத் தமிழர் குடியேறிய பாரத நாடு ஈழம் அல்லது இளவிருதம் செழிப்பாற் குறைந்த தல்ல. இக் காட்டின் வளத்தைப் புராணங்கள் புகழ்ந்து கூறுகின்றன. எகிப்தியர் தெற்கே, வாழ்ந்த தமிழர்களாகிய பாதரைப் பாண்டு என்று அழைத்தனர். பாதர் வாழ்ந்த பாண்டு நாடு மிகப் பரிசுத்த முடையதாக எகிப்தியாாற் கருதப் பட்டது.

பாதர் அல்லது தமிழர் ஈழத்திலிருந்து வந்து பாரத பூமியிற் குடியேறியது, ஆரிய சாதியார் சிந்துநதி தீரத்திற் குடியேறுவதற்குச் சில ஆயிரமாண்டுகளுக்கு முன்னாகலாம். சிந்து நதியின் மேற்குக் கரையில் ஆதியில் வந்து குடியேறிய ஆரியர் பாரத நாடு சீர்திருத்தமடைந்திருப்பதையும், வலிய அரசரால் நன்கு ஆளப்படுவதையும் கண்டனர். இருக்குவேத பாடல்கள் அவர்களது தொண்ணூறு கோட்டைகளையும் ஏழு வலிய அரண்களைப்பற்றியும் கூறுகின்றன. இவைகள் பஞ்சாப்பில் இருந்தனவாகலாம்.

ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட இந்திய அரசர் பாதர் எனப்பட்டனர். இருபது அரசரையுடைய இப்பரம்பரை

ஐந்து நூற்றாண்டுகளாவது ஆட்சிபுரிந்து ஆரியர் வருகைக்கு முன் வீழ்ச்சி அடைந்திருக்கவேண்டும். இவர்களுக்குப்பின் இன்னொரு சந்ததியார் ஆண்டனர். இவர்களை ஆரியர் அசுரர் என்றழைத்தனர். அசுரர் என்பதற்கு இறைவன் என்பது பொருள். இது அரசு என்னும் தமிழ்ப் பதத்தின் உச்சரிப்பு வேறுபாடு எனக்கருத இடமுண்டு. இருக்கு வேதத்தில் அசுரர் என்னுஞ் சொல் பெருமை அல்லது வலிமை என்னும் பண்பைக் குறிக்கின்றது; இருக்குவேதத்தின் பத்தாம் மண்டிலத்தைத் தவிர மற்ற இடங்களிலெல்லாம் கடவுளைக் குறிக்க உபயோகிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இவ்வுண்மையைத் தத்தர் பழைய இந்தியா என்னும் நூலின் 201-ம் பக்கத்தில் விளக்கியிருக்கின்றார். பிராமணங்களில் இச்சொல் வேறு பொருளில் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. அங்கு கடவுளின் பகைவரைக் குறிப்பதற்கு உபயோகிக்கப் படுகின்றது.

சமஸ்கிருதத்தில் அரசனைக் குறிக்கும் ‘ ராஜன் ’ என்னும் சொல் அரசு என்னும் சொல்லின் உச்சரிப்பு வேறுபாடு. அரசன் என்பதற்குச் சரியான சமஸ்கிருதபதம் பதி. இது விஸ்பதி (இராஜனல்லாதவன்) என இவ்வாறு வரும் சொற்களால் அறியப்படும். தமிழ் இறை உச்சரிப்பு முறையாக, எகிப்திய ‘றெ’ என்னும் சூரியனைக் குறிக்கும். ‘றெ’ என்னுஞ் சொல்லோடு ரோமானியருடைய ‘றெக்ஸ்’ ‘ரேய்’ என்னும் சொற்கள் ஒற்றுமையுடையன. ரோமனியருடைய ‘றெ’ என்பதை மூலமாகக் கொண்டு இச்சொற்கள் பொது உற்பத்திக்குரியன வென்று துணிந்து கூறலாம்.

சிந்துநதி தீரத்திற் குடியேறினோர் படை யெடுத்து வந்தோரல்லர். அவர்கள் ஆடு மாடுகளுடன் புற்றரைகளை நாடி அலைந்து திரிந்த சாந்தமானவர்களே. விருந்தினரை வரவேற்று ஓம்புவது தமிழரின் இயற்கைப் பண்பு. அரசர்

அக்கிபருக்கு அன்பும் தயவுங் காட்டினர். பயிரிடாது சில நிலமாய்க் கிடந்த நிலங்களைத் திருத்திப் பயிரிடுமாறு புதிய மக்கள் அனுமதிக்கப் பட்டனர். புதிதாக வந்தவர் களுக்கும் அரசாட்சியாருக்கு மிடையில் ஒருபோதும் போர் ஏற்படவில்லை. வேதபாடல்களில் சிறு சிறு போர் களைப்பற்றிச் சொல்லப் படுவது உண்மையே. இவை அவர்கள் சிந்துநதியின் மேற்குக்கரையில் ஆடு மாடுகளோடு அலைந்து திரிந்தபோது நிகழ்ந்தன. தமிழரால் வெளியே துரத்தப்பட்டோரும் கொள்ளையடித்து வயிறு வளர்ப் போருமாகிய கூட்டத்தினரால் இவர்கள் துன்புறுத்தப் பட்டார்களாகலாம். கொள்ளை அடித்துச் செல்லும் கூட் டத்தாரிடமிருந்து ஆடுமாடுகளை மீட்டற் பொருட்டு ஆரியர் போராடினர். கொள்ளை அடித்த கூட்டத்தினர் எவ்வினத்தைச் சேர்ந்தவரென்றும், அவர்களின் உற்பத்தி இடம் எது என்றும் அறியக்கூடாமையால் அவர்களைப் பூர்வ குடிகளென்று இங்கு குறிப்பிடுகின்றேம். இச்சந்த தியாரின் ஒரு சிலர் மேற்குக் கிழக்குக் காற்றூடி மலைச் சாரல்களிற் காணப்படுகின்றனர். லாப்பியர் பின்னிய, சொற்றொடர்களை வழங்குதல் போல இவர்களும் தமிழ்ச் சொற்றொடர்களை வழங்கலாம். இவர்கள் இருக்கு வேதத் தில் தாசுக்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றனர். தாசுக்கள் என்பதற்குச் சத்துராதிகள் என்பது பொருள். ஆரியர் அவர்களைப் பலமுறை வென்றிருக்கின்றனர். வேத பாடல்கள் இவர்கள் மூக்கில்லாதவர்கள், கடவுள் இல்லா தவர்கள் என்று கூறுகின்றன.*

*பாலைநில ஒதுக்குகளில் வாழும் ஆறலைகள்வராகிய மறக்குடியி னர்களோர், இரக்கமற்றவர்களென்றும், முல்லை நிலத்து ஆயரின் ஆடுமாடுகளைக் கொள்ளையடித்துக் கள்ளுக்கு விலையாகக் கொடுப்ப

புத்தர் புதிதாக ஒன்றையும் ஆராய்ந்துகூறாத ஐரோப்பிய சரித்திரகாரர் எழுதியவற்றையே திரட்டி அழகான பாஷையில் எழுதியிருக்கின்றனர்; ஆரியப் பிராமணருக்கு ஞானம் போதித்த இராசராஜசர், பகவத் கீதையின் ஆசிரியராகிய கண்ணன், கீழ்த்திசையில் ஞானத்தை உதிப்பித்த புத்தர் ஆகியோர் யாவர் என ஆராயவில்லை. ஆரியர் பாரத பூமியில் ஒவ்வொரு அடியையும் வெற்றியிலேயே முன்னேறு வைத்தார்கள் என்று கூறும் அவர் கூற்றில் எதும் உண்மை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆரியர் தென்னிந்தியாவை கி. மு. பத்தாம் நூற்றாண்டில் வெற்றிபெற்றார் எனக் கூறிய அவர் கூற்று உண்மையிலிருந்து வெகுதூரம். அக்காலத்துக்கு முற்பட ஆரிய உபநிடதங்கள் எழுதப்படுகின்ற காலத்துச் சமய ஞானங்களை விசாரித்தறிவதற்குத் தெற்கே வந்தார்கள் என்பது உண்மையே. அதன் விளைவாக உபநிடதங்களுக்குப் பின் எழுதப்பட்ட சூத்திரங்கள் தென்னிந்தியாவில் எழுதப்பட்டன. சூத்திரங்களுக்கு உரை எழுதிய போதாயனரும் அபஸ்தம்பரும் முறையே கி. மு. 5, 6-ம் நூற்றாண்டில் விளங்கியவர்கள். இவர்கள் கோதாவரி கிருஷ்ணாநதிகளுக்கிடையே உள்ள ஆந்திர தேசக் கலைஞானக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றிய தமிழர். சமஸ்கிருதத்தையும் சமஸ்கிருத வரலாற்றையும் படித்து இந்த நாகரீகத்தை அறிந்து கொள்ளமுடியாது. முறையான ஆராய்ச்சி செய்யும் சரித்திரகாரர், கிருஷ்ணா, காவேரி, வையை முதலிய ஆறுகள் பாய்கின்ற நாடுகளைப் பற்றி அறிந்து

ரென்றும், சீர்திருத்தமில்லாத வாழ்க்கையுடையோரென்றும் தமிழ் இலக்கியங்களிற் சொல்லப்படுகின்றனர். இவர்களே ஆரியர்களது ஆநிரைகளை அடித்துச்சென்றவர்கள் ஆவர். இவர்கள் தமிழர்களே.

கொண்டபின் தான் கங்காநதியை அடுத்தநாடுகளைப் பற்றி ஆராயவேண்டும்." என்று பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் ஓரிடத்துக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர்.

இனி விஷயத்திற் செல்வோம். ஆரியர் சிந்து நதிக் கரையிற் குடியேறினது முதல் (கி. மு. 2000முதல் 1400) வரையுமுள்ள அவர்களின் வேதபாடல்கள் தொகுக்கப் பட்டதை அறிந்து கொண்டோம். வேதபாடல் கள் பாடி முடிவதற்கு 600 வருடங்கள் பிடித்திருக் கின்றன. அப் பாடல்களால், ஆரியர், நாட்டின் கரை வழியாகச் சென்றும், சில சமயங்களிற் படை எடுத்தும் பஞ்சாப் முழுவதையும் கைப்பற்றி யிருந்தார்களென அறிகின்றோம். இரு சாதியாருக்கிடையிலும் கட்பு முறை யான தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்தல்கூடும். புதிதாக வேறிடங் களுக்குச் சென்று வாழும் மக்களிடையே இவ்வகையான நிகழ்ச்சி ஏற்படுவது இயல்பு. விவாகக் கலப்பினால் இரு சாதியார்களும் ஒன்றுபோற் சேர்ந்து பலமடைந்தனர். ஐந்து ஆறுகள் பாயும் நாட்டிலுள்ளவர்கள் கலப்பில்லாத சாதியாரென வெளி உலகிற் சொல்லப்பட்டாலும் அவர் கள் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த ஆரியக்குழுவினர் என்று நம்பமுடியாது. புராண வரலாறுகளாலும், பிராமணரது கன்னபரம்பரையாலும் பஞ்சாப்பின் பூர்வ சனங்கள் எட்டு வெவ்வேறு கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்று விளங்கு கின்றது. அவருள் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று ஆராய்ந்து கூறலாம். ஓரினத்தைச் சேர்ந்த அத்திரி கண்ணுவர் விசுவாமித்திரர் என்னும் மூன்று வமிசத்தினரும் தமிழர் அல்லது பரதவ ராவர். பிராமணர் என்று கருதப்பட்டவருட் பலர் தமிழ் வகுப்பைச் சார்ந்தவர். பழைய காலத்திற் சாதித் தடை இருக்கவில்லை. கலப்பு மணங்கள் நடைபெற்றன. மூன்

இருந்தவர்களும் புதியவர்களும் ல வலிமை ஏற்பட்டது. அரசாங்கம் பலப்பட்ட -ல. சரித்தி ரத்தில் இம் முறை புதுமையானதல்ல.

புதிதாக வந்த ஆரியருள் மேற்குப் பிரிவினர் ஐரோப் பாவை அடைந்து கெல்ஸ் (Celts) தியூதன்ஸ் (Teutans) ஸிலாவியர் (Slavs) லாத்தின்ஸ் (Latins) கிரேக்கர் என்னும் பெயர்களைப்பெற்று அந்நாட்டு மக்களோடு கலந்து ஒன்றுபட்டனர் என்பது உண்மையல்ல.

இருனியர் (Irans) என்னும் கிழக்குப் பிரிவினர் பாரசீகத்தை அடைந்து அங்கு வாழ்ந்த பாரசீகரோடு கலந்து ஒன்றுபட்டனர்.

டெல்கிக்குச் சமீபத்தில் கங்காநதி தீரத்திலிருந்த அஸ்திநபுரியாகிய தமிழர் இராச்சியத்தால் ஆரியரின் வளர்ச்சி பஞ்சாபிற்கு வெளியிற் செல்லாமற் தடைபட் டது. பாஞ்சாலம், கோசலம், விதேகம் விஸ்வல, மதுரை, மகதம், மாளவம் முதலியன தமிழரது மற்றைய இராச்சி யங்களுட் பிரதானமானவை. இத்தேசங்கள் இமயமலை விந்தமலை கிழக்கு மேற்குக் கடல் ஆகிய எல்லைகளின் இடையே கிடந்தன. பரசீகக் கலாயிலுள்ள நாடுகள் அஸ்திநபுரத்தரசனுக்குத் திறை அளித்தன. இது பாரத யுத்த காலம் வரையும் நடைபெற்றது. அம்பல்லா என்னு மிடத்துக்கு 26 மைலிலுள்ள தனேஷ்வா என்னும் இடத் தில் கி. மு. 14-ம் நூற்றுண்டில் பாரத யுத்தம் நேர்ந்தது. குரு பாண்டவர் என்னும் ஒரே குடும்பத்தினருக்கிடையில் இப்போர் நிகழ்ந்தாலும் பாரத பூமியிலுள்ள அரசர் எல் லோரும் ஒவ்வோர் பக்கத்தைச் சேர்ந்து போர் செய்திருக் கின்றனர். இப்போர் வடக்கே இருந்த இராச்சியங் களுக்குத் தலை அடியாயிருந்தது. சிறு இராச்சியங்கள்

சுபேச்சை பெற்றன. பஞ்சாப்பில் அடைபட்டிருந்த ஆரியருக்கு வழி திறந்தது. சொகுசான வாழ்க்கையால் தமிழர் போர் செய்யும் வீரத்தை இழந்தனர்.

இவ்விபரங்களை இருக்கு வேதத்திற் காணலாம். இருக்கு வேதம பஞ்சாப் கபூல் என்னும் இரு இடங்களைப்பற்றிச் சொல்லுகின்றது. சொல்லப்பட்டவற்றுள் கங்காநதியும் யமுனையும் அருமையாகக் கூறப்படுகின்றன. ஆகவே பஞ்சாபிலிருந்த ஆரியர் அவற்றை கன்கறிந்திருக்கவில்லை என்று விளங்குகின்றது. அப்பொழுது ஆரியர், வானம், மின், புயல், இடி முதலிய இயற்கைப் பொருள்களை வணங்கினர். மிருகபலி கொடுத்தனர். அவர்கள் சமயச்சடங்குகளும யாகங்களும் புரியுமிடங்கள் சிந்துநதிக்கரையும் அதின்கிளைகளும் சரஸ்வதி நதியுமாயிருந்தன. அவர்கள் தமிழர்க்குரிய சிவவணக்கத்தையும் சமயக்கொள்கையையும அறியாதவர்களாயிருந்தனர்.

பழைய வேதபாடல்களில் சிவனைப்பற்றிச் சொல்லப்படவில்லை என முதன் முதற் கூறியவர் டாக்டர் ஸ்டீபின் ஆவர். உருத்திரன், அக்கினி என்று சொல்லப்பட்டாலும் அக்கினியையும் உருத்திரனையும் சிவன் என்று கூற முடியாது. தக்கன் சிவனையாகத்துக்கு அழைக்கவில்லையென்றும் ஆனால் பதினொரு உருத்திரரும் யாகத்துக்குச் சென்றிருந்தனர் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. சிவன் தமிழர் கடவுள். அவர் இரண்டு வகையான வழிபாட்டுக்குரியர். ஒன்று கண்ணுக்குப் புலப்படாத தியான வடிவம். ஒன்று கண்ணுக்குப் புலப்படும் இலிங்கவடிவம். பூவும புகையுங் கொண்டு கடவுளை வழிபடுதல் தமிழரின் பழையமுறை. பூ இதயத்தையும், புகை அது இளகுவதையும் குறிக்கும். இலங்கை அரசனும் இராவணியம் என்னும்

இசை நூல் செய்தவனுமாகிய இராவணன் பொன் இலிங்கமொன்றைத் தன்னுடன் கொண்டு திரிந்து பூவும் புகையும் கொண்டு வழிபட்டான். இராவணன் மாத்திரமல்ல வாணன் வாலி முதலானோரும் தமிழ் முனிவர்களும் சிவ வணக்கத்துக்குரியோரா யிருந்தனர். அவர்கள் சிவனைத் தியான ரூபமாகவும் மூர்த்தி வடிவமாகவும் வழிபட்டனர். தமிழர் மதத்தை இன்னும் பின்பற்றாத பஞ்சாபிலுள்ள ஆரியர் சிவ வழிபாட்டை அறியாதிருந்தனர். ஆரியருக்கும் தமிழருக்கும் பகை ஏற்பட்டால் அது சமயத்தைப் பொறுத்ததாயிருந்தது. ஆரியரது தெய்வங்கள் கீழாக மதிக்கப்பட்டபோது அவர்கள் புரியும் யாகங்களும் அழிக்கப்பட்டன. இக் காரணத்தினாலேயே, உயர்ந்தோரைக் குறிக்கும் அசுரர் என்னுஞ் சொல் தேவர்களின் எதிரிகள் என்னும் பொருளைக் குறிக்க இருக்கு வேதத்தின் பத்தாம் மண்டிலத்திலும் பிராமணங்களிலும் வழங்கப் பட்டிருக்கின்றது. ஆரியரது இயற்கை வணக்கத்தோடு தமிழரது உயர்ந்த வழிபாட்டு முறைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்துப் பின்னவை மிகச் சிறந்தன வென்று எவர் மனதிலும் படுதல் இயல்பு. ஆரியர் தமது கடவுளைப் பிரகாசமுள்ளது என்னும் பொருளில் தேவன் என்றழைத்தனர்; தமிழர் எல்லாவற்றையும் கடந்த பொருள் என்னும் பொருளில் கடவுள் என வழங்கினர். சிவம் என்னும் சொல் சிவ என்னும் அடியாகப் பிறந்து நல்லது இனியது அழகியது முதலிய பொருள்களைக் கொடுக்கும்.

ஆரியர் இந்தியாவை அடைந்த பின் முதலிற் பாடிய நூல் இருக்குவேத சங்கிதை என்பதை இந்திய சரித்திராசிரியர்கள் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். பஞ்சாபில் வாழ்ந்த கலப்புச் சாதியினர் 'சுற்லெஸ்' என்னும் கதையை

இன்னும் தாண்டவில்லையென்றும், அவ்வாற்றுக்கு அப்பால் அவர்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றி அவர்கள் வேத பாடல்கள் கூறவில்லையென்றும் முன் ஓரிடத்திற் குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

ஆகவே கி. மு. 2000 முதல் 1400வரையுமுள்ள 600 வருடங்களிலும் அவர்கள் பஞ்சாப் கபூல் காந்தாரம் முதலிய நாடுகளில் வாழ்ந்தாரென்று தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. ஆரியர் குடியேறி வாழ்ந்த நாட்டுக்கு எதிர்ப் புறத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் ஆரியராயிருக்கவில்லை என்பதும், அவர்கள் முற்றாக வேறு கூட்டத்தினராயிருந்தனர் என்பதுமே இதனாற் பெறப்படுகின்ற பிரதான தீர்மானமாகும். அக்கூட்டத்தினர் முன் நாம் கூறிய தமிழர் அல்லது பரதர் ஆவர்.

பிராமணங்கள், ஆரணியங்கள் உபநிடதங்கள் ஆதியன கி. மு. 1400 முதல் கி. மு. 10-ம் நூற்றாண்டு வரையிலும் செய்யப்பட்டன. இவ்விரண்டாங்காலப்பகுதியிற் செய்த நூல்களில் மாத்திரம் கங்கைக்கரைப்பள்ளத்தாக்குகளில் வாழ்ந்த குரு, பாஞ்சால, காசி, கோசல, விதேகர்களைப்பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. பாரதயுத்தத்தில் சிறு இராச்சியங்கள் சுயேச்சை பெற்றன. அப்பொழுது ஆரியர் பஞ்சாப்பை விட்டுக் கீழே சென்றனர். அவர்கள் கோசலத்தைக் கைப்பற்றிய இக்காலத்திலேயே கங்காநதிப் பள்ளத்தாக்கில் பெரிய சாதியாராக அறியப்பட்டனர்.

தசரதனின் பாட்டனாகிய புகழ் படைத்த இரகுவே கோசலத்திலுள்ள சகேதாவில் ஆரியபாரம்பரையை முதலிற் றூபித்தான். சகேதாவை ஆண்ட அரசருள் தசரதன் மிகப் புகழ்படைத்தவன். இவன் நீண்ட காலம் அரசுபுரிந்தான். அக்காலத்தில் கோசல இராச்சியம் உச்சநிலை அடைந்திருந்தது. அதன் இராசதானியாகிய சகேதா அயோத்தி

(வெல்லப்படாதது) என்னும் புதிய பெயர் பெற்றது. இராமாயணத்தையும் இது போன்ற நூல்களையும் எழுதிய ஆசிரியர்கள் இராமனின் தந்தையாகிய தசரதனை ஆரிய வமிசத்தின் 56-வது அரசனுகக் கூறுகின்றனர். ஆரிய பரம்பரைக்கு முற்சகேதாவை ஆண்ட பழைய தமிழ் அரசரோடு சேர்த்து இவர்கள் பிழையான கணக்குச் செய்திருக்கின்றனர். பாரதயுத்தத்துக்குமுன் குரு குலத்தவருக்கு இராசதானியாயிருந்த அஸ்தினபுரம் மற்ற இராச்சியங்களுக்குத் தலைமையாயிருந்த தன்மையை இழந்து விட்டாலும் கங்காநதி தீரத்திலுள்ள செழிப்பான இடமாகக் கருதப்பட்டது. குரு, பாஞ்சாலம் விதேகம், காசி முதலிய இராச்சியங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று கட்டுக் கொண்டிருந்தன. யுத்தம் முடிந்தபின் பாண்டவர் பழையநாட்டமிழர் வழக்கப்படி தவஞ் செய்யக் காட்டுக்குச் சென்றனர்*. அருச்சுனனின் பேரனாகிய பரீச்சித்து அத்தினபுரத்துக்கு அரசனானான். அவனுக்குப்பின் சனமேசயன் பட்டமெய்தினான். பரிசித்துவும் சனமே சயனும் கல்விப்பிரியர்களாயிருந்தனர். ஆரியர்களது இலக்கியங்களைப் பிரகாசமடையச் செய்தவர்கள் இவரே. பாத வமிசத்தவன் அல்லது தமிழனாகிய சனமேசயன் ஆரியர் இலக்கியங்களை ஆதரித்தான் என்பது வியப்புக்கிடமாயிருக்கலாம். இவ்வகையான சம்பவங்கள் எப்படி நிகழ்கின்றன என்பதற்கு சில உதாரணங்களைக் கூறுகின்றேன். திருதராட்டிரன் காந்தார அரசன் புதல்வியாகிய ஆரிய கன்னிகையை மணந்தபின், அஸ்தினபுர அரண்மனைப் பாஷை ஆரியமாக

---

*இருக்கு வேத பாடல்களில் காட்டிற் சென்று தவஞ் செய்யும் வழக்கத்தைப்பற்றிக் காணப்படவில்லை எனத் தத்தர் கூறியிருக்கிறார்.

விருந்தது. இது, புதுக்கோட்டை இளவரசரொருவர் திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள காய்க்க கன்னியை மணந்த தினால், முன் அரண்மனையில் வழங்கிய தெலுங்குமொழியி னிடத்தைத் தமிழ் ஏற்றுக்கொண்டது போலாகும். திருத ராட்டிரனது புதல்வனாகிய துரியோதனனது அரசாட்சி நன்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அவனுடைய சபையில் தமிழரும் ஆரியருமாகிய மூதறிஞர் பலரிருந்தனர். அவருள் அங்கதேய அரசனாகிய கன்னன், தமிழரது தன்னயமற்ற நடுவு நிலைமைக்கு உதாரணமானவன். காந்தார இளவரசனாகிய சகுனி தன்னயமுடைய ஆரிய ரது குணத்துக்கு எடுத்துக்காட்டானவன். இவ்வகையான கலப்பு விவாகங்களாலும், அவற்றாலேற்பட்ட உறவாலும் முற்கால ஆரியர் தமிழ் நாட்டில் உபசரிக்கப்பெற்றனர். குருக்ஷேத்திரத்தில் வசிக்க ஆரியர்களுக்கு வீடுகள் அளிக்கப்பட்டன. காலகதியில் குடியேறிய ஆரியருக்கும் தமிழருக்கும் ஒரேவகையான உரிமைகள் வழங்கப்பட் டன. இதனால் இரு சாதியினரும் ஒரு சாதியினராய்க் கலந்து வாழும் வசதி ஏற்பட்டது. தாம் வென்று கைப் பற்றிய கோசலநாட்டிற் போலவே ஆரியர் அத்தினபுரத் திலும் வாழத்தலைப்பட்டனர். இவ்வாறு சேர்ந்து நடத் தும் வாழ்க்கையினால் மொழி சமயம் பழக்க வழக்கம் ஆதியனவும் கலந்தன. ஆரியர் தமிழரிடம் கற்றுக்கொண்ட அநேகம் தமிழ்ச் சொற்கள் ஆரிய மொழியிற் காணப் படுகின்றன. இருபிரிவினரும் கலந்து வாழ்ந்தார்க ளென்பதற்கு இது அறிகுறியாகும்.

குரு, பாஞ்சாலர், பாண்டவர் ஆதியோர் சிவனை வழிபட்டனர். இவர்களுக்குப் பின் வந்த அரசர் ஆரிய ரின் ஆதிக்கத்தால் கடவுள் பத்தியிற் றளர்ந்தவர்களாயினர்.

அவர்கள் ஆரியரின் தெய்வங்களைத் தங்கடவுளர்களாகக் கருதினதோடு யாகங்களினும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். இக் கொள்கை இவர் முன்னோராற் கடியப்பட்டது.

இதுவரையும் ஆரியர் தமிழரோடு கலப்புற்ற வகையினைக் கூறினோம். இனி சனமேசயன் காலத்து ஆரியரது நூல்கள் பிரகாசமடைந்த வகையினைக் கூறுவேம். பஞ்சாப்பில் வாழ்ந்த மக்கள் இயற்றிய யாகங்கள் ஆடம்பர மில்லாமலிருந்தன. பெரிய விருந்து கொண்டாடுவதற்காக அசுவயாகங்கள் செய்யப்பட்டன. ஆடம்பரத்தோடுகூடிய யாகங்கள் அரசர் அரண்மனைகளிலும், கங்காநதிப் பள்ளத் தாக்கிலுள்ள நாடுகளிலும் நடைபெற்றன. அஸ்வமேத யாகம் பாவத்தைப் போக்கி அரச பதவியை அளிக்கு மென்று நம்பப்பட்டது. முன்னோரதும் தனதும் பாவங் களைப் போக்குவதற்குச் சனமேசயன் யாகங்களைச் செய் தான். யாகங்கள் புரியும் விதிகளைக் கூறும் பெரியநூல்கள் எழுதப்பட்டன. இவைகள் திரட்டப்பட்டு 'பிரமாணம்' என்னும் பெயரைப் பெற்றன. 'பிரமாணம்' சனமேசயன் காலத்திற் தோன்றியதாகும். மாபாரதமும் இவர் காலத் திற் செய்யப்பட்டது. வைசம்பாயனர் சனமேசயனுக்குப் பாரதப் போர் வரலாற்றைக் கூறினர். பாரதஞ்செய்தவர் கிருஷ்ண வியாசர் என்பது நம்பத்தக்கதாயில்லை. வியாசரின் புகழை நிலை நாட்டுவதற்கு அவர் மாணுக்கர் சிலர் அவர் பெயரால் வேதங்களைத் தொகுத்தும் மாபாரதத்தை இயற் றியும் போந்தார்கள் என்று கருத இடமுண்டு. இவ்வாறு செய்தல் அக்கால மரபு. கிஷ்ணவியாசர் என்னும் பாதவருப் பினர், வேதங்களைத்திரட்டினவரும் மாபாரதத்தைச் செய் தவருமாயிருந்தால் அவர்காலம் மாபாரதத்துக்குப்பிந்தியதா தல் வேண்டும். மாபாரதம் ஒருவரால் ஒருகாலத்துச்

செய்த அளாகக் காணப்படவில்லை. "பிற்காலத்துப் புலவர்களும் தாம்பாடிய பாடல்களைப் பாரதத்துட் சேர்த்துப் பெருப்பித்திருக்கின்றனர். பிற்காலத்தய ஒவ்வொரு கொள்கைக் குரியோரும் தங்கொள்கைகளை அவிற் புகுத்தி யிருக்கின்றனர். "குருபாஞ்சால யுத்தத்துக்குப் பிற்பட்ட கிருஷ்ணவணக்கம் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றது" என தத்தர் கூறியிருக்கின்றனர்.*

மாபாரதம் எழுதப்பட்டது மாத்திரமல்லாமல், வேதங்களின் தொகுப்பும் சனமேசயன் காலத்தில் நிகழ்ந்திருத்தல் கூடும். இத் தொகுப்புகள், ஆரியர் சிந்துநதி தீரத்திற் குடியேறியது முதல் யாகங்கள் ஆடம்பரமாகச் செய்யப்பட்டது வரையிலுள்ள காலத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன. தமிழர் கடவுட் பூசைகளிற் தோத்திரப் பாடல்களைப் பாடுதல் மரபு. ஆகவே ஆரியரது யாகசாலைகளிலும் அதுபாடு முறை கொண்டு வரப்பட்டது. இருக்கு வேதத்தினின்றுந் தெரிந்தெடுத்த பாடல்களோடு சில பாடல்களையும் சேர்த்துத் தொகுத்துச் சாமம் என்று பெயரிடப்பட்டது. இருக்குவேதத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்ட, கிரியைகளிற்படிக்கும் மந்திரங்களோடு சிலவற்றைச் சேர்த்துத் தொகுத்து யசுர் என்று பெயரிடப்பட்டது. இவ்விரண்டும் இருக்குவேதத்தோடு சேர்த்துத் 'திரயம்' என்று வழங்கப்பட்டன. சாமவேதத்தை ஓதும் இசை வகுப்புக்கு ஆரியர் தமிழ் இராவணனுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டவர்களாவர்.

Ancient India P. 130.

* தமிழர் மந்திரவித்தையிற் திறமை படைத்திருந்தனர். அவர்கள் இதனை ஆரியருக்குக் கற்பித்தனர். பழங்காலந்தொட்டு மலையாளம் மந்திர வித்தையிற் சிறந்த நாடாகக் கருதப்பட்டது. அருச்சுனன் பாரதப் போரில் வெற்றியடைந்தது இவ்வித்தையினு

அதர்வம் அல்லது கடைசியாகச் சேர்க்கப்பட்ட வேதம் பலமந்திரங்களின் தொகுப்பை யுடையது. அம் மந்திரங்கள் இந்தியாவின் பல பாகங்களினின்றும் திரட்டி ஆரியமொழியில் எழுதப்பட்டனவாகும். சனமே சயனுடைய தந்தை பரிச்சித்து சர்ப்பந் தீண்டி இறந்தான். சர்ப்பங்களை முற்றாக ஒழிக்கக் கருதிய சனமேசயன், இந்தியா முழுமையிலுமுள்ள மந்திர வித்தைக்காரரை அழைத்து அவர்கள் வாயிலாகச் சர்ப்ப யாகஞ் செய்தான். அக்காலத்தில் அதர்வண வேதமென்பது நூலாகச் செய்யப் பட்டது. இத்தொகுப்பு நூல் பிற்காலத்தில் ஒரு வேதமாகக் கொள்ளப்பட்டு, வேதங்கள் நான்கு என்னும் வழக்கு உண்டாயிற்று. இவ்வாறு சனமேசயனுடைய ஆட்சியில் ஆரியர் இலக்கியங்களுக்கு மதிப்பு ஏற்பட்டது.

சனமேசயனுடைய ஆளுகை பாரதப் போருக்கு ஒரு நூற்றாண்டுபிற்பட்டது. ஆரியர் கங்காநதி தீரத்திற் குடியேறி ஒரு நூற்றாண்டிக்குள் அவர்கள் மிகுந்த முன்னேற்றமடைந்தனர். அக்காலத்திற் கட்டுப் பாடான சாதி வேறுபாடு உண்டாகவில்லை. மனுவின் நீதி நூலும் தோன்றவில்லை. மக்கள், இராசாயனசர், வைசியர் என்னும் இரு பிரிவினரா யிருந்தனர். இராசயனர் இராச்சிய மாள்பவர்களாயிருந்தனர். இவர்கள் ஒரு காலத்தில் அசுரர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். பஞ்சாப்பில் வாழ்ந்த பழைய ஆரியர் மொழியில் அசுரர் என்பதற்குப் பிரபுக்கள் என்பது

வேயே. ஒவ்வொரு வீரனும் மந்திர வித்தையிற் பயின்றிருப்பது பழைய நாள் வழக்கு. தேவாஸ்திரங்கள் என்று சொல்லப்பட்டன வெல்லாம் மந்திர வித்தையாற் செலுத்தப்பட்ட அம்புகளேயே. அதர்வண வேதத்தில் பகைவரை அழிக்கும் மந்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றைச் சிலர் அருமையாக மறைத்து வைத்துக்கையாளுகின்றனர்.

பொருள். இவர்களல்லாத மற்றவர்கள் வைசியரென்றழைக்கப்பட்டனர். பஞ்சாப்பிற் குடியேறிய எல்லோருக்கும் இது பொதுப் பெயராயிருந்தது. புதிய காரணங்களால் மக்கள் புதிய கடமைகளைச் செய்யும் அவசியம் நேர்ந்தது. ஆகவே ஆரியருக்குள் பல வகுப்புகள் தோன்றின. பிரமாணங்களில் நன்கு பயின்றோரும் யாகக்கிரியைகளைச் செய்யுந் திறமையுடையோரும் பிராமணர் எனப் பட்டனர். பிராமணர் யாகக்கிரியைகளைப் புரிந்தனர். அதனால் அவர்கள் ஏராளமான பொருள் பெற்றனர். அரசர்களும் செல்வரும் தமது செல்வங்கள் எல்லாவற்றையும் யாகம் என்னும் பெயரால் இக்கூட்டத்தாருக்கு இறைத்தனர். பிராமணங்களின் அறிவைக் கொண்டு அவர்கள் மிகுந்த பொருள் திரட்டிய போதும், பொருளற்ற இக்கிரியைகளாற் திருப்தியுறமற் பலர் உண்மை ஞானத்தைத் தேடிப் பெற முயன்றனர்

சனகனுடைய அரண்மனையிலேயே சதபதப்பிரமாணம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தமிழரது பழைய கதைகளும், சமயக் கொள்கைகளும், ஞானமும் சலப்பிரளயத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட திராவிட அரசனாகிய மனுவின் வரலாறும், மறுபிறப்புப் பேரின்பம் முதலிய உண்மைகளும் இதனிடத்துக் காணப்படுகின்றன. இவை எல்லாம் ஆரியர் அறியாத விஷயங்கள். இவை முதன் முறையாகச் சதபதப் பிரமாணத்திற் காணப்படுகின்றன. சதபதப்பிரமாணம் ஞானவல்கியராற் செய்யப்பட்டது.

காசி அரசனாகிய அயதசத்துரு சனகனைப் போலக் கல்வியறிவுடையவனும் கல்வியை ஆதரித்தவனுமாவனென்று கோசிதகி உபநிடதம் கூறுகின்றது. கிரகபாலகி என்னும் கல்வியறிவுடைய பிராமணன் அயதசத்துரு விடம் வந்து "நான் உனது மாணாக்கனாக வரட்டுமா?" "எனக்

கேட்டான், அரசன்," இராசாயனனுக்குப் பிராமணன் மாணுக்கனுயிருத்தல் முறையல்ல. வேண்டியவற்றைக் கேள் விளக்குகின்றேன்'' என்றான். ஞானவல்கியரைப் போல் மதிக்கப்பட்ட பிராமணருள் கௌதமர் அல்லது உடலகர் என்பவர் ஒருவர். இம் முனிவர் ஆரியஞானிகளுள் விசேடமுடையவரெனக் கருதப்பட்டனர். இம் முனிவர் இராசாயனரிடமிருந்து நேர்மையாகவும் உறுதியாகவும் ஞானத்தைக் கற்றாரென்று உபநிடதங்கள் பல விடங்களிற் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. உபநிடதங்களின் பல பகுதிகள் இராசாயன அல்லது தமிழர் ஞானமுள்ளவர்களென்றும் மதிநுட்பமுடையவர்களென்றும் கூறுகின்றன. பிராமணர் இவர்களிடமிருந்தே ஞானத்தைப் பெற்றனர். சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திற் காணப்படும் பின்வரும் வரலாறு இவ்வுண்மையை வலியுறுத்துகின்றது. மேலே கூறப்பட்ட கௌதமர் இராசானுச பிரவாகனால் வினவப்பட்ட ஐந்து கேள்விகளுக்கு விடை அறியாது பிரவாகனன் வாயிலாகவே விடைகளைப் பெற்றனர். பிரவாகனன், விடையளிக்கும்போது உனக்குச் சொல்வதன் முன் இந்த ஞானம் பிராமணன் எவனுக்கும் போதிக்கப்படவில்லை. அதனைப் போதிக்கும் உரிமை இவ்வுலகம் முழுமையிலும் இராசாயன வகுப்பினருக்கே உரிய குருநாட்டிலும், வென்று கைப்பற்றிய கோசல நாட்டிலுமே பெரும்பாலும் ஏற்பட்டன. கங்காநதி தீரத்திலிருந்த தமிழரசர்களின் அரண்மனைகளில் பிராமணரின் எத்தனங்கள் பயனளிக்கவில்லை. அங்கு பிராமணரும் பிரமாணங்களும் கவனிக்கப்படவில்லை.

முற்காலத்தில் ஒவ்வொரு தமிழரசனது அரண்மனையிலும் அறிஞர்களின் சபை ஒன்றிருந்தது. அக்கால இலக்கியங்கள் தமிழரசரின் அரண்மனைகளிலிருந்த அறி

ஞர் சபைகளைப் பற்றி அடிக்கடி கூறுகின்றன. பிரதானமாகக் காசி அரசன் அப சத்துரு, பாஞ்சால அரசன் பிரவாகணன், விதேக அரசன் சனகன் முதலியோரின் சபைகள் கூறப்படுகின்றன. இவர்களுள் இராசாயனனாகிய சனகனது அரண்மனையிலிருந்தவர்களே பிரதானமானவர்கள். சனகன் சாத்திரஞான முடையவனும் ஆசாரியனுமாவன். தமிழர்களது உண்மையான தத்துவ ஞானங்களடங்கிய உபநிடதங்களுக்குப் பெருமை அளித்தவர் இவராவர். வேறு நாடுகளிலிருந்தும் பல அறிஞர் இவனது அரண்மனைக்கு உண்மை ஞானத்தை விசாரித்தறியச் சென்றனர். அவருள் ஞானவல்கியர் என்னும் ஓர் பிராமணர் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கவராவர். சனகர் இவருக்கு உண்மையான தத்துவ ஞானத்தைப் போதித்தார். ஞானவல்கியர் பிராமண மதத்திலிருந்து தர்க்க ரீதியான தமிழ் மதத்துக்குத் திருப்பப்பட்டார்.

ஞானவல்கியர் இரண்டு பிராமணர்களுடன் சனகனிடஞ் சென்றார். சனகன் அக்கினி கோத்திரம் செய்யும் முறையாதென வினவினான். ஞான வல்கியரின் மறுமொழி கிட்டத்தட்டச் சரியாயிருந்தது; முற்றும் சரியாயிருக்கவில்லை. மற்று இருவரும் கூறிய விடை பிழையாயிருந்தது. அதன் மேல் சனகன் அக்கினி கோத்திரத்தைப்பற்றி விளக்கினான். விளக்குதலும், ஞானவல்கியர் தன் குருவாகிய பிருகுவின் உபதேசங்களிற் திருப்தியடையாதவராய் அவரிடம் கற்றதை யெல்லாம் சத்தி எடுத்தார். அவர் சத்தி யெடுத்தது கிஷ்ணயசர் வேதத்தை. பின், தன் குருவை விட்டு நீங்கிச் சூரியனை யடைந்து சுக்கில யசுர்வேதத்தைக் கற்றார். இவ்வாறு சதபதப் பிரமாணங் கூறுகின்றது. சூரியனென்றது தமிழாசிரியனைக் குறிக்கும். இதனால் ஆரியர் பல

தெய்வக் கொள்கையை விட்டுத் தமிழருக்குரிய ஒரு தெய்வக் கொள்கையைப் பின்பற்றினர் என்று விளங்குகின்றது. கடவுள் உயிர் என்பவற்றின் இயல்புகள் என்ன என்று எவ்விடங்களிலும் விவாதிக்கப்பட்டது. கடவுள் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறா ரென்பது தமிழர்களின் கொள்கை. இறைவன் எல்லாப் பொருள்களிலும் செறிந்திருக்கின்றா னென்றும் அவனுக்குள்ளே தோற்றம் ஒடுக்கம் ஆகியன நிகழ்கின்றன வென்றும் கூறப்பட்ட உண்மை, கடவுள் எல்லாப் பொருளும் ஆகின்றாரென்றும், ஒவ்வொரு பொருளும் கடவுளின் பகுதி யென்றும் பிற்காலத்துத் திரிபுபெற்றது.

தமிழரின் ஞானத்தை எடுத்துக் கூறும் உபநிடதங்கள் அக்கால ஆரியர் நூல்களுட் சிறந்து விளங்கின. உபநிடதங்கள் தோன்றிய பின் பிராமணாதி நூல்கள் மங்கத் தொடங்கின. இதற்கும், ஆரியர் தமிழர் மதத்தைத்தழுவுவதற்கும் காரணமாயிருந்தவர் சனகரே யாவர். இவர் அரசருக்கெல்லாம் அரசனாக விளங்கினார் இதற்கு அவரது உண்மை ஞானமே காரணம். அவர் அரசாண்ட காலம் இன்னதென்று நினைவில் வைத்திருத்தல் நன்று. இவர் சகேதாவின் அரச பரம்பரையைத் தாபித்த இராகுவின் பேரனாகிய தசரதன் காலத்தவர். சனகன் காலத்தில் பரிச்சித்துவின் பரம்பரை மறைந்து விட்டது. ஆனால் அவ்வமிசத்தைப் பற்றிய ஞாபகம் மறைந்து விடவில்லை. யாகங்கள் வாயிலாகப் பரிச்சித்துவின் வமிசத்தவர் பாவங்கள் போக்கப்பட்டன. இது சனகன் காலத்தில் ஆச்சரியப் படத்தக்கதும் தர்க்கத்துக்குரியது வுமாயிருந்தது.

ஞானவல்கியரின் எதிர்க்கட்சியினர் ஒருவர் ஞானவல்கியரை நோக்கிப், பரிசித்துக்கள் சென்று விட்டார்களோ?

என்னும் கேள்வியைக் கேட்டார். அவர்களின் அஸ்வமேதம் இப்பொழுது எங்கே போய் விட்டது? என்று ஞானவல்கியர் மறுமொழி கூறினர். பரிசித்துக்கள் என்றது அவர் காலத்து நூல்களை. இதனால் பிராமணங்களின் காலம் உபநிடத காலத்துக்கு முற்பட்டதென விளங்குகின்றது. சனகன் பிராமணரை ஆதரித்த சனமேசயன் காலத்துக்கு சில ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பட்டவனெனக் கூறலாம். பாரத யுத்தத்துக்குப் பிற்பாடு பரிசித்துவுக்குப் பின் வந்தவன் சனமேசயன். ஆகவே இவன் காலம்* கி. மு. 14-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும். ஆகவே சனகன் கி. மு. 13-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தவனாவன். சாகேதத்தை ஆண்ட ஆரிய அரசருள் தசரதன் கீர்த்திவாய்ந்தவன் கங்காநதி தீரத்தில் ஆட்சி புரிந்தவர்களுள்ளும் இவன் விசேடமானவன். இவன் சனகனாகிய தமிழரசனோடு சம்பந்தப்பட்டவனென்று அறிகின்றோம். தசரதனின் புத்திரன் சனகனின் ஒரே புதல்வியை மணந்ததால் தமிழர் ஆரியர் என்னும் இரண்டு வம்சங்களுக்கும் உறவு ஏற்பட்டது. குலகுருவாகிய

*மாபாரதம் 5000 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட சம்பவமென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆராய்ச்சிகாரரெல்லாம் இது கி. மு. 14-ம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்ததென்று கூறுகின்றனர். இது கிட்டத்தட்டச் சரி என்று சொல்வதற்குரிய ஆதாரங்கள் சில வுண்டு. மகதநாட்டரசனாகிய பிம்பசாரன் புத்தர்காலத்தவன். இவன் பாரத யுத்தத்திற் கலந்துகொண்ட யுரசந்தாவுக்குப்பின் 52-வது அரசனாவன். புத்தர் காலம் கி. மு. 5-ம் நூற்றாண்டு. 51-அரசரின் ஆட்சிக்காலத்துக்கும், ஒவ்வொருவருக்குச் சராசரி 20 வருடங்களை வைத்துக் கணக்கிட அது பாரதப்போரைக் கி. மு. 15-ம் நூற்றாண்டிற் கொண்டு போய் விடுகின்றது. எவ்வகையிலாவது பாரதப்போர் கி. மு. 14-ம் நூற்றாண்டுக்குப்பிற்பட்டதல்ல எனச் சாதிக்கலாம்.

வசிட்டரின் அனுமதியைப் பெற்று தசரதன் தனது புதல்வன் இராமனை விசுவாமித்திரர்‡ என்னும் தமிழ் முனிவரிடம்

---

‡விசுவாமித்திர வசிட்ட குடும்பங்களுக்கிடையில் நீண்டபகையிருந்ததென்பதற்குப் பல கதைகளுண்டு. விசுவாமித்திர குடும்பத்தினர் 'பரதரின் புதல்வர்' என்றும் 'பரதரில் விசேடமுள்ளவர்கள்' என்றும் வேதங்கள் கூறுகின்றன. விசுவாமித்திர குடும்பத்தினர் விரித்தசடையுடையவர்களென்றும், வசிட்ட குடும்பத்தினர் வலப்பக்கத்தே முடிந்த கொண்டையுடையவரென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றனர். வசிட்டர் 'திற்றஸ்' என்னும் ஆரிய வகுப்பினராயினும் அவர்கள் சூத்திரர் என்று சொல்லப்படுகின்றனர். விசுவாமித்திர குடும்பத்தின் முன்னோராகிய 'திற்றஸ்' என்னும் வகுப்பினர் ஆரியரில் உயர்ந்தவர்களாயிருந்தபோதும் வசிட்ட குடும்பத்தினர் சூத்திரரென்னும் படியான கீழ்நிலையை அடைந்தனர். பிற்காலப் புராணங்கள் விசுவாமித்திரரைச் சத்திரியரென்றும் வசிட்டரைப் பிராமணரென்றும் கூறுகின்றன. சத்திரியன் பிராமணன் என்னும் பதங்கள் முறையே தமிழரையும் ஆரியரையும் குறிக்கின்றன. வசிட்டர் பிராமணரின் நட்பைப் பெற்று அவர்களாற் பாராட்டப்பட்டார். அவர்கள் வணக்கங்கூறி அவருக்குப் பலபெருமைகளைக் கொடுத்தனர். அவர்களிடத்திற் றரும சிந்தை கிடையாது. அவர்கள் விசுவாமித்திரர் மீது பல பழிகளைச் சுமத்தினர். விசுவாமித்திரர் அவர்களது சத்துராதியாக விருந்தார். இது உண்மையல்ல. விசுவாமித்திர வமிசத்தவர்கள் பிறப்பிற்றமிழர் அல்லது பரதர். வசிட்ட குடும்பத்தினர் 'திற்றஸ்' வகுப்பினர். அக்காலத்திற் றமிழரசர் கூடிய அதிகாரமுடையவர்களா யிருந்தனர். ஆகவே பிறப்பினாலும் படிப்பினாலும் விசுவாமித்திர வமிசத்தவர்கள் ஆரியர் வீடுகளிலும் வணக்கத்தோடு போற்றப்பட்டனர். இது வசிட்ட குடும்பத்தினரின் பொறாமையை மூட்டியது. இப் பொறாமையினால் ஒருவர் ஒருவர்மீது பழிகளைச் சுமத்தினதுமல்லாமல் அடிதடிகளிலு மிறங்கினர். கல்வியினாலும் உடல் வலியினாலும் விசுவாமித்திர குடும்பத்தினர் வசிட்ட குடும்பத்தினரிலும் அதிக வலிமையைப் பெற்றனர். ஆகவே தசரதனது அரண்மனையில் விசுவாமித்திரர் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றனர்.

ஒப்பித்தான். கோசலம் விதேகம் என்னும் இரண்டு இராச குடும்பங்களின் இணைப்புப் பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டிக்குமுன் ஒரே மயமாய்விட்டது. ஆரியர் பஞ்சாபிலிருந்து வந்து குடியேறியபின், பஞ்சாப்பிற்குக் கிழக்கு, சோனை ஆற்றுக்கு மேற்கு, ஆராவலி மலைக்கு வடக்கு அதன் கிழக்கேயுள்ள 'பிரியற்று' (Pryatra) முதலிய எல்லைகளுக்குட்பட்ட நாடுகளில் இரண்டு சாதிகளுக்குமிடையில் ஒரு வேற்றுமையுமில்லாமல் மறைந்துவிட்டது. மேற்குறித்த எல்லைக்குட்பட்ட நாட்டைப் பிற்காலத்தார் ஆரியவர்த்தம் என்று அழைத்தனர். இக் கலப்புச் சாதிடார் மிருந்த சித்திருத்தமடைந்த பின்பு ஆரியர் முதன் முதற் குடியேறிய நாடாகிய பஞ்சாப்பை முற்றுக மறந்துவிட்டனர். ஆரியவர்த்தம் என்பதில் பஞ்சாப் சேர்க்கப்படவில்லை. ஆரியர் குடியேற்றத்தின்பின் தோன்றிய இரண்டாவது கால நூலாகிய பிரமாணங்கள் ஆரணியங்கள் உபநிடதங்கள் ஆரியவர்த்தத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன.

ஆரியர் இவ்வாறு தமிழ் மயமானபின் உபநிடதத்திற் கூறும் தத்துவஞான ஆராய்ச்சியில் ஆவல் கொண்டவர்களாய் ஞானத்துக்குப் பிறப்பிடமாகிய தென்னிந்தியாவுக்கு யாத்திரை செய்தனர். இவர்கள் தமிழ் அறிஞராலும் அரசராலும் வரவேற்கப்பட்டனர். ஆகவே அவர்கள் தமிழ் அரசரின் அரண்மனையை அலங்கரித்த அந்தண ஆசாரியர்களிடமிருந்து தமிழ் ஞானத்தைக் கற்றனர். ஆரியர் தமிழரோடு இவ் வகையான உறவு வைக்கத் தொடங்கிய பின்னரே 'சூத்திர' இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டன. அவ்விலக்கியங்கள் பலவற்றின் பிறப்பிடம் தென்னிந்தியாவாகும். இதுவரையும் வசன நடையில் எழுதப்பட்ட ஆரியரின் இலக்கியங்கள் இப்பொழுது

செய்யுள் நடையில் எழுதப்படலாயின. இம் முறை தமிழரைப் பின் பற்றிச் செய்யப்பட்டதென்பதைச் சூத்திர இலக்கியங்களைப் பார்த்தறியலாம். வடக்கே உள்ளவர்களுக்கும் தெற்கே உள்ளவர்களுக்குமிடையில் கி. மு. 10-ம் ஆற்றாண்டு முதல் இவ்வகையான உறவு ஏற்பட்டதைத் அறிகின்றோம். தெற்கே வந்த பிராமணரிற் பெரும்பாலோர் தமது நாட்டுக்குத் திரும்ப விரும்பவில்லை. ஆகவே அவர்கள் தென்னாட்டிற் தங்கு வாராயினர். தமிழ் அந்தணரின் மாணுக்கராகத் தென்னாட்டிற் றங்கிய ஆரியப் பிராமணர் அந்தணவகுப்பினரோடு கலந்தனர். தென்னிந்தியாவிற் காணப்படும் பிராமணரிற் பெரும்பாலோர் தமிழர் என்பதிற் சந்தேகமில்லை.

தெற்கே முதன் முதல் அடி எடுத்து வைத்த ஆரியன் இராமனென்று நாங்கள் படிக்கின்றோம். இக்கொள்கை ஆட்சேபத்துக்கு இடமானது. இராமன் சனகன் காலத்தவனாயின் அவன் கி. மு. 13-ம் நூற்றாண்டில் விளங்கியவனாவன். இராமாயணம் கி. மு. 8-ம் நூற்றாண்டுக்கும் ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கு மிடையில் எழுதப்பட்ட நூலென்பதிற் சந்தேகமில்லை. தென்னிந்திய பழஞ் சரித்திரம் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு அதனோடு கோசலதேசத்து இராமனையும் பிணைத்து இராமாயணம் பூர்த்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறதெனத் தெரிகிறது. அந்நூலாசிரியர் வடக்கே இருந்த தசாதனையும் சனகனையும் ஒரே காலத்தவர்கள் ஆதலை வைத்துக்கொண்டு, தென்னாட்டு இராவணன் அகத்தியர் முதலியோர் காலங்களையும், இடங்களையும் கவனியாது நூல் செய்திருக்கின்றார். அகத்தியர் ஆரியர் சிந்து நதியின் மேற்குக் கரையில் வந்து குடியேறுவதன் முன் வாழ்ந்தவராவர்.

ஆரியர் வந்து பஞ்சாப்பிற் குடியேறிய முதலாம் குடியேற்ற காலத்துத் தமிழரும் ஆரியரும் கலந்து ஒன்றுபட்டனர். கங்கா நதி தீரத்திற் குடியேறிய இரண்டாங் காலத்தும் இரு சாதியாருங் கலந்து ஒன்றுபட்டனர். ஆகவே இரண்டு சாதியாருக்குமிடையில் வேற்றுமை காணமுடியாத கலப்பு ஏற்பட்டது. தற்கால மக்களின் மொழியையும் சமயத்தையும் ஆராய்வதால் தமிழருக்கும் ஆரியருக்குமிடையில் எவ்வளவிற் கலப்பு ஏற்பட்டிருக்கின்றதென்பது விளங்கும்.

முதலிற் பஞ்சாப்பிற் குடியேறிய ஆரியர் எப்படித் தமிழரோடு கலந்து கொண்டார்களென்று சரித்திர சம்பந்தமாக அறிந்து கொண்டோம். இரண்டாவதாக இவர்கள், பல காரணங்களாற் கிழக்குத் திசையாகச் சென்று கங்காநதிப் பக்கங்களில் வாழ்ந்த தமிழர் அல்லது பரதரோடு எப்படிக் கலந்தார்களென்று அறிந்தோம். சரித்திர சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியை விட்டு இனிச்சமயம் மொழி என்பவற்றை ஆராய்வோம். ஒரு சாதியாரின் பழைய வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு சமய மொழி ஆராய்ச்சிகள் நம்பத்தக்க ஆதாரங்களாக இருக்கின்றன.

இரண்டாவது குடியேற்ற காலத்தில் கலப்பு ஆரியர், தமிழரின் நியாய முறையான சமயத்தைத் தழுவினார்களென அறிந்தோம். அவர்களின் சமயமாற்றம் சடுதியாக ஏற்பட்டதல்ல. அக்கால நிலைமைக் கேற்றபடி சிறிது சிறிதாய் ஏற்பட்டாலும் உறுதியாக விருந்தது. தமிழரது மதம் நியாயத்தைத் தழுவியிருந்தது. ஆரியருடைய மதம் கற்பனையைத் தழுவியிருந்தது. பஞ்சாப்பில் ஆரியர் குடியேறியகாலம் முதல் வேதபாடங்களில் தமிழ்க்கொள்கைகள் நுழைந்திருக்கின்றன. இருக்கு வேதத்தில் பழைய தெய்வங்களும்

வருணனும், மித்திரனும், (இரவும் பகலும் அல்லது இருண்டவானமும் ஒளியுடையவானமும்) காணப்படுகின்றனர். ஆரியர் இந்தியாவை அடைவதன்முன் வாழ்ந்த பூர்வ ஆரியநாட்டில் இத்தெய்வங்கள் வழிபடப்பட்டன. பழைய ஆரியர் வானத்தையும் அது அடையும் பல மாறுதல்களையும் பல தெய்வங்களையும் வழிபட்டனர். இந்தியாவையடைந்த ஆரியர் தமிழரின் ஒரு தெய்வ வழிபாட்டைக் கண்டனர். கண்டு இந்திரனை எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் தலைவனாகக் கொண்டனர். இந்திரன் எல்லாக் கடவுளருக்கும் தலைவனாகவும் கொள்ளப்பட்டான். இந்திரன் என்னுஞ் சொல் இறைவன் என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லின் உச்சரிப்பு வேறுபாடாயிருக்கலாம்.

அவர்கள் தாங்கள் புதிதாகப் பழகிய பரதர் அல்லது தமிழரிடமிருந்து சூரியவணக்கத்தையும் கைக்கொண்டனர். சூரிய வணக்கத்துக்குரிய காயத்திரிப்பாடல்களைச் செய்தவர்கள் பாதரில் விசேடமானவர்கள், எனப்பட்ட விசுவாமித்திரர்களே. பஞ்சாப்பிலுள்ள 'மல்ரன்' (Maltran) என்னும் நகரில் சூரியனுக்குப்பழையகோயிலொன்று இருந்ததென அறிகின்றோம். ஒளரங்கசிப் என்னும் மகமதிய மன்னனின் கட்டளையால் அவ்வாலயத்திருந்ததங்கச் சிலை உருக்கிப் பொக்கிஷத்திற் சேர்க்கப்பட்டது. மல்ரன் என்னும் இடம் மல்லர் அல்லது மன்னர் ஸ்தானமாயிருந்தது. இந்தியாவின் மேற்குப்புறத்தில் மன்னர் பிரதானமான சாதியாராவர். தமிழரின் ஒரு பிரிவினராகிய இவர்கள் மல்ரன், மர்வ மல்வ என்னும் எல்லைக்குட்பட்ட நாடுகளிலும் இராசபுத்தானாவிலும் காணப்பட்டனர். பன்ன என்பது மன்ன என்பதன் உச்சரிப்பு வேறுபாடு. சௌராஷ்டிரத்தில் வாழும் சாதியினருக்கு இப்பெயர் வழங்கும். அங்கு

சூரிய வழிபாடும் அவ்வழிபாட்டுக்குரிய பலகோயில்களு மிருந்தன.

ஆதிகாலந் தொட்டுத் தமிழருக்கிடையில் சிவ வணக் கத்தைப் போலவே சூரிய வணக்கமும் இருந்தது. தத்துவ ஞானத்தைப் பெறுவதன்முன் அவர்கள் சூரியனையே வணக்கினார்கள் எனக் கூறலாம். ஈலம் அல்லது அக்காட்டி லுள்ள கட்மிரு (Cadmira) என்னுமிடம் தமிழரின் உற்பத்தித்தானமாகும். இவ்விடம் பேபெல் (Babel) என் னும் இடம் சூரியன் கோயிலுக்குப் பேர்போனது. பேபெல் என்பதற்குக் கடவுளின் வாயில் என்பது பொருள். ஆக வே கட்மீரா என்னும் நகரம் பேபெல் என்னும் பெயரைப் பெற்றதோடு பேபெல் என்னும் கோயிற் பெயரிலிருந்து ஈலம் பபிலோன் என்னும் பெயரைப் பெற்றது. மேல் நாட்டறிஞர் கட்மீரா என்னும் பெயர் துரானிய உற்பத் திக்குரியதென்றும் பேபெல் செமட்டிக் உற்பத்திக்குரிய தென்றுங் கூறுகின்றனர். ஆனால் பேபெல் என்னும் பொருளே கட்மீரா என்பதற்கும் என்று அவர் கூறுகின் றனர். அவர்கள் இரண்டு சொற்களுக்கும் ஒரே பொருள் கொண்டாலும் அவற்றின் உற்பத்திடைக் கூறும் முறையில் பிழை விடுகின்றனர். கட்மீரா என்பது கதிரவம் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் உச்சரிப்பு வேறுபாடு எனக் கூறலாம். பேபெல் என்பது பகல் என்னும் அடியாகத் தோன்றியது. வாய் என்பது வாயிலை உணர்த்தும். ஆகவே பகல் + வாய் சூரியனின் வாயில் என்னும் பொருளைத்தரும் 'பேபெல்' என உச்சரிப்பு வேறுபாட்டால் திரிபடைந்தது.

தமிழர் இரண்டு சாதியாகப் பிரிவதற்குச் சமயமே காரணமாயிருந்ததெனத் தெரிகிறது. தங்கள் உற்பத்தித் தானத்தினின்றும் பிரிந்துவந்து தென்னிந்தியாவிற் றங்கி

ேனார் சிவவழிபாட்டினர். வட இந்தியாவிற் றங்கினோர் சூரிய வழிபாட்டினர். தெற்கே இருந்து அகத்தியர் வடக்கே சென்று காசியில் அல்லது வாரணாசியில் சைவ சமயத்தைப்பரப்பும் வரையும் வடக்கே சூரிய மதமேயிருந்தது. ஐரோப்பாவிற் போலச் சமயம் தெற்கிலிருந்துமேலேபரவிற்று. வடக்குப் பிரிவினருள்மதுரை பாஞ்சாலம் குருமுதலியநாடுகளிலிருந்தவர்கள்சிவவணக்கத்தைக் கைக்கொண்டனர். ஆற்றின்மறுகரையிலிருந்தவர்கள்பழைய கொள்கையுடன் வாழ்ந்தனர். சூரியனை வணங்கினோர் சூரிய வமிசத்தினர் எனப்பட்டனர். சிவனை வணங்கினோர் சந்திர வமிசத்தினர் எனப்பட்டனர்' சிவபெருமான் முடியிற் சூடியிருக்கும் பிறை தமிழரைக்குறிப்பதோடு அதைச் சூடுவதால் அவர்தனது சனங்களைக் காப்பாற்றுகின்றனர் என்பதையும் விளக்குகின்றது. இவர்கள் இரு பிரிவினராயிருந்த போதும், அவர்கள் மனுவின் சந்ததியாகிய பொது உற்பத்தியவர்கள் என்னும் பழையவரலாற்றை மறந்து விடவில்லை, கன்னபரம்பரைக்கதைகள் பலவற்றைத் தொகுத்துக் கூறும் புராணங்கள் மனுவென்னும் திராவிட அரசனைப் பற்றிக்கூறுகின்றன. சந்திர வமிசம் பழமை தொட்டுச் சூரிய வமிசத்திலும் பெருமை பெற்று விளங்கிற்று. இரு பிரிவினரும் கொள்கையில் மாறுபட்ட போதும் ஒரு கடவுள் வணக்கமுடையவராயிருந்தனர்.

தமிழரின் ஒரு தெய்வ வழிபாட்டைப் பார்த்து ஆரியர் சிருட்டித்த இந்திரன், தமிழர் கூறும் எல்லாம் வல்ல, எங்கும் நிறைந்த கடவுளோடு ஒப்பிட முடியாமலிருந்தமையின் அவர்கள் அதிதி என்னும் பிறிதொரு தெய்வத்தை உண்டு பண்ணினர். இத்தெய்வமும் முதன்மை எய்தியதாக இருக்கு வேத பாடலிற் சொல்லப்படவில்லை. அதிதி என்பதற்குப் பிரிக்கபடாதது முடிவில்லாதது, என்று

முள்ளது என்னும் பொருள் வேதத்திற் சொல்லப்படுகின்றது. இந்திரன் வருணன் மித்திரன் சூரியன் ஆதியோர் முடிவில்லாத சத்தியாகிய தாயின் புதல்வர்களென்றும், ஆதித்தர்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டனர் அதிதியோடு ஒப்பிடத் தக்க கடவுளர் மற்றைய பழைய ஆரிய வகுப்பின ரிடையே காணப்படவில்லை. இப்பெயர் இந்திய நாட்டிற் றோன்றியதென்பதற்கு அறிகுறியாக அப் பெயரில் கடவுள் என்னும் சொல்லின் பொருள் தொனிக்கின்றது. கடவுளைத் தாய் அவன், அவள், அது என வழங்கும் முறை தமிழர்களுக்கு மாத்திரம் உரியதொன்றாகும். வேதங்களில் இவ்வகையான புதிய வழக்குகள் காணப்படுகின்றன. இது இரண்டு சாதியார் ஒருமித்துக் கலந்தமையால் ஏற்பட்டது. இப்பொருள்பற்றி ஐரோப்பிய ஆசிரியர்கள் வேண்டியளவும் எழுதியிருக்கின்றனர். கடவுள், படைத்தல் காத்தல் அழித்தலாகிய இறைவனின் முழுமுதற் றன்மை, மறுபிறப்பு, வினைப்பயன்முதலிய கொள்கைகளை ஆரியர் அறியாரென்ப. அவற்றையெல்லாம் தமிழரிடமிருந்து அறிந்திருக்கிறார்களென்றும் அவ்வாசிரியர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். இதை நாம் ஆமோதிக்கின்றோம். ஆரியர் பூர்வ குடிகளோடு கலந்தபின் தமது பழைய மதத்தையும் நாகரிகத்தையும் கைவிட்டுப், பூர்வ குடிகளுக்குரிய கொள்கைகளைப் பின் பற்றினார்களென்று முன் விளக்கியுள்ளேம். இந்து ஆரியருக்கும் மற்ற ஆரியருக்குமுள்ள சமயத் தொடர்பு அறியமுடியாமலிருப்பது ஆச்சரியப்படத்தக்கதல்ல.

ஒன்றைக் கொடுத்து ஒன்றை வாங்குவது போலக் கடவுளுக்குச் சிலவற்றைக் கொடுத்துப் பிரதி உபகாரமாகச் சிலவற்றைக் கேட்பதாகிய வழிபாட்டு முறையையே ஆரி

யர் அறிந்திருக்கின்றனர். அவர் கடவுள், உயிர் என்பவற்றின் தத்துவங்களை அறியவில்லை. அவர், இயற்றிப் போந்த கிரியைகளால் இவற்றை அறிதல் முடிவதன்று. தமிழரின் ஞானம் உயர்ந்த உண்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாதனின் அசைவில்லாதிருந்தது. இராசபுத்தானத்தில் வாழ்ந்த ஆரியர் தமிழ் மதத்தைத் தழுவி அதன் வளர்ச்சிக்கு அதிகம் உதவியிருக்கின்றனர். கி. மு. 1000-க்கும் 200-க்குமிடையிலுள்ள சூத்திர காலத்து பல சூத்திர இலக்கியங்களை அவர்கள் செய்தனர். இராசபுத்திரரின் அதிகாரத்தின் கீழ் பிராமணர் மிகுந்த ஆதிக்கம் பெற்றனர். திருத்தம் என்னும் பெயருடன் இவர்கள் பல கேடுகளைச் செய்தனர். குருக்கள்மாரின் அதிகாரத்தால்பல நற்கருமங்கள் விலக்கப்பட்டன. புராணமதம் ஆரம்பித்தது. புதிய சத்திரியராகிய இராசபுத்திரர் கைக்கொண்ட புராணமதம் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பமாயிற்று. முற்காலத்திற் சத்திரியர் பிராமணரிலும் மேலானவர்களாகக் கொள்ளப்பட்டனர். பிராமணர், சத்திரியரின் மேற் பார்வையின் கீழ் பொருளுக்காக யாகங்களை நடத்தினர். இக் கிரியைகளைச் செய்வதற்காக அவர்கள் மந்திரங்களையும் பாடல்களையும் மனப்பாடஞ் செய்தனர். அநேகர் அம்மந்திரங்களினதும் பாடல்களினதும் பொருளை அறியார். கல்வி, சத்திரியனுக்கு உரியதாயிருந்தது. சாமானிய பிராமணனிலும் பார்க்கச் சத்திரியன கல்வியறிவுடையவனாயிருந்தான். சமய உண்மைகளும் ஞானங்களும் சத்திரியராகிய இராசாயனரால் வெளியிடப்பட்டன.

படை எடுத்து வந்தவர்களாகிய இராச புத்திரர் பிற்காலத்தில் இந்தியாவுக்குத் தலைவராயினர். இவர்களுக்குப் பழைய சரித்திரமாவது, சத்திரியருக்குரிய சரித்திரப்

பெருமையாவது இல்லை. இவர்கள் பிராமணரைத் தமக்கு மேலாகக் கொண்டனர்; தாம் சத்திரியர் என்று அழைக்கப்படும் புகழை விரும்பி இராச்சியங்களைப் பெரிதாக்கினர். பிராமணர் தாம் மேல் என்பதை எல்லா விடங்களிலும் காட்ட முடியவில்லை. வட இந்தியாவில் தங்கள் முதன்மையை காட்டுவதிலும் நூல்களைத் தம் எண்ணப்படி கையாளுவதிலும் அவர்களுக்கு விலக்கம் ஏற்படவில்லை. தென் இந்தியாவில் இவ்வாறிருக்கவில்லை. அங்கு கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டுவரையில் பிராமணர் கீழாகவே கருதப்பட்டனர். ஆகவே அவர்களது வாழ்க்கை சிறப்படையவில்லை. இன்றும் அவர்களைக் குரவர்களாகத் தென்னிந்தியர் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. கி. பி. 8-ம் நூற்றாண்டு முதல் 10-ம் நூற்றாண்டு வரையுமுள்ள காலம் சரித்திரத்தின் இருட்காலமாகும். இராசபுத்திரர் பழைய இராச்சியங்களை வென்று கைப்பற்றியபோது ஒவ்வொரு (Caste) சாதியினரும் முதன்மைக்காகப் போராடினர். இராச புத்திர அரசரின் துணையைக் கொண்டு பிராமணர், சமஸ்தானங்களிற் குருக்களாக அமர்ந்தனர். இராச்சிய சம்பந்தமான கலகங்களெல்லாம் சமயத்தின் பெயரால் நடந்தன. இக்கலகங்கள் நாட்டின் நன்மைகளைப் பலவகையிற் கெடுத்தன. இக்காலத்தில் தமது பெருமையைக் காட்டுவதற்குப் புராணங்கள் பிராமணரால் எழுதப்பட்டன. வட இந்தியாவிற் செய்தது போலவே தென்னிந்தியாவிலும் தமக்கு இடையூறு எனக் கண்ட நூல்களை இனி ஒரு போதும் உலவாதபடி அழித்தனர்; மாற்றியும் கூட்டியும் திருத்தியும் எழுதினர். பிராமணரும் பிறரும் முதன்மைக்காகப் போராடிய காலத்துத் தோன்றிய பாடல்கள் பல தமிழிற் காணப்படுகின்றன. சிவவாக்கியர் கொங்கணர் முதலானோர் ஒரு தெய்வக்

கொள்கையை வற்புறுத்தியும் பிராமணரது பல தெய்வக் கொள்கையை மறுத்தும் பாடல்கள் செய்தனர்.

இவ்வாறு தமிழரின் வலிகுன்றிய காலத்துப் பழைய தமிழ் முனிவர்களால் தீது என ஒதுக்கப்பட்ட சாதிக் கோட்பாடு தலை எடுத்தது. சாதிப் பிரிவினையால் தமிழ்ச் சாதியின் வளர்ச்சி குன்றிற்று. இது பிராமணரின் ஆதிக்கம் மேற்பட்ட புராண காலத்தில் ஆரம்பித்தது. தமிழ் நாட்டில் ஒழுக்கமுறை தொழிலும் பற்றிச் சில பிரிவுகள் தோன்றி யிருந்தபோதும் எல்லோருக்கிடையிலும் தின்பனவும், மகட்கொடை முதலியனவும் நின்று விடவில்லை. அந்தண மரபினராகிய சுந்தரர், பரவை சங்கிலியார் என்னும் இரு தாழ்ந்தவகுப்புப் பெண்களை மணந்ததும், வேளாளராகிய அப்பர் அடிகளை அந்தணராகிய அப்பூதி அடிகள் உடன் வைத்து உண்டதும் போதிய சான்றுகளாம். 10-ம் நூற்றாண்டு வரையில் இவ்வாறான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றதற்குப் போதிய பிரமாணங்களுண்டு. 13-ம் நூற்றாண்டில் அந்தணராகிய அருணந்தி சிவாசாரியார் வேளாளராகிய மெய்கண்ட தேவரிடத்திற் தீட்சை பெற்றார். அந்தணராகிய உமாபதி சிவாச்சாரியார் வேளாளராகிய மறைஞான சம்பந்தர் என்னும் குருவின் உண்ட சேடத்தை அருந்தினார்.

அக்காலத்து ஒவ்வொருவனதும் விலை மதிப்புக்குரிய செல்வம் சமயமும் கல்வியுமாக விருந்தது. எல்லா வகுப்பினரும் சாதிபேதமின்றி ஆலயங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் மூர்த்திகளுக்கருகிற்றடை யின்றிச் சென்று வணங்கினர். அறுபத்துமூவர் எனச் சைவர்கள் போற்றும் அடியார்கள் பலசாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். "ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனும் கங்கை

வார் சடைக்காத்தார்க் கன்பராகில்—அவர் கண்டீர் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே" என அப்பர் சுவாமிகள் கூறு கின்றார்.

பிற்கால அரசரால் பிராமணருக்குப் பெருமை ஏற் பட்டாலும் சனங்கள் அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பிராமணர் நடந்துகொள்ளும் முறையை மற்றவர்கள் விரும்பவில்லை. ஆகவே அவர்கள் பிராமணரைத் தம்மினின் றும் நீக்கினர். மற்றவர்கள் எல்லோரும் வீடுகளிற்கூடி இருந்து விருந்து கொண்டாடினர். புதிதாகக் கிடைத்த மதிப்பைப் பாதுகாப்பதற்காகப் பிராமணரும் மற்றவர் களின் தொடர்பை விட்டனர். இதுவே தென்னிந்தியா வில் முதன்முறையாகத் தோன்றிய சாதிப் பிரிவாகும். தென்னிந்திய பிராமணர் தமிழரென்றே முன்னோரிடத்திற் கூறியிருக்கின்றேம். வட இந்தியப் பிராமணருக்கும் தமிழ ருக்கும் சில சச்சரவுகள் தோன்றியிருக்கலாம். கால கதி யில் பகைமை அற்றுப்போனாலும் இப்பொழுதும் மாறுன நிலைமையே இருந்து வருகின்றது. மற்றவர்களுக்கும் இவர்களுக்குமிடையில் தின்பனவு உண்பனவு பெண் கோடல் முதலியன இன்றும் நடைபெறுவதில்லை. உணவும் தண்ணீரும் கொடுக்க மறுப்பது சாதிப் பிரஷ்டத்துக்கு அறிகுறியாகும். இவ்வுண்மை மறக்கப்பட்டு, அவை உயர்ந்த சாதிக்குரிய அறிகுறிகள் என்று தவறுகக் கருதப் படுகின்றன. கம்மாளர் பிராமணர் வீடுகளில் உண்ப தில்லை. இதனால் அவர்கள் தாம் பிராமணரிலும் மேல் எனக் கருதுகின்றனர். பிராமணன் வீட்டிலும் வேளா ளன் வீட்டிலும் உணவு கொள்ளும் வண்ணுன், கம்மாளன் வீட்டில் உண வருந்த மறுக்கிறுன்: இவை யெல்லாம் அன் னியரது பார்வைக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றும். தமிழ் நாட்டில் ஒவ்வொருவனும் தனது சாதியைப் பற்றிப்

பெருமை பாராட்டுகின்றான். பறையன் கூடத்தனது குலத்தைப் பெருமை பாராட்டி "பார்ப்பானுக்கு மூப்பன் பறையன் கேட்பாரின்றிக் கீழ்ச்சாதியானேன்" என்னும் முதுமொழியை எடுத்துக் கூறுகின்றான்.

சாதிப் போராட்டம் மூன்று நூற்றாண்டுகளாக நடந்தது. கொள்கைகள் எப்பொழுதும் ஒரு மாதிரி இருப்பதில்லை. பிராமணரை ஆலயங்களின்றும் நீக்கவும் அவர்களது அதிகாரத்தைக் குறைக்கவும் முடியாமல் போகவே ஒவ்வொரு வகுப்பினரும் தமது சமயச் சடங்குகளை இயற்றுவதற்கு தங்களுக்குள் கல்வியறிவு ஒழுக்கங்களிற் சிறந்த ஒவ்வொரு வரைக்குருக்களாகத் தெரிந்தெடுத்தனர்.

தென்னிந்திய சமயத்தாபனங்கள் ஒவ்வோர் குருவின் கீழ் இருந்தன. அக்குரு பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்தவரா யிருப்பது அருமை. தென்னிந்தியரின் சமயக் கொள்கைகளை அறியாத மேல் நாட்டார் புராண மதமும் சங்கராச்சாரியாரின் மாயாவாதமுமே அவர்களது சமயம் என்று எழுதுகின்றனர். இந்தியாவைக் குறித்து எழுதிய ஆசிரியர்கள் வட இந்தியாவில் இருந்தே எழுதி யிருக்கின்றனர். பிராமணர்களிடமிருந்தே அவர்கள் நூல் எழுதுவதற்கு ஆதாரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றனர். இன்னும் சங்கரர் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதிய சமயக் கோட்பாடுகளை மாத்திரம் படித்து அவர்கள் தமது அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டிருக்கின்றனர். சங்கரர் தென் இந்தியரா யிருந்தபோதும் அவரது கொள்கையைத் தென்னிந்தியர் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. தமிழரிற் பெரும் பாலோர், சித்தாந்த சைவர். அதோடு மாறுபட்ட சங்கரரும் அவர் கொள்கையும் தெற்கிற் கவனிக்கப் படாமையால் அவர் வடக்கே சென்றார். அங்கு அவருடைய மதத்துக்குப் பெருமை அளிக்கப்பட்

டது. இதனல் சங்கரர் செல்வதன் முன் வடக்கே உள்ளவர்கள் சிறந்த மதக்கொள்கை இல்லாமலிருந்தார் களென விளங்குகின்றது. சங்கரர் மதத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்து எழுதிய மேல்நாட்டார் இந்தியாவிற் கவனிக்கக்கூடிய மதக் கொள்கை இது ஒன்று மாத்திரம் எனக் கருதினர். இதனிலும் மேலான மதக்கொள்கை ஒன்று தெற்கே உண்டு என்பதை மேல் நாட்டவர்கள் இப்பொழுது தான் உணர ஆரம்பித் திருக்கின்றனர். தென்னிந்தியரின் சிவமதம் அந்நாட்டிற்கே சொந்தமானது. அதன் கொள்கைகள் தமிழ் மதத்தைப் பின்பற்றியன. சாத்திரமும் சமயமும் ஒன்றோடு ஒன்று அணைந்து சென்றன. சங்கராச்சாரியர் தமது மதக்கொள்கைகளை வடக்கே பரப்புவதற்கு 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன், அகத்தியர் காசியில் (வாரணாவாசி) பரப்பியதும் பழைய முனிவர்களால் ஆதரிக்கப் பட்டது மாகிய சமயமும் இதுவே. இச்சமய உண்மைகள் ஆகமங்களென்னும் சைவ நூல்களிற் பொதிந்து கிடக்கின்றன. சமஸ்கிருதத்தில் மொழி பெயர்க்கப்படாத ஆகமங்கள் அழிக்கப்பட்டன. சமஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்புகள் மூலத்தைச் சரியாகப் பின் பற்றிச் செய்யப்பட்டனவோ என்பது சந்தேகத்துக்கு இடம். பிற்காலத்திற் புராணமெழுதியவர்கள் ஆகமம் இருபத்தெட்டெனக் கூறியிருக்கின்றனர். புராணங்களுக்குத் தலைமையான ஸ்கந்தத்தின் ஒரு பகுதியான சூத சங்கிதை ஆகமங்களின் பெயர்களை முதலிற்கூறி அவற்றின் ஆக்கியோன் ஈசவரன் என்று கூறுகின்றது. அது புராணங்களை மனிதர் செய்தார் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. ஆகமங்கள் சரித்திரகாலத்துக்கு முற்பட்ட பழைமையுடையவென்பது உண்மை. அவை இருக்கு வேதத்தை ஒத்த பழமையுடையன அல்லது உபநிடதங்களுக்கு முற்பட்டவை.

ஆரியர் தமிழ் மதத்தைப் பின்பற்றியபோது எழுதப்பட்ட உபநிடதங்களில் ஆகம உண்மைகள் காணப்படுகின்றன.

சிவன் தமிழரது கடவுள் என எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். சிவமதம் அல்லது தமிழ் மதம் தமிழருக்குரியதென ஒப்புக்கொண்டால், ஆகமங்கள் தமிழரால் தமது மொழியில் எழுதிய நூல்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ள ஏன் பின்னிற்கவேண்டும். மதசம்பந்தமான எல்லாத் தமிழ் நூல்களும் ஆகமங்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டன. மத இலக்கியங்கள் மாத்திரமல்ல, பரதநாட்டிற் தோன்றிய சமயக் கொள்கைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆதாரம் இத் தமிழ் ஆகமங்களிற்றுளுண்டு. திருமூலர், தமது திருமந்திரம், ஆகமங்களின் சாரம் எனக் கூறுகின்றனர். இவர் கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றூண்டில் விளங்கியவரென நம்பப்படுகின்றது. இக்காலம் ஸ்கந்தத்துக்கு முற்பட்டது. ஸ்கந்த புராணத்துக்குச் செய்தது போலவே, பின்வந்தவர்கள் திருமந்திரத்திலும் பலவற்றைச் சேர்த்தும திருத்தியும் மாற்றியும் இருத்தல் கூடுமென்று கருத இடமுண்டு. திருமந்திரத்தாலும் புராணங்களாலும், புராணகாலம் மட்டும் ஆகமங்கள் இருந்தன என்று கருத இடமுண்டு. புராண மதத்தில் நம்பிக்கை பரவத் தொடங்குதலும், அக்கொள்கைகளுக்கு மாறுபிருந்த ஆகமங்கள் இறந்தனபோலும்.

மேல்நாட்டாசிரியர்கள் ஸ்கந்தம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றூண்டில் எழுதப்பட்ட நூலெனக் கூறுகின்றனர். போராசிரியர் பண்டால் (Prof. Bandall) கி. பி. 6-ம் நூற்றூண்டில் எழுதிய பிரதி ஒன்று தனக்கு நேபாளத்திற் கிடைத்ததென அறிவித்திருக்கின்றூர். இதனால் புராணங்கள் கி. பி. 6-ம் நூற்றூண்டில் இருந்தன என்பதிற் சந்தேக

யில்லை. தென்னிந்திய ஆலயங்களைப் பற்றியும் தென்னிந்திய சமயக் கொள்கைகளைப்பற்றியும் புராணங்கள் கூறுகின்றமையின் அவை தென்னிந்தியாவில் எழுதப்பட்டனவே. இவை புராணம் என்னும் பெயர் பெற்று வடக்கே செல்ல இரண்டு நூற்றாண்டுகளாவது பிடித்திருக்கும். ஆகவே புராணங்கள் கி. பி. நாலாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் எனக் கூறுதல் நியாயமாகும். அவை ஒன்பது அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையும் பலரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்ட பலவற்றைக்கொண்டு பெருப்பிக்கப்பட்டனவாகும். நேபாளத்திற் காணப்பட்ட புராணம் சங்கராச்சாரியரால் எழுதப்பட்டதாகுமெனக் கருதுகின்றேம். ரீலாங் (Mr. Telang) என்னும் ஆசிரியர், சங்கராச்சாரியர் கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டில் இருந்தாரென்பதற்குப் பல தாரங்கள் காட்டியிருக்கின்றனர்*. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஊர்சவர்தன என்னும் நேபாள அரசன் சங்கராசாரியரின் சீடனானவன். இவன் தன் மகனுக்குச் சங்கரவர்டாரு என்று பெயரிட்டான். சிவ புராணங்களும் ஸ்கந்த புராணமும் ஆகமங்களைவிட ஸ்மிருதிப் பிரமாணங்களைப் புகழ்ந்து ஆரிய வேதங்களுக்கு முதன்மை கொடுக்கின்றன. புராணங்களின் பெயரால் இவ்வாறு கூறும் பகுதிகள் சங்கராச்சாரியரால் அல்லது அவர் சீடராற் சேர்க்கப்பட்டனவாதல் வேண்டும். சங்கராச்சாரியரும் அவர் சீடரும் சைவசமயத்தவராயினும் அவர்கள் ஸ்மிருதிகளைப் பிரமாணமாகக் கொண்டனர். அவர்கள் சாதனை ஆகமங்களுக்கு மாறாகவிருந்தது. ஆகமங்களைக் கீழ் நிலையில் உள்ளவர்களுக்கும் வேதங்களை மேல் நிலையிலுள்ளவர்களுக்குமாகக் கடவுள் அருளிச்செய்தாரென அவர்கள் நம்பினார்கள்.

*Indian antiquary Vol XIII P. 95.

ஆகமக் கொள்கையாகிய தமிழ் மதத்துக்கும் வேதக் கொள்கையாகிய ஆரிய மதத்துக்கும் போராட்டம் இருந்ததாகப் புராணங்களைக் கொண்டு அறியலாம். இவ்விரண்டையும் சமப்படுத்தவே புராணங்கள் எழுதப்பட்டன. புராணங்களைஎழுதினோர் ஸ்மார்த்தராக காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் ஆகமங்களிற் பற்றில்லாமற் போனதோடு, கடவுளைப் பற்றிய உண்மைகளை வேதங்களில் மாத்திரம் காணலாமென்றும் ஆகமங்களாற் பெறப்படும் ஞானம் பயனற்றது என்றும் துணிவாக எழுதி யிருக்கின்றனர். இவ்வாறு சூதசங்கிதையிலும் சொல்லப்படுகின்றது. இக் கொள்கை மறுக்கப்படாமலிருக்கவில்லை. "கடவுளைக் கண்டு கொண்டும் வேதங்கள் தேடுகின்றன" என்று தமிழ் முனிவர்கள் கூறினர்.

புராணக் கதைகள், புராணங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்துச் சம்பவங்களல்ல. புராணம் என்பதற்குப் பழைமையுடையது என்று பொருள். புராணங்களில் தமிழரின் பழைய சுன்ன பரம்பரைக் கதைகள் காணப்படுகின்றன. தமிழருக்கும் அவரின் பிரிவினராகிய அக்கேடிய சாலடியர்களுக்கும் பொதுவாயுள்ளவற்றுள் சலப்பிரளயம் உலக சிருட்டி உகம் முதலிய வரலாறுகள் சில. இக்கன்ன பரம்பரைக் கதைகளோடு கட்டுக் கதைகளும் பொய்க் கதைகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பிராமணரின் பெருமையை விளக்குவதற்காகவே புராணங்கள் எழுதப்பட்டன. கடவுள் விவாகஞ் செய்து மக்களைப் பெறுதல், ஐயனாற் பிறத்தல், முருகனின் இயற்கைக்குமாறான பிறப்பு ஆதியவற்றைக் கூறுதல் புராணமெழுதியவர்களின் மனோபாவனையைப் பொறுத்ததாகும். புராணமெழுதியவர்கள் சில சமயங்களிற் கடவுளைப் பசாச

களுக்குக் கீழான நிலையிற் கொண்டு வந்து விட்டிருக்கின்றனர்.

ஆரிய வேதங்களைச் சூத்திராவது பெண்களாவது தொடுதல் ஆகாது. சூத்திரர் அல்லது எந்தவருணத்திற் பெண்ணாவது வேதங்களை வாசிக்கவும் கேட்கவும் கூடாது. ஆகவே பெண்களும் சூத்திரரும் மோட்சத்துக்கு அருகரல்லர். தமிழருடைய சமயம் ஆண் பெண் என்ற வேற்றுமையின்றி எல்லோருக்கும் பொதுவானது. பிரதிபலனை விரும்பாத அன்பே தமிழர் சமயம். யாகங்கள் வாயிலாகக் கடவுளரது பசியையும் தாகத்தையும் தணித்தால் அக்கடவுளர் பிரதி உபகாரமாக சில நன்மைகளைப் புரிவார்கள் என்று ஆரியர் கருதினர். தமிழரின் கடவுள் அன்பே:—

" அன்புஞ் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்புஞ் சிவமு மொன்றாதல் யாரும் அறிகிலார்
அன்புஞ் சிவமும் ஒன்றாதல் யாருமறிந்தபின்
அன்புஞ் சிவமாய் யாவரும் அமர்ந் திருந்தாரே "

எனத் திருமூலர் கூறுகின்றனர்.

முற்காலச் சைவத்துக்கும் இக்காலச் சைவத்துக்கும் வெகுதூரம். தமிழர் ஆரியர் கலப்பும் பொய்யும் புளுகும் புனைந்து பிராமணராற் கட்டிய புராணங்களுமே இதற்குக் காரணம். முற்காலப் பிராமணர் உண்மை ஞானத்தில் ஆர்வங் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் பிற்சந்ததியார் ஞானமின்றிப் பிறப்புரிமையைத் தமது பெருமைக்கு அடிப்படை எனக்கொண்டனர். பிறர் குற்றங் காணுவார்கள் என்னும் பயத்தால் தம்முன்னோர் மறைத்து வைத்திருந்த வேதங்களையும் பிரமாணங்களையும், பிற்போக் குடைய இவர்கள் ஆதரிப்பதோடு தாம் தமிழரிடம் கற்றுக்கொண்ட ஞானங்களும் வேதங்களில் உண்டு எனக் கூறினர்.

இடியையும் முழக்கத்தையும் உண்டு பண்ணும் பயங்கரமான உருத்திரனைச் சாந்தமும் அன்பும் வடிவமாகிய சிவன் என்று கூறினர். பின் விஷ்ணு பிரமா என்னும் இருவரோடும் சிவனைச் சமனாக வைத்து இழிவு படுத்தினர். இவ்வாறு மும்மூர்த்திகள் எனக்கொண்டு சிவனுக்கு அழித்தற்றொழிலை உரிமையாக்கினர். சிவனே ஐந்து தொழில்களையும் செய்கின்றார் என்று* இன்றும் தமிழர் கொள்கின்றனர். அவர் மும்மூர்த்திகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவரென்று முனிவர்கள் பாடியிருக்கின்றனர்.

> "அரியுமல்ல அரனுமல்ல அயனுமல்ல வப்புறம்
> கருமை வெண்மை செம்மை கடந்து நின்ற காரணன்
> பெரிதுமல்ல சிறிதுமல்ல பெண்ணு மாணுமல்லவே
> துரிதமுங்கடந்து நின்ற தூர தூரமே."

எனச் சிவவாக்கியர் கூறுகின்றனர்.

தமிழர் அன்பைக் கடவுளென்றனர். அன்பினின்றும் பிரிக்கவொண்ணாத அருளைச் சத்தி உமை அல்லது அம்மை என்றனர். உருத்திரனைச் சிவனெனக் கூறினதுமல்லாமற் பயங்கரமான துர்க்கை அல்லது காளியை சிவனது மனைவியாகவும் புராணகாரர் எழுதிவைத்தனர். துர்க்கை காளி முதலிய பெயர்கள் அக்கினியின் ஏழுநாக்குகளுக்குப் பெயராக வேதங்களிற் சொல்லப்படுகின்றன. அங்கே சொல்லப்பட்ட உருத்திரன் அக்கினியாவான். அன்பும் அருளுமெனத் தமிழர் கொண்டமுறை புராணங்களுக்கும் பிராமணருக்கும் விரோதமாயிருந்தது. ஆகவே அவர்கள் சத்தியென்பது வேறு பெண்தெய்வமெனக் கருதினர். சிவபெருமானின் மனைவியைப்பற்றி அவர்கள் விரோதமான கதைகளைக் கற்பித்திருக்கின்றனர். "சதபதப்பிரமா

---

* படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தல்.

னத்தில் பார்வதிபாகஞ்செய்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆனால் சிவனுடைய மனைவியும் தக்கனுடைய மகளுமாகிய பார்வதி யாகத்தில் உயிர் விட்டாளென்று புராணகாரர் சேர்த்து எழுதியிருக்கின்றனர். கேனோ உபனிடதத்தில் உமஹைமாவதி இந்திரனுக்குப் பிரமனுடைய தன்மையைக் கூறுகின்றனர். இந்த உமா ஹைமாவதி இமயமலையிற் பிறந்தாளென்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. இவையெல்லாம் புராணகற்பனை".*

பழைய சித்தாந்த முறையாற் கடவுளை விளக்குவதற்கும் பிராமணரது புராண முறையாற் கடவுளை விளக்குவதற்கும் உள்ள தூரம் மிகப் பெரிது. கடவுள் 'அம்மை அப்பர்' என்னும் தன்மையரென்பது சித்தாந்தத்தின் துணிபு. புராணமதத்துக்கு முன் இதுவே தமிழர் கொள்கையாயிருந்தது. தமிழர்களின் மனம் உண்மை நெறியை நாடுவதாயிருந்தது. எல்லா உலகங்களும் கடவுளின் ஆணையால் நடைபெறுகின்றனவென்றும், அவை எல்லாம் அவரிடத்தில் ஒடுக்கம் என்றும் தன்னயமற்றிருத்தலினால் மோட்சம் கைகூடு மென்றும் மற்றவர்களுக்குத் தருமஞ் செய்தல் வேண்டு மென்றும் தமிழர்கள் நம்பினார்கள்.

ஆரியரது பிரமாணங்கள் அல்லது பிற்காலப் புராணக் கொள்கைகள் தமிழரது நியாய முறையான கொள்கைகளைத் தமிழ் நாட்டினின்றும் அகற்ற முடியவில்லை. ஆரிய மதக் கலப்பினால் தமிழர் சமயம் நிலை குலைந்தது. அப்பொழுது புத்த சமயந் தோன்றி அக்காலத்துக்கேற்றவாறு பொய்யான கொள்கைகளை எதிர்த்தது. ஒரு ஆயிரம் வருடங்களுக்குப்பின் பிராமணர் அதை நெருப்பாலும்

---

*Ancient India p. 651—652 R C Dutt.

வாளாலும் போராலும் இந்தியாவினின்றும் துரத்தினர். இம்மதத்தை எதிர்த்த மதங்கள் சிவனைப்பெற்றன.

புராண மதந்தான் சரியான இந்துமதமென அயல் நாட்டவர்கள் நினைக்கின்றனர். அதில் தமிழருடைய கொள்கைகள் முற்றாக இருக்கின்றனவென்று கூறமுடியாது. இப்புராண மதத்தை முனிவர்கள் எதிர்த்தார்கள். ஆயினும் அறியாமையுடைய சனங்களின் உள்ளத்தில் புராணக் கொள்கைகள் பதிந்து விட்டன. பிராமண மதத்தினுற் கெடுதியுற்றபோதும் தென்னிந்திய ஞானம், சித்தாந்தம் என்னும் பெயரோடு இன்றும் வழங்குகின்றது.

சித்தாந்த சாத்திரம் மெய்கண்ட தேவரால் 13-ம் நூற்றாண்டிற் செய்யப்பட்டது. அச்சாத்திர ஞானம் ஆகமங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டது. இந்தியாவில் எவ்வகையான சமயந் தோன்றினும் அதற்கு அடிப்படையாயுள்ளது தமிழ் ஞானத்தைக்கூறும் ஆகமமே. ஆகமங்கள், தமிழ் ஞானத்தையும் தெக்கணமூர்த்தியாயிருந்து தம்மை அருளிச்செய்த கடவுளைப் பற்றியும் கூறுகின்றன. தெக்கணமூர்த்தி என்பதற்குத் தென் தேசத்துக் கடவுள் என்பது பொருள். ஆகமங்களைக் கடவுள் மகேந்திரமலையிலிருந்து சொன்னார் என்று ஐதீகம் உண்டு. மகேந்திரமலை, திருநெல்வேலிக்கும் திருவாங்கூருக்கு மிடையில் மேற்குக் காற்றுடிமலையிலுள்ள பொதியமலையிலுள்ளது. மூல ஆகமங்களில்லாமையால் இது சம்பந்தமாக அதிகம் கூற முடியாமலிருக்கின்றது. இப்போது கிடைத்திருக்கும் கிரந்தங்களால் ஆகமங்கள் பல இருந்தன வென்றும் அவற்றுள் இருபத்தெட்டுப் பிரதானமானவை என்றும் அறிந்து கொள்ளல் ஆகும். அவை எல்லாம் காலத்தின் வாய்ப்பட்டு மடிந்தன. இரண்டொரு சைவ ஆகமங்களைத்

தவிர வேறு கிடைக்கவில்லை. அவ்வொன்று இரண் டும் சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பாயுள்ளன. மற்றவை மொழி பெயர்க்கப்படாமலே இறந்தன. பலநூற் றாண்டுகளாகச் சைவத்தை எதிர்த்த மதமே கிடை யாது. சரித்திர காலத்துக்கு முன்தொட்டு ஆகமஞானத் தைத் தழுவிய மதமே இந்தியாவில் இருந்தது. புத்த சைன மதங்கள் தோன்றித் தெற்கே சென்று சைவசம யத்தை நசுக்கத் தொடங்கினதினாலும், புராண இலக்கியங் களாலும் உண்மையான சைவம் தனது பரிசுத்த நிலையை இழந்து கட்டுக் கதை அளவில் நிலவத் தொடங்கிற்று. அப்போது தமிழருக்குத் தமது மதக்கொள்கைகளை நாட் டிப் பிற மதங்களைக் களைவது அவசியமாயிற்று. அப்பொ ழுது ஆகமஞானங்கள் திரட்டப்பட்டுச் சித்தாந்த நூல்கள் எழுதப்பட்டன. இவற்றின் தொகை பதினாலு. அவற் றில் பிற்காலத்ததைய அநேகம் சமஸ்கிருத பதங்கள் காணப் படுகின்றன.

புராண கால ஆரம்பத்திலிருந்து சமஸ்கிருதத்துக்கு மேன்மை ஏற்பட்டது. இம்மேம்பாட்டால் சமஸ்கிருதம் கடவுட்டன்மை உள்ளதென்னும் மூடக்கொள்கையும் எழுந்தது. அம்மொழியில் எழுதப்பட்ட வேதங்களில் எல்லாவகையான ஞானமும் உண்டென்னும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டது. இடைக் காலத்தில் லாத்தின் கிரீக் முதலிய மொழிகள் ஐரோப்பாவில் எப்படி மதிக்கப்பட்டனவோ அப்படியே வடமொழி தமிழிலும் விசேட முடையதாகக் கொள்ளப்பட்டது. கிரேக்க லாத்தின் மொழிகளைப் போல வடமொழி சமய மொழியாகவும் வந்தது. தமிழ் ஞானத்துக்குச் சித்தாந்தம் என்னும் பெயர் இடப்பட்டது நூதனமல்ல. சித்தாந்த சாத்திரத் தில் பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருள்களின் உண்மை

கூறப்படுகின்றது. தமிழரது ஞானமுதிர்ச்சியைத் தேவார திருவாசகங்களைக் கொண்டறியலாம். கி. பி. இரண்டாம் அற்றாண்டில் விளங்கியவரென்று கருதப்படும் திருமூலர் இச்சாத்திர உண்மைகளைத் திருமந்திரத்தில் விளக்குகின்றார். திருமூலர் கூறுவது போலத் திருமந்திரம் ஆகமங்களின் சுருக்கமாகும். ஆகவே ஆகமங்கள் திருமூலர் திருமந்திரகாலத்தும் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் செய்தவர்கள் காலத்தும் இருந்தன வென்று தெரிகிறது. பழைய தமிழர் சமயஞானத்தைக் கூறும் நூல்களின் தொகைகள் ஆகமங்களெனப்படும் அத்தகைய நூல்களை எழுதியவர்களின் பெயர் மறந்து விடப்பட்டன. மனிதர் பிழைவிடும் இயல்பினர் என்னும் எண்ணத்தினுலேயே முன்னோர் அவை கடவுளால் அருளிச் செய்யப்பட்டன என்று கருதினர். வேத பாடல்களைச் செய்த ஒவ்வொரு முனிவரின் பெயரும் காணப்படுகின்றது.

வடக்கே வாழ்ந்த தமிழர் சூரியனை வணங்கினர்களென்றும் தெற்கே உள்ளவர்கள் சிவனைவணங்கினரென்றும், அகத்தியர் வடக்கே சென்று சைவத்தைப்பரப்பினரென்றும் முன் ஓரிடத்திற் கூறினேம். ஆகவே சைவத்தைப் போலவே ஆகமங்களும் தெற்கே மகேந்திரத்தில் தோன்றின என்று கருத இடமுண்டு.*

---

*திருவாசகத்திற் பல விடங்களில் ஆகமங்கள் மகேந்திரத்திற் றோன்றினவென்று சொல்லப்படுகின்றது. "மன்னுமாமலை மகேந்திரவெற்பன்" தென் பாண்டிநாட்டான்." மகேந்திரமலை மந்தரமலை எனவும்படும். அதற்குக் "குருவாய்" என்றும் பெயர். குருவாய்க்கு எதிர்கரையிலுள்ளது அலைவாய். இங்கு குமரன்கோட்டமிருக்கிறது. செந்தில் திருச்செந்தூரென அதற்கு மறுபெயர்கள்.

குருவாய் சிவனுக்கு இடமென்று கருதஇடமுண்டு. இதனையே சமஸ்கிருத புராணகாரர் இமயமலைச்சிகரம் ஒன்றெனக்

வேதம் பசு என்றும் ஆகமம் அதன்பாலென்றும் சிலர் கூறுவதுண்டு. ஆராய்ச்சி முறையில் வேதமும் ஆகமமும் நேர் விரோதமுடையன வாய்க்காணப்படுகின்றன. வேதங்கள் பல தெய்வ இயற்கைப் பொருள் வணக்கங்களைக் கூறுகின்றன. ஆகமங்கள் ஒரே கடவுளை முழு முதலாகக் கொண்டு வழிபடும் முறையைக் கூறுகின்றன. ஆகமங்கள் வேதங்களுக்கு விரோதமானவையென்றும் ஆகமஞானம் வேத அறிவைவிட மிகமேலான தென்றும் எம். நாராயணசாமி ஐயர் கூறுகின்றனர்.*

புராணங்கள் வேதங்களைப் புகழ்வதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. புராணங்கள் தமிழ்க் கொள்கைகள் சிலவற்றோடு வேதக் கொள்கைகளையும் கலந்து எழுதப்பட்ட நூல்களாகும். புதிய சனங்களுக்கு வேதங்கள் ஆதாரமாயின. புராணப் போக்குக்கு ஆகமங்கள் இடங் கொடாமையால் அவர்கள் ஆகமங்களினும் வேதங்களே பிரமாணமெனக் கூறினர். வேதங்களுக்கு முன் ஆகமங்களுண்டென்னும் உண்மை ஆராய்ச்சியாற் பெறப்படுதலின் வேதத்தினின்றும் ஆகமம் பிறந்ததென்னுங் கொள்கை பொய்யாகின்றது. பாகங்களைக் கூறும் ஆரியர் நூல்கள் இறந்தன.

கொண்டனர். மனுவின்பேழை தங்கியதாகச் சதபதப் பிரமாணம் கூறும் வடமலை பொதியில் அல்லது ஸ்ரீபருவதமென அறியக்கூடாமலிருக்கிறது. தென்னாட்டுக் கதைகளை வடநாட்டார் பார்த்தெழுதிவிட்டுத் தென்னிந்தியாவில் நிகழ்ந்தவற்றை எல்லாம் வடநாட்டில் நிகழ்ந்தனவாக எழுதியிருக்கின்றனர்.

*"From the little I have seen of them they (the-agamas) seem to be opposed to the Vedas and almost aspire to arrogate to themselves position much superior."

ஆலயவழிபாட்டைக் கூறும் ஆகமங்கள் தமிழராலும் தமிழ் மதத்தைத் தழுவிய ஆரியராலும் கைக் கொள்ளப்பட்டன.

வேத பாடல்களில் ஆலயவழிபாடு கூறப்படவில்லை. ஆலயங்களும் ஆலயவழிபாடும் ஆரியருக்குரியனவல்ல. பழையோர் தொட்டுக் கடவுளின் இருப்பிடமாகிய ஆலயங்களுக்கு தென்னிந்திய அசிரிய பபிலோனிய ஆலயங்களின் அமைப்பு ஒரே வகையாகக் காணப்படுகின்றன. தமிழரின் சரித்திரத்தை அறியாமையால் மேல் நாட்டாசிரியர்கள் தமிழர் கட்டிடமமைக்கும் முறையை அசிரிய பபிலோனிய ரிடம் கற்றார்கள் எனக் கூறினர். புத்த சமயத்துக்குப்பின் தான் தமிழர் கட்டிடமமைக்கும் முறையைப் பயின்றார் கள் என்னும் ஐரோப்பிய ஆசிரியர்களின் கூற்றும் முற்றும் பிழையானது. மாபாரதம் சிவாலயங்களைப்பற்றிக் கூறு கின்றது. அரிச்சனன் சிவபெருமானைக் கைலாயத்திற் சென்று வழிபட்டான். கைலாயமென்பது குருக்ஷேத்தி ரத்துக்குப் பக்கத்தில் ஓர் குன்றின்மேலுள்ள ஆலயமாகும். யுத்தகாலத்தில் ஓர் இரவில் அரிச்சுனன் கிருஷ்ணனோடு கைலாயத்துக்குப் போய்த் திரும்பிவந்ததாகச் சொல்லப் படுகின்றது. கைலாயம் என்பது கோயில் என்பதன் திரிபு ஆதல் கூடும்.

பிராமணர்களின் வெறுப்பு தமிழ் பாஷை குன்றுதற் கும் தமிழ் நூல்கள் பலவற்றின் அழிவுக்கும் ஏதுவாயிருந் தது. தமிழ் நாட்டின் பலபகுதியை வாய்ப்படுத்திக்கொண்ட கடல் பல நூல்களை உட்கொண்டது. கி. பி. 10-ம் நூற்றாண் டிற் பிராமணராலும் 14-ம் நூற்றாண்டில் மகமதியராலும் அநேகம் நூல்கள் அழிக்கப்பட்டன. "அரசரின் பரி பாலனத்தின் கீழ்த் தோன்றிய நூல்கள் காணப்படவில்லை. அந் நூல்கள் 14-ம் நூற்றாண்டில் மகமதியரால் அழிக்கப் பட்டன" என்று வின்ஸ்லோ பாதிரியார் கூறியுள்ளார்.

"பிராமணர் தாம் அழிக்கமுடியாத நூல்களைச் சிதைவு படுத்தினர். வெள்ளத்தாலும் நெருப்பாலும் நேர்ந்த கொள்ளையில் இது மேலானது. தமிழ் நூல்களை எடுத்து சமஸ்கிருதத்தில் மொழி பெயர்த்துப் பல கேடு செய்திருக்கின்றனர். பிழையான வழிகாட்டியிலும் வழி காட்டியில்லாமலிருப்பது நன்று என கோவர் (Gover) என்னும் ஆசிரியர் கூறுவர். மண்டகோப நிடதத்தில் "சிவன் என்னுங் காமத்தைக் கூறுகிறவன் புலைபறையினும் அவ்வேறு உன் இரு" என்று வரும் பகுதி மாக்ஸ் முல்லரின் மொழிபெயர்ப்பிற் காணப்படவில்லை என்று காசிவாசி செந்திநாதையர் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வாறே நூல்களில் மாற்றங்களும் இடைச் செருகல்களும் நுழைந்தன.

Printed at The Royal Printing Works, Mount Road, Madras.